

காலநோடு

மார்ச் - ஏப்ரல் 2001

இதழ் 34

நேர்காணல்
ஞாநி

கலனோடு
ருநாள்

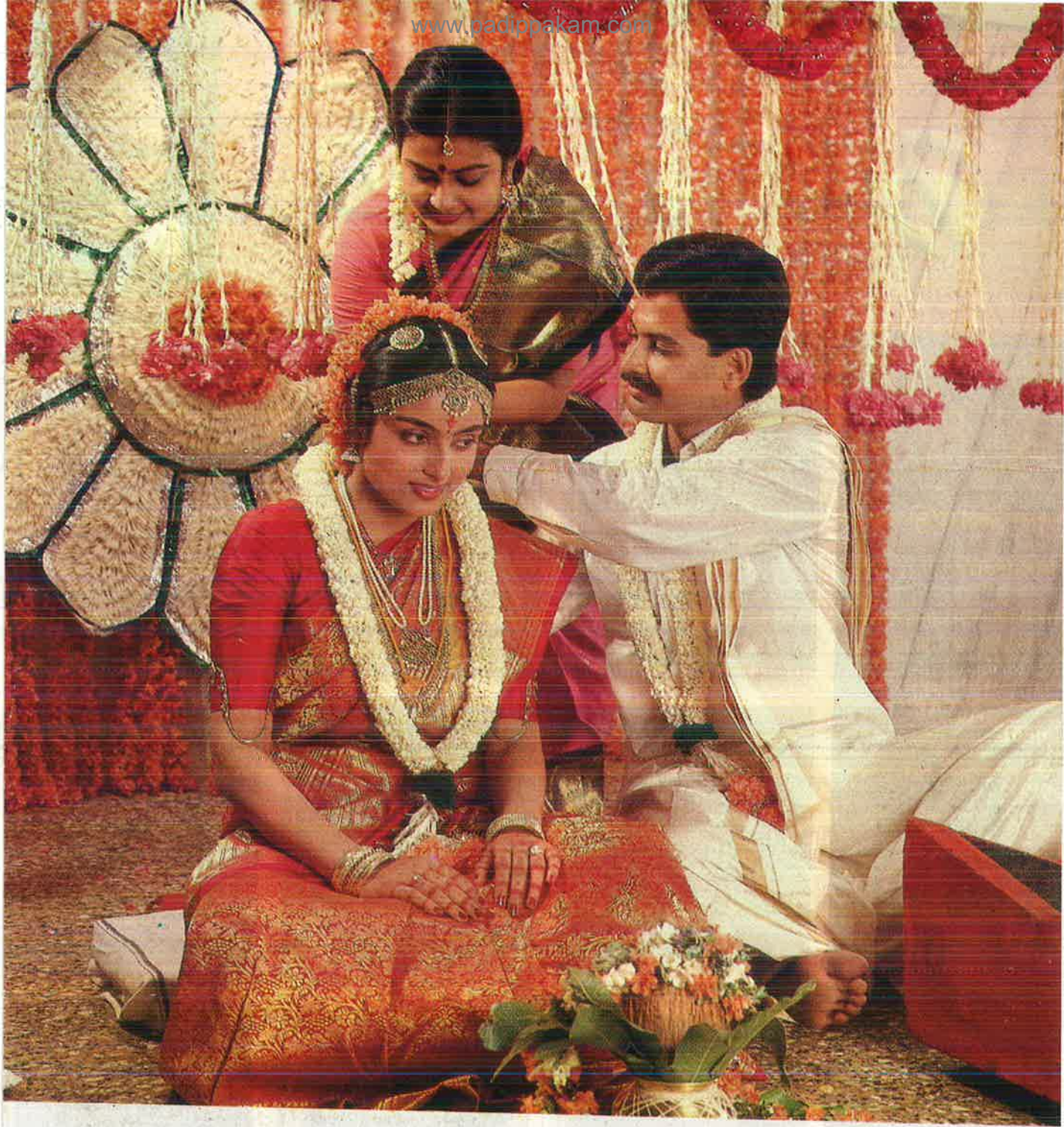
ான்காவது
முணி
னந்த்

கம்பத்தின்
ில முகங்கள்

ரு கலவரத்தின்
ின் அதிர்வுகள்

சர்ச்சை : தி.க.சிக்கு விருது

LDங்கள் நாள்தனிலே!
அந்த மங்கள் நாள்தனிலே!!

முகர்ந்தம் பட்டுகள்
திருநெல்வேலி டவுன்

காஞ்சிபுரம் பட்டுகள் • ஆரணி பட்டுகள் • தர்மாவரம் பட்டுகள்
பனாரஸ் பட்டுகள் • பிரிண்டட் சில்க்ஸ்
படிப்பகம்

சிறுகதை

பிணத்தின் முன் அமர்ந்து
திருவாசகம் படித்தவர்
நாஞ்சில் நாடன் 12

சிறப்புப் பகுதி

நகுலனோடு ஒருநாள் 3
எஸ். ராமகிருஷ்ணன்
நகுலனை நோக்கிய
ஒரு பயணம் 6
வெளி ரங்கராஜன்

கட்டுரை

எருமைப்பாலும்
பத்திரிகை வேலையும் 8
பெருமாள் முருகன்
புகம்பத்தின் சில முகங்கள் 52
ஹர்ஷ் காரெ

மதிப்புரை

ராஜ் கௌதமன் 16
ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் 23

பிற வழிப் பயணம். 54

ரவிக்குமார் தொடர்ந்து எழுதவிருக்கும் கட்டுரைத் தொடர்

கலவரத்தின் பின் அதிர்வுகள்

நான்காவது ஆணி

ஆனந்த்

இயேசு விட்டுச் சென்ற
பாலஸ்தீனத்திலிருந்து
அவருடைய சீடர்களும்
வெளியேறினர். மீன்
பிடிப்பதை விட்டுவிட்டு
மனிதர்களை பிடிப்பதற்கும்,
சங்கம் வசூலிப்பதை
நிறுத்திவிட்டு வரி வசூலிப்ப
தற்கும் தொடங்கிய
அவர்கள், பாறையைப்
போல திடமானதும்,
கோட்டை போல்
வலிமையானமான் ஒரு
சபையை தங்களுக்கிடையே
உருவாக்கினார்கள்.

கவிதை

அப்பாஸ் 10
சிபிச்செல்வன் 11
வசந்த் செந்தில் 11
தேவிபாரதி 11

விவாத அரங்கு

அன்பிற்குமுண்டோ அடைக்கும் தாழ்? 18

தி.க.சிக்கு சாகித்திய அக்காதெமி விருது
வழங்கப்பட்டது குறித்த பார்வைகள்

அரவிந்த பாரதி
தேவிபாரதி
பெருமாள் முருகன்
ந. முருகேசபாண்டியன்

இலக்கிய அரங்கு

27வது இலக்கியச் சந்திப்பு 49

திரிசங்கு நரகம் 50

ஈழத் தமிழ்க் கவிதைகளின்
கன்னட மொழிபெயர்ப்பு
வெளியீடு: அரங்கப்
பதிவுகளும்
எச். எஸ். ராகவேந்திரராவின்
உரையும்

ந. கண்ணன், சேரன்

மற்றும்

மௌனத்தின் சிறகடிப்பு 58
கடிதங்கள் 59
அ. மார்க்ஸிற்கு ஒரு கடிதம் 62
தமிழ் இனி கடிதங்கள் 64

சாகித்திய அக்காதெமி விருது

இதழ் 34
மார்ச் - ஏப்ரல் 2001

ஆசிரியர்கள்
கண்ணன்
மனுஷ்ய புத்திரன்
வடிவமைப்பு
குமார், லீலா
ஜோதி

தயாரிப்பில் உதவி
எம். எஸ்., மைதிலி,
சிவகுமாரி, மகாதேவன்

காலச்சுவடு இருமாத இதழ்
சந்தா விவரம்

தனி இதழ் ரூ. 15

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 90

இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ. 140

வெளிநாட்டுச் சந்தா ரூ. 400

இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ. 700

வெளிநாட்டு

நிறுவனங்களுக்கு US \$ 20

கல்லூரி / ஆய்வு மாணவர்களுக்குச் சிறப்புச் சலுகை

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 50
(சான்று அனுப்ப வேண்டும்.)

சந்தா தொகையை

Kalachuvadu

என்ற பெயரில்

பணவிடையாகவோ

வரைவோலையாகவோ

அனுப்புக. காசோலையாக

அனுப்புகிறவர்கள் ரூ. 10

சேர்த்து அனுப்புக.

காலச்சுவடு

669 கே.பி. சாலை

நாகர்கோவில் 629 001

தொலைபேசி : 04652 - 22525

மின்னஞ்சல் :

kalachuvadu@vsnl.com

தொலைநகல் : 04652 - 31160

முன் அட்டை ஒவியம்

எஸ். ஜி. வாகதேவ்

தமிழில் சாகித்திய அக்காதெமி விருதிற்கான தேர்வு பிரச்சினைகளின்றி கழிந்த வருடங்கள் மிகவும் குறைவு. பரிசுத் தேர்வுக்கு முன்பு வெவ்வேறு மையங்களில் நடைபெறும் ரகசிய நடவடிக்கைகளும் தேர்வுக்குப் பின் அது குறித்து கேள்விப்படும் கேவலமான கதைகளும் வழமையாகிவிட்டன. இந்த விருதின் எல்லா செயல்பாடுகளும் ஒரு நிழல் நடவடிக்கையாக மாறிவிட்ட சூழ்நிலையில் அவற்றை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவருவது முக்கியமாகிறது. ஒரு மக்கள் பிரதிநிதித்துவ அமைப்பிலிருந்து அளிக்கப்படும் ஒரு விருதின் பின் புலச் செயல்பாடுகள் சந்தேகத்திற்கிடமான வகையில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து வருவது நல்லதல்ல. ஒரு விருதிற்கான தேர்வுக்குழு யாரால் எந்த அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும் உரிமை நமக்கு இருக்கிறது. சாகித்திய அக்காதெமி விருதிற்கான பரிந்துரைகள் பல்வேறு எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் அறிஞர்களிடமிருந்தும் பெறப்படுகின்றன. இந்தப் பரிந்துரைகள் பகிரங்கமாக வெளியிடப்பட வேண்டும். மேலும் தேர்வுக்குழு வின் அடையாளமும் இறுதித் தேர்வில் இடம்பெற்றிருந்த நூல்களின் விபரமும் அதில் ஒரு குறிப்பிட்ட நூல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதற்கான காரணமும் பகிரங்கமாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் இந்தத் தேர்வில் உள்ள பல்வேறு நிழல் நடவடிக்கைகளை ஒழித்துக் கட்டுவதுடன் ஒவ்வொரு வரும் அவரவரது நிலைப்பாடுகளுக்கான தார்மிகப் பொறுப்பினை பகிரங்கமாக ஏற்கும் சூழலை உருவாக்க முடியும்.

கடந்த பத்தாண்டுகள் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் முன்னெப்போதும் இல்லாத வகையில் மிகத் தீவிரமான செயல்பாடுகள் நிகழ்ந்த காலம். படைப்பிலக்கியம், விமர்சனம் இரண்டிலுமே இதற்கான பல சாட்சியங்கள் இருக்கின்றன. இந்தச் சூழலில் தி. க. சி. போன்ற ஒருவருக்கு அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவம் இந்தச் சூழலை சீர்குலைக்கும் ஒரு நடவடிக்கை என்று கருதுகிறோம். தி. க. சி. சாகித்திய அக்காதெமி விருதுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது குறித்து சில எழுத்தாளர்களின் பார்வைகள் இந்த இதழில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. சாகித்திய அக்காதெமி மட்டுமல்ல, தமிழக அரசு வழங்கி வரும் விருதுகளுக்கான தேர்வுகளில் பெரும்பாலானவை சந்தேகத்திற்கும் கண்டனத்திற்கும் உரியவையாக இருந்து வந்திருக்கின்றன. தனி மனித உறவுகள், அதிகார உறவுகள், சாதீய உறவுகள், மனிதாபிமான அணுகுமுறைகள் சார்ந்து உருவாகும் அங்கீகாரங்கள், விருதுகள் குறித்த கேள்விகளை காலச்சுவடு தொடர்ந்து எழுப்பும். எந்த ஒரு விருதும் ஒரு படைப்பையோ படைப்பாளியையோவிட ஒருபோதும் மேலானதாகிவிடாது. ஆனால் இந்த விருதுகளின் வழியே சமூகத்தில் உருவாக்கப்படும் போலியான மதிப்பீடுகள்தான் இங்கே விவாதத்திற்குரியதாகின்றன.

மாணவர்களுக்கான கவிதை பயிலரங்கு

இளைய தலைமுறையினரிடையே நவீன தமிழ் இலக்கியத்தை பரவலாக அறிமுகப்படுத்தும் நோக்குடன் நெய்தல் அமைப்பு 1.2.2001 அன்று நாகர்கோவில் தெ. தி. இந்துக் கல்லூரியில் கவிதைப் பயிலரங்கு ஒன்றை நடத்தியது. சேரன், ஜெயமோகன், எம். யுவன் ஆகியோர் இவ்வரங்கினை முன்னின்று நடத்தினர். நவீன கவிதைகளை அறிமுகப்படுத்தும் சிறு கவிதை தொகுப்பு ஒன்றும் காலச்சுவடு அறக்கட்டளையின் சார்பில் வெளியிடப்பட்டு, மாணவர்களுக்கு இலவசமாக வழங்கப்பட்டது. இதுபோன்ற முயற்சிகளை தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளிலும் கல்லூரி, பல்கலைக்கழக வளாகங்களில் நடத்தவிரும்புகிறவர்களுக்கு காலச் சுவடு அறக்கட்டளை தன்னால் இயன்ற உதவிகளை அளிக்கத் தயாராக இருக்கிறது.

மனுஷ்ய புத்திரன்

மீன்தளத்தில் காலச்சுவடு. பார்க்க www.kalachuvadu.com

நகுலனோடு ஒரு நாள்

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

பனி இறங்கி ஈரம் கசிவற்ற வீதிகளும், நடமாட்டம் துவங்காத குறுக்குச் சந்துகளும், இரவின் ஆழத்தைக் கலைக்க முடியாமல் நிற்கும் மரங்களுமாகத் தனது சயனத்தைக் கலைக்க விரும்பாததுபோல துயிலின் நிறத்தைப் படர விட்டிருந்தது திருவனந்த புர நகரம். ரயில்வே நிலையத்தின் எதிரேயுள்ள கடையில் நிற்கும் மனிதர்களில் எவரையும் பரிச்சயமில்லாத போதும் அதிகாலை யென்பதால் நெருக்கம் கொண்டவர்களைப் போலவே தோற்றம் கூடுகிறது. மேடுகளை நோக்கி ஆட்டோ பயணிக்கத் துவங்கியது. நகுலனின் வீட்டிற்குப் போகும் வழி என்பது மனதின் தடத்திலேயே அமைந்திருக்கிறது. ஏற்கனவே பலமுறை இந்த நகருக்கு வந்திருந்தபோதும் சாலைகளில் கட்டிடங்களில் பெரிய மாற்றம் எதுவுமில்லை. குளித்த சுவடு தெரிய ஈரக்கூந்தலும் சந்தனக் கீற்றுமாகச் செல்லும் இளம்பெண்களும், புதிய அமெரிக்க ஜனாதிபதியைப் பற்றிய நாளிதழ் செய்தியை விவாதம் செய்தபடி நிற்கும் டாக்ஸி ஸ்டாண்ட் மனிதர்களையும் கடந்து கிளப்போடு வழியாக ஆட்டோ திரும்பிச் செல்லச் செல்ல வீடு தெரிவதற்கு முன்பாகவே பரிச்சயம் புலப்படத் துவங்கிவிட்டது. கௌடியாரின் கிழக்கே பிரியம் கோலப் லிங் ரோடு எனும் தனித்த சாலையின் நிசபத்தத்தில் ஓடித்திரும்பிய ஆட்டோ சரிவில் இருக்கும் நகுலனின் பழைய நாட்டு ஓடுகள் வேய்ந்த வீட்டின் மேட்டில் இறங்கும்போது கவனித்தேன். வீட்டிற்குச் செல்லும் முன் வழி தூர்ந்து போயிருக்கிறது. முன்பு நடந்துபோன பாதைகளில் புல் படர்ந்திருக்கிறது. சிறிய சுவர் இடிந்து கிடக்க பாதைகள் விலகிப் போய்விட்டன. எப்போதோ வந்தபோது கண்ட முன்னால் நின்ற சுவர் பாதி இடிந்த நிலையிலேயேயுள்ளது. வீட்டின் பின்பக்கம் வழியாக இறங்கிச் செல்லும் பாதைகள் வழியாக இறங்கி முன்வாசலை நோக்கி நடந்த போது வாழைமரமும் மஞ்சள் பூக்கள் அரும்பத் துவங்கியுள்ள சிறுசெடிகளும், தைல வாசனை கசியும் சிறுமரமும் திரும்பினால் நகுலனின் வீடு பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. காலத்தின் தொலைவில் தனிமைப்பட்டுப் போன வீட்டை நினைவுபடுத்தும் அதன் வெளிறிய தோற்றமும் முற்றாக வர்ணம் இழந்து போய் மழையால் சாம்பல் போல வெளிறிய நிறமுள்ள வாசல்கதவு முடியிருக்க பாதி திறந்து கிடக்கும் ஜன்னலின் வழியாக நகுலனைக் கூப்பிட்ட போதும் சலனமில்லை. அவர் விழித்துக் கொண்டதானிருக்கிறார். ஞாபகம் வேறு எதிலோ தொற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. நகுலன்! நகுலன்! திரும்பவும் அவர் சப்த திசையின்றி வேறுபக்கமே கவனம் கொண்டவராயிருக்கிறார். வீட்டின் உள்ளேயிருந்து வரும் அவரது வீட்டினை கவனித்துக் கொள்ளும் மலையாளப் பெண்ணின் விரிந்த முகம்... நகுலனைக் காண வந்தவர்களை தான் பலகாலமாக அறிந்த ஸ்நேக பாவம். கதவைத் திறந்ததும் நகுலன் நெருக்கமாக வந்து கேட்கிறார்.

“யாருன்னு தெரியலை.”

“எஸ். ராமகிருஷ்ணன்.”

“நீங்க எஸ். ராமகிருஷ்ணன் இல்லையா?”

பதில் இல்லாத சிரிப்பு இருவரிடமும்.

நகுலனுக்கு முதுமை நிரம்பியிருக்கிறது. மெலிந்த உடலும் நரைத்த தலையில் சிலம்பியபடி கலைந்த கேசமும் நரம்புகள் தெரியும் கால்களும் பெரிய புருவமும் அடங்கி குவிந்த முகமும் மாக ஒரு சிரிப்பு. மரக்கட்டிலில் படுத்துக் கொள்கிறார். கட்டி

என்னிலிருந்தே
நான் விடுபட
முடியவில்லை

வின் அருகேயுள்ள சுவரில் பழைய புகைப்படங்கள்... சகோதரி குடும்பத்தின் புகைப்படங்கள் அவை என முன்பு ஒரு முறை சொல்லிய ஞாபகமிருக்கிறது. கட்டிலின் அடியில் ஆங்கில தமிழ் அகராதி, பெரிய ஆங்கில அகராதி, பழப்படைந்து போன புத்தகங்கள். உள் அறையெங்கும் புத்தகங்கள். சிறிய பூப்போட்ட சேலையை உறையாகத் தைத்துப் போட்ட சன்னமான மெத்தையில் படுத்த அவர் திரும்பிக் கொண்டவராகக் கேட்கிறார்.

“நீங்க எஸ். ராமகிருஷ்ணனில்லையா?”

நெருக்கம் கூடிவரத் துவங்கியதான சந்தர்ப்பங்களில் நகுலனைப் போல வேடிக்கையாகக் கேலி பேசும் மனிதரை நான் அறிந்ததில்லை. அது கேலி என்பதை அறியும் முன்பாகக் கடந்து போய்விடும் பேச்சு.

“வரவர எதுவும் ஞாபகத்துல நிற்க மாட்டேன் என்கிறது. நேற்று ஒரு வார்த்தை எதற்கோ தேவைப்பட்டது, சட்டென நினைப்பிற்கு வரவில்லை. பிறகு எப்போதோ நினைவு வந்தபோது ஒரு காகிதத்தில் எழுதி வைத்தேன். அது என்ன வார்த்தை என மறந்து போய்விட்டது”

என்றவராக பக்கத்தில் உள்ள அறைக்குள் நடந்து சென்று எதையோ தேடுகிறார். பிறகு திரும்பி வந்தவராகச் சொன்னார்.

“கயிற்றரவு என்பதுதான் அந்த வார்த்தை. எந்தக் காகிதத்திலோ எழுதி வைத்துவிட்டேன். நினைவிற்கு வரவில்லை.”

அடுப்படியில் இருந்து டீயும் செவ்வாழைப் பழமும் கொண்டு வரும் பெண் சன்னமான குரலில் கேட்டார்

“ஸ்தலம் எவியானு?”

“விருதுநகர்.”

நகுலன் திரும்பவும் சிரித்துக் கொள்கிறார்.

“விருதுநகருக்கு என்ன விசேஷமிருக்கிறது? ஒவ்வொரு ஊருக்கும் ஒரு விசேஷமிருக்கு மில்லையா?”

“தெரியவில்லையே.”

நகுலன் பேச்சில் கவனமற்று நிசப்தம் கொண்டு விடுகிறார். பேச்சற்ற நிலையில் அவரது வீட்டில் அலைந்து கொண்டிருக்கும் பூனையைக் காணாதது வெறுமையாகப்படுகிறது. நகுலன் திரும்பிச் சிரித்துக் கொள்கிறார்.

“பூனையைக் காணவில்லையே!”

அவர் ஒத்துக் கொண்டவர் போலச் சொன்னார்.

“பூனைகள் ரொம்பவும் செல்ப சென்டரானவை. அவற்றிற்கு மனிதர்கள் முக்கியமேயில்லை. அவை நடமாடி அலைந்த வீடு மட்டும் தான் முக்கியம் எனது சகோதரன் இங்கிருந்த பூனையை நேசிக்கத் துவங்கியிருந்தான். நன்றாகத்தான் பழகியது... ஆனாலும் அதற்கு நாம் யாரும் முக்கியமில்லை.”

“நீங்கள் அந்த மஞ்சள் நிற பூனை என ஒரு குறுநாவலை எழுதி வெளியிடாமலே வைத்திருந்தீர்களே?”

“உள்ளேதான் இருக்கக்கூடும்.”

அவருக்கு “விளக்கு” பரிசு கொடுக்கப்பட்டதற்காக வாழ்த்துச் சொல்லியபோது அவர் புரியாத வரைப் போலத் திரும்பிக் கேட்கிறார்.

“எனக்கு எதற்காகப் பரிசு கொடுத்திருக்கிறார்கள்... உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

பதில் பேசாமல் இருந்தேன்.

“எனது சகோதரியைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா... திரிசடை. அவரது கவிதைகள் யாவும் மொத்தமாக அமெரிக்காவில் இருந்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு ஒரு புத்தகம் தரட்டுமா?”

நகுலனின் சகோதரி திரிசடை அமெரிக்காவில் இருந்தார். பனியில் பட்ட மரங்கள் கவிதை தொகுப்பை முன்னதாக வெளியிட்டு இருக்கிறார். நோயற்று சம்பத்தில் இறந்து போன அவரது நினைவாக அமெரிக்காவில் அவரது மொத்த கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டு இருக்கிறார்கள். நகுலன் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். “நீங்கள் எஸ். ராமகிருஷ்ணனில்லையா” எனக் கேலி தொனிக்கும் குரலோடு கையெழுத்திட்டுத் தருகிறார். பேச்சு மரணத்தைப் பற்றியதாகத் திரும்புகிறது.

“இந்தப் பக்கத்து அறையில் தான் எனது அப்பா இறந்து போய் இருந்

தார். எனது சகோதரன் அவர் இறந்து போனதை அறிந்தவுடன் தனது மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு போய் ஸ்வீட் ஸ்டாவில் இனிப்பு வாங்கிக்கொண்டு வந்தான். எதற்காக அப்படிச் செய்தான் - உங்களுக்குப் புரிகிறதா? நான் அந்த அறைக்குள் போய்ப் பார்த்தேன். என்னால் தாங்க முடியவில்லை. வெளியே கிளம்பிப் போய்விட்டேன். அந்த அறைக்கு எதிர்த்த அறையில் அம்மா படுத்திருந்தார். அவரிடம் அப்பா இறந்து போனதைச் சொல்ல வேண்டாம் என சகோதரன் சொன்னான். நான் சொல்லியே ஆக வேண்டும் என அவரிடம் சொன்னேன். அவள் மெதுவாக எழுந்து வந்து பார்த்துவிட்டு “நான் என்ன செய்ய வேண்டும்” என்று கேட்டாள். தனது மனைவியோடு எனது சகோதரன் ஏன் ஸ்வீட் வாங்கினான் புரிகிறதா? அவனால் மரணத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. பயம். நான் கூட ரொம்பப் பயப்படுவேன். பயப்படத்தானே வேண்டியிருக்கிறது.”

நகுலன் திரும்பவும் நிசப்தம் கொண்டுவட்டார். பேச்சற்ற தனிமையில் வீடு தனது பழமைக்குத் திரும்பிவிடுகிறது.

“நீங்கள் இப்போது குடிப்பதில்லையா?”

கண்ணைச் சிமிட்டுகிறார்.

“ஐரோப்பாவில் எல்லாம் எழுத்தாளர்கள் ரொம்பவும் எக்சென்டரிக் தெரியுமில்லையா. குடிப்பதன் வழியாகச் சில அனுபவங்கள் கூடுகின்றன. போதை முற்றும்போது இங்கே யாரோ நிற்பதுபோல இருக்கும். அந்த உருவம் கலைந்து போக நெடுநேரமாகும்.”

“மேற்கத்திய எழுத்தாளர்களில் யாரைப் பிடிக்கும்?”

சில நிமிஷ யோசனைக்குப் பிறகு சொல்கிறார்.

“பாக்னர், ஹெமிங்வே, வர்ஜீனியா உலப், ஆர்தர் கோஸ்ட்லர், அப்பறம் டால்ஸ்டாய், தஸ்தாவெஸ்கி. ரொம்பவும் பிடித்தவர் டால்ஸ்டாய்.”

“கவிஞர்களில்?”

“டி.எஸ்.எலியட், பவுண்ட், ப்ளேக், கால்ரிஜ்...”

“நீங்கள் ஆங்கிலத்திலும் எழுதியிருக்கிறீர்களே?”

“ஓரே ஒரு புத்தகம் எழுதியிருக்கிறேன். சில கதை, கவிதைகளை மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன்.”

“ஆங்கில ஆசிரியராக வேலை பார்த்தது எப்படியிருந்தது.”

“நான் வேலை பார்த்த பிரைவேட் காலேஜில் மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலம் லேசில் வராது. சில மாணவர்கள் கற்றுக் கொள்வதற்காக வருவதில்லை. அவர்களை மிரட்ட வேண்டும். அது என்னால் முடியாது. ஒரு பையன் என்னிடம் வந்து கேட்டான், சார் fuck என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று... நான் பிரின்ஸிபாலிடம் கூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டேன். அவர் மிகக் கோபமாகப் போய் உன் அத்தையிடம் கேளு.. புரியவைப்பான் என்றார். பிரின்ஸிபாலின் மனைவியும் கூட அப்போது அங்கேதான் இருந்தார். அவருக்கு சிரிப்பாக இருந்தது.”

“இந்த வேலைக்கு முன்னால் என்ன செய்தீர்கள்?”

“கொஞ்ச நாள் பேங்கில் வேலை பார்த்தேன். ஒருவர் பணத்தை வேறு ஒருவர் பெயரில் கிரெடிட் வைத்து விட்டேன். என்ன சார் இப்படி ஆகி விட்டதே எனக் குழப்பம். விட்டுவிட்டேன். கொஞ்ச நாள் மிலிட்டரி அக்கவுண்ட்ஸ் வேலை பார்த்தேன். ஜவான்கள் வந்து கெஞ்சுவார்கள்... இன்னும் கொஞ்சநாள் வேலை பார்க்க முடியாதா? இப்போதே எனது பணி முடிந்துவிட்டதா என்று... பிறகு அதுவும் பிடிக்காமல் போய் விட்டது.”

“உங்கள் சொந்த ஊர் கும்பகோணமில்லையா..?”

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“நீங்கள் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.”

“மெளனியை உங்களுக்கு தெரியுமா? அவருக்கு அந்த ஊரில் ஒரு ரகசியமான பெண் தொடர்பு இருந்தது. அவருக்கு தனது கதைகளைப் பற்றி யாரும் விமர்சனமாகப் பேசினால் பிடிக்காது.”

“இந்த ஊரில் யார் இருந்தார்கள்?”

“அப்பா இங்கே வேலை பார்த்தார் அதனால்தான்.

இந்த வீட்டில் நிறைய வேதனையான நிகழ்ச்சிகள் நடந்து போயிருக்கின்றன. இங்கேயிருந்து நான் எங்கும் போக முடியாது. அந்த அறையில் அம்மா, இந்த அறையில் அப்பா, தனித்தனியாகக் கதவை மூடிக்கொண்டு படுத்திருப்பார்கள். திடீரென அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும் என்பார். இதோ இருக்கிறாளே இந்தப் பெண் ரொம்ப அனுசரணையான ஆள்... அம்மா விடம் போய் சொல்வாள். அம்மா எழுந்து அப்பாவின அறைக்குள் போகும்போது அவர் அவளைப் பார்க்காமல் கவரைப் பார்த்துத்

திரும்பிப்படுத்துக் கொள்வார். ஏன் அப்படிச் செய்தார்... உங்களுக்குப் புரிகிறதா? எனது சகோதரன் ஒரு வன் இருந்தான். அவனுக்கு கொஞ்சநாளில் புத்தி பேதலித்துவிட்டது. அவனை நாங்கள் மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு செல்வோம். கவுன்சலிங் விட்டால் ஷாக் டீர்ட் மெண்ட். ஒரு தரம் நானும் தற் கொலைக்கு முயன்றிருக்கிறேன்.”

“நீங்கள் தனிமையிலேயே இருந்து வந்திருக்கிறீர்களே?”

“ஒரு நாயர் பெண்ணைக் காதலித்தேன். அவள் திருமணம் செய்ய ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அவள் கல்யாணமாகிப் போய்விட்டாள். அப்புறம் என் அண்ணா ஒரு பெண் பார்த்தான், பாம்பேயில். அவர்கள், எழுத்தாளர் என்றதும் பெண் தரமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். உங்களுக்குத் திருமணமாகிவிட்டதா?”

“திருமணமாகிவிட்டது.”

“வேலை என்ன செய்கிறீர்கள்?”

“எதுவுமில்லை... எழுதுவது தானே வேலை.”

சிரிப்பு நகுலனிடமிருந்து பீறிடுகிறது.

“அந்த நாயர் பெண் ரொம்ப வருஷம் கழிச்ச இதே ஊருக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டாள். அவளுக்கும் வயசாகிவிட்டது. அவள் வீடு இருக்கும் தெரு பக்கம் நான் வரவேண்டும் என ஒரு நாள் சொன்னாள். நான் போக வேயில்லை. அப்பா அம்மாவிற்கு என்னைவிட்டால் வேறு துணையில்லை. அம்மா இருந்தவரைக்கும் நான் கொஞ்சம் தாமதமாக வீடு திரும்பி வந்தாலும் வாசலிலேயே வந்து காத்துக் கொண்டிருப்பாள்.”

“இப்போது எப்படியிருக்கிறீர்கள்?”

“முன்பு நண்பர்களைத் தேடிப் பேசுவதற்காகப் போய்விடுவேன். இப்போது கூட தமிழ்க் கவிதை பற்றிய கூட்டமொன்றிற்குப் போனேன். அங்கே என்னைத் தமிழில் பேசச் கூடாது எனத் தடுத்துவிட்டார்கள். தமிழ் கவிதையைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் பேசச் சொன்னார்கள். வேறு எங்கும் போவதற்கு மனமில்லை. வாசலில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்வேன். தாசன் என ஒருவன் இங்கே இருக்கிறான். அவன் ஒரு கம்யூனிஸ்ட்... அவன்தான் ஒரே பிரண்ட்டு. டிரேட் யூனியன் ஆள். அப்புறம் இந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு போகிற வருகிற கூலித் தொழிலாளர்களுக்கு வணக்கம் சொல்வதால் அவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷமாகி விடுகிறார்கள். ஒரு இளம் பெண் ஆங்

கிலத்தில் குட்மார்னிங் சொன்னால் மலையாளத்தில் சொல்லச் சொல்லி மிக வெட்கப்படுகிறாள். நான் ஹியூமன் ரிலேஷன்ஷிப்பைத் தான் முக்கியமானினைக்கிறேன். முன்பு போல நண்பர்கள் வருவதில்லை...”

“நீங்கள் புதிதாக எழுதுவதில்லையா...?”

“எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டேன்.

படிப்பது கூட இல்லை. முன்பு இங்கு ஒரு பையன் வருவான். மலையாளி... ‘நாய்கள் இல்லாத தெரு’ என்ற ஒரு நாவலை எழுதியிருந்தான். அவன் ஞாபகம் ஏனோ இப்போது வருகிறது...”

“பிறகு நாட்கள் எப்படிப் போகின்றன?”

“தெரியவில்லை. நான் எதுவும் செய்வதில்லை. வறுமை ரொம்பவும் மோசமானதில்லையா... சிறுவயதில் வறுமைப்பட்டவர்கள் ரொம்பவும் வேதனைப்பட்டவர்கள். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“வறுமை, சுபாவத்தையே மாற்றி விடுவதை நானும் கண்டிருக்கிறேன்.”

“காந்தியிடமிருந்து ஒன்றே ஒன்று மட்டும் தான் கற்றுக் கொண்டேன். அது கட்டாய வறுமை. வறுமையில் நீங்கள் பிறந்திராத போதும் கூட கட்டாயமாக வறுமையை வேண்டி துய்த்து உணரவேண்டும் என்கிறார். சரியானது தானில்லையா..?”

“குருக்ஷேத்திரம் தொகுப்பு நினைவிருக்கிறதா?”

“ஷண்முக சுப்பையா மற்றும் நண்பர்களோடு சேர்ந்து வெளியிட்டது. நீங்கள் நூலகத்திற்கு புத்தகங்களை வாங்கி வைக்க யாரைப் பிடிக்கிறீர்கள்? எனக்கு யாரையும் தெரியாது.”

“எந்த நிலையில் எழுதுவது சாத்தியமாகிறது?”

“அது ஒரு போதமில்லையா... அதைப் பற்றிப் பேச என்னயிருக்கிறது? இப்போது சம்ஸ்கிருதம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என ஆசையாக இருக்கிறது. படிக்க முடியுமா? எனக்கு எதற்கு பரிசு கொடுத்திருக்கிறார்கள் எனத் தெரியுமா?”

“நீங்கள் முன்னதாக ஆசான் விருது வாங்கியிருக்கிறீர்களே...?”

“அதை ஒருவர் ரொம்பச் சாதாரணம் போல பேசிவிட்டு அவரே ஆசான் விருது வாங்கியும் கொண்டார்... யாரெனத் தெரிகிறதா...?”

நகுலன் சிரிக்கிறார்.

“தமிழ்க் கவிதையில் உங்கள் ஈடுபாடு எப்படி?”

“திருமுலரைப் பிடிக்கும்... திருவள்ளூர், கம்பன், இப்போது விக்கிரமாதியன், தேவதச்சன், கலாப்ரியா, தேவதேவன்... நிறையப் பேர்கள் மறந்துபோய்விட்டது. வயசானதால் தானில்லையா...?”

“நீங்கள் எவ்வளவு காலமாகக் குடிக்கிறீர்கள்?”

உள்ளே நடந்து போகிறார். எதையோ தேடியவராக வந்து சொல்கிறார்.

“ஓயிட் வைன் ஒருநாள் குடித்தேன். பெயர் நினைவில்லை. எழுதி வைத்திருந்தேன். ரொம்ப வருஷமாகவே குடிக்கிறேன். இப்போது இல்லை. நீங்கள் இந்த செவ்வாழைப் பழத்தைச் சாப்பிடவில்லையா... ரொம்ப ருசியாக இருக்கும்.”

நகுலனின் பேச்சு நின்று அமைதி எங்கும் நிறைகிறது.

நாய்கள், ரோகிகள், நவீன டயரி, இவர்கள், நினைவுப் பாதை, வாக்குமூலம் போன்ற நவீன நாவல்களையும், கோட் ஸ்டான்ட் கவிதைகள், நகுலன் கவிதைகள் போன்ற கவிதைத் தொகுதிகளையும் குருக்ஷேத்திரம் என்ற நவீன தொகுப்பு நூலையும் கொண்டு வந்து தமிழின் நவீன எழுத்திற்கு விசையூட்டிய நகுலனுக்குப் புதுமைப்பித்தன் விருது திருவனந்தபுரம் தமிழ்ச் சங்க ஹாலில் கொடுக்கப்படுகிறது. விழாவில் அவர் நன்றி சொல்வதற்காக எழுந்து பேசுகிறார்.

“ஒரு முக்கியமான விஷயம். . .

நான் என்னிடமிருந்து விடுபட முடியவில்லை. இதோ கூட்டத்தில் மூன்றாவது வரிசையில் உட்கார்ந்து இருக்கிறாரே ஒரு ஆள். அவரை முன்னால் நான் பார்த்ததேயில்லை. ஆனால் ரொம்பவும் பழகிய மனிதரைப் போலவே இருக்கிறார். . .

எழுத்தாளர்களுக்கு, பணம் ஏன் பரிசாகத் தரவேண்டும். பரிசாக ஒரு பாராட்டுப் பத்திரம் மட்டும் தருவதாக இருந்தால் இத்தனை போட்டி, சண்டை வராதல்லவா. .? இப்போது இந்த பணத்தை எப்படி செலவழிப்பது எனத் தெரியவில்லை. குழப்பமாகத்தானிருக்கிறது. இது பணமில்லையா... பத்திரமாக வைக்க வேண்டியது வேறு இருக்கிறது. அவரை நான் பார்த்தது கூட இல்லை. ஆனால் பரிச்சயமாகத்தான் இருக்கிறது. ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன் வீட்டு விசேசத்திற்குப் போயிருந்தபோது ஒரு சிறுமி கலகல்பமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். யாரெனத் தெரியவில்லை. யார் அது? (ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன் அது தனது பேத்தி என்கிறார்) தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் பேசச் சொல்கிறார்கள். ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன் ஆங்கிலத்திலே எழுதுகிறார். எழுதுவதைப் பற்றிப் பேச என்ன இருக்கிறது. குழப்பமாகத்தானிருக்கிறது. கூட்டம் முடிந்துவிட்டது இல்லையா. . .?”

நகுலன் சிரித்துக் கொள்கிறார். ஆட்கள் கலைந்து போகிறார்கள். வீட்டிற்குப் புறப்படுகிறார். வழியில் திரும்பவும் பேச்சு தொடர்கிறது. அவரிடமிருந்து விடைபெறும் போது திரும்பவும் புன்னகையோடு கேட்கிறார்.

“நீங்கள் எஸ். ராமகிருஷ்ணனில்லையா. . .?”

நகுலனின் இலக்கியத் தடம்

நகுலனின் பல்வேறு இலக்கியப் பணி குறித்த கட்டுரைகள் கொண்ட ஒரு நூலை வெளி ரங்கராஜன் தொகுக்கவிருக்கிறார். கட்டுரை வழங்க விரும்புவோர் ஏப்ரல் 15க்குள் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்பக் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

வெளி ரங்கராஜன்

1415 முதல் செக்டர்

இரண்டாவது தெரு, கே.கே.நகர்
சென்னை 600 078

நகுலனை நோக்கிய ஒரு பயணம்

வெளி ரங்கராஜன்

நகுலனுக்கு உடல்நலம் சரியில்லை என்று செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு குறிப்பிட்ட செய்தியில், ‘நான் இறந்த பிறகு எனக்கு கூட்டம் நடத்த வேண்டாம். ஏனென்றால் என்னால் அந்த கூட்டத்துக்கு வர முடியாது’ என்று நகுலன் சொல்லியிருந்ததாக ஒரு குறிப்பு இருந்தது. நகுலன் மீது மிகுந்த அபிமானம் இருந்தும் அவரைச் சந்திக்க வாய்ப்பில்லாமல் இருந்த எனக்கு அப்படி ஏதாவது நடந்துவிடுமோ என்கிற பயம் ஏற்பட்டது. அவரை சீக்கிரம் சந்திப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பு பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் அப்போது தூரத்தில் இருந்தேன். அப்போதுதான் அவருடைய ரோகிகள் நாவலை நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு திரும்பவும் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் நோயாளிகளின் உலகம் பற்றிய அந்த நாவலின் ஒவ்வொரு வரியும் விசேஷ அர்த்தங்கள் கொண்டு மனதை அலைக்கழிக்க ஆரம்பித்தன. நகுலன் எப்போதும் தன்னிலை சார்ந்த மொழியிலேயே எழுதிக் கொண்டிருந்தாலும் தன்னிலிருந்து விலகிய ஒரு அழகியல் தூரத்தை தன்னுடைய எழுத்தில் எப்போதும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதே அவருடைய கலையின் வசீகரம் என்பதாகவே அவரைப் பற்றி என் மனதில் பதிவாகி இருந்தது. ரோகிகள் நாவல் அதை மெய்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தது. வலி, வேதனை, வாழ்க்கை பற்றிய பயம், மனிதர்களின் மீது வெறுப்பு, தூக்கமின்மை ஆகியவற்றால் தழும்பட்ட நோயாளிகளின் நடுவே தன்னையும் ஒருவனாக இருத்திக் கொண்டு உணர்ச்சிகளில் ஆழ்ந்து விடாமல் சலனமின்றி எல்லாவற்றையும் இயல்பாகப் பார்க்கக்கூடிய ஒரு பார்வையை நகுலன் அந்த நாவலில் வெளிப்படுத்தி இருந்தார். வாழ்க்கை மனித உடலை சார்ந்திருக்கிறது என்கிற நிதர்சனமான உண்மை மனச்சுமைகளை கொஞ்சம் தொலைவில் நிறுத்த முடியும் என்கிற பாவனை நாவலில் வெளிப்பட்டது. வாழ்க்கையின் சிறுசிறு அசைவுகள் குறித்தும்

இலக்கிய மொழி குறித்தும் நகுலனின் கவனம் ஒரு ஆழ்ந்த பிடிப்பை ஏற்படுத்தியது. எளிமையும், புதிர் தன்மையும் கொண்டு தமிழ்ச் சூழலின் ஆர்ப்பாட்டமான அங்கீகரிப்புக்கு அப்பாற்பட்டவராக வசீகரமும், ஈர்ப்பும் கொண்ட ஒரு நகுலனின் சித்திரம் தொடர்ந்து மனதை வருத்திக் கொண்டிருந்தது.

யாருமில்லாத பிரதேசத்தில்

என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது?

என்ற அவரது கவிதை வரிகள் ஒரு தனிமையின் பிரம்மாண்டத்தை ஒலித்தபடி இருந்தன.

திடீரென்று அமெரிக்க தமிழ் இலக்கிய நிறுவனமான விளக்கிலிருந்து சென்ற ஆண்டுக்கான பரிசுக் குரியவரை தெரிவு செய்ய ஒத்துழைக்கும்படி தகவல் வந்தது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு சிறப்பான பங்களிப்பு செய்த ஒரு படைப்பிலக்கியவாதிக்கு ரூ. 25,000 பரிசு வழங்கி கௌரவிக்கும் ஒரு அமைப்பு அது. இங்கிருந்து சென்ற எழுத்தாளர் கோ. ராஜாராம், நா. கோபால்சாமி மற்றும் சில தமிழ் ஆர்வலர்களைக் கொண்ட ஒரு சிறு நண்பர்கள் குழு அது. சென்ற முறை கோவை ஞானிக்கு பரிசளித்த பிறகு பரிசளிப்புகள் தொடருமா, தொடராதா என்கிற நிச்சயமற்ற தன்மையில் ஒரு சிறிய இடைவெளி ஏற்பட்டிருந்தது. ஏற்கனவே திண்ணை.காம் என்கிற இணடர்நெட் தளத்தில் தமிழில் படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளை பரவலாக அறிமுகப்படுத்தும் பணியில் கோ. ராஜா

ராம் ஈடுபட்டிருந்தார். அவரையும், என்னையும் தவிர தேர்வுக் குழுவில் இருந்த மற்றொருவர் கவிஞர் இன்குலாப். ஏற்கனவே சி.சு. செல்லப்பா, பிரமின், கோவை ஞானி ஆகியோரை தேர்ந்தெடுத்ததின் மூலம் நிறுவனங்களின் பின்புலமின்றி தங்களுடைய இலக்கிய நம்பிக்கைகளுக்காக சமரசமின்றி பாடுபடும் தனிமனித உழைப்பை கௌரவிப்பதை விளக்கு ஒரு மரபாகக் கொண்டிருந்தது. இவர்கள் பரிசளிக்கும் நம்முடைய அரசு நிறுவனங்களின் பார்வையிலிருந்தும், விதிமுறைகளிலிருந்தும் சுலபத்தில் தப்பிவிடக் கூடியவர்கள். இவர்கள் பரிசுக்காக காத்திருப்பவர்களும் அல்ல. புறக்கணிப்பும், அதிகார வழிபாடும் நிறைந்த தூழல் நம்முடையது. உண்மையான இலக்கியவாதிகளை இலக்கியம் சார்ந்த அமைப்புகள்தானே கௌரவிக்க இயலும்?

நகுலனுக்கு இயல்பாக சேரவேண்டிய ஒரு விருதுடன் அவரை சந்திக்க ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. எழுத்தாளர் கோ.ராஜாராமுக்கு நகுலனுடைய தேர்வில் மறுப்பு இருக்க முடியாது என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. ஆனால் கவிஞர் இன்குலாப் மாறுபட்ட நிலைப்பாடுகள் கொண்டவர். நகுலனுடைய தேர்வு அவருக்கு உவப்பானதாக இருக்க முடியாது என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மாறாக பிரபஞ்ச உறவுகள் குறித்தும் வாழ்க்கையின் இருண்மை குறித்தும் தீவிரமான அக்கறைகளுடன் செயல்பட்ட ஒரு இலக்கியவாதி கௌரவிக்கப்படுவது அவசியம் என்ற எங்கள் நிலைப்பாட்டை தன்னுடைய கருத்து முரண்பாடுகளுக்கிடையிலும் இன்குலாப் மிகவும் பெருந்தன்மையுடன் ஏற்றுக்கொண்டார். கருத்து மோதல்கள் ஒரு செறிவான தளத்தில் வெளிப்பட இயலாத தூழல் நம்முடையது. வியாபாரத்தனமும், அதிகார வழிபாடும் நம்முடைய எதிரிகளாக இருந்த தூழல் மாறி முத்துசாமியின் பாகப்பிரிவினை நாடகம் போல பூனைகள் அடித்துக்கொண்டு குரங்கிடம் அப்பம் கொடுத்த கதை நம்முடையது. இத்தகைய ஒரு தூழலில் ஒரு எளிய, தீவிர இலக்கியவாதிக்காக முரண்பட்ட நிலையிலும் இன்குலாப் வெளிப்படுத்திய கருத்து நாகரிகமும் பண்பாடும் மதிக்கப்பட வேண்டியவை என்று நினைக்கிறேன்.

கலைஞரின் மனம் என்பது ஒரே சமயத்தில் அங்கீகாரத்தை வேண்டுவதாகவும், அதே சமயம் அங்கீகாரத்தின் கவனம் கண்டு பின்னடைவதாகவுமே இருக்கிறது. விருதுக்கான செய்தியுடன் நான் நகுலனை திருவனந்தபுரத்தில் சந்தித்தபோது அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்ட எதிர்வினை 'என்னை எப்படியாவது இந்த சிக்கலில் இருந்து விடுவியுங்களேன்' என்பதுதான். அவருடைய நினைவுத் திறன் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றெல்லாம் எழுப்பப்பட்ட பயங்களுக்கு நடுவே 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எழுதப்பட்ட சில கவிதைகளை நினைவு கூர்ந்து குழந்தையைப் போல அவர் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தனியாக இருக்கத்
தெரியாத - இயலாத
ஒருவனும்
ஒரு எழுத்தாளனாக
இருக்க முடியாது

என்ற அவரது வரிகள் அவரது வீடு, முற்றம் எங்கும் நிரம்பி வெவ்வேறு விதங்களில் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஒரு வழியாக அவருடைய சம்மதத்தைப் பெற்று விருது நிகழ்ச்சிக்காக அவரை அழைக்க வந்தபோது வெண்ணிற உடையில் முகமலர்ச்சியுடன் அவர் எங்களை எதிர்கொண்ட காட்சி நோயின் அடையாளங்கள் நீங்கிய ஒரு புதிய நகுலனைப் பார்ப்பதுபோல் இருந்தது.

புகைப்படங்கள் : சீனிவாசன்

மதுரையில் நல்லதோர் புத்தக மையம்

பாரதி புக ஹவுஸ்

D-28, மாநகராட்சி ஷாப்பிங் காம்பிளெக்ஸ்
பஸ் ஸ்டாண்ட் (உட்புறம் - தென்புறம்)
பெரியார் பஸ் நிலையம்
மதுரை 625 001
தொலைபேசி : 736416

காலச்சுவடு வெளியீடுகள், காவ்யா, அன்னம் - அகரம், வைகை வெளியீடுகள், தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம், அலைகள் வெளியீட்டகம், ஸ்நேகா, தமிழினி, விஜயா பதிப்பகம், வைகறை, சவுத் விஷன், கீழைக்காற்று, நிறப்பிரிகை, நியூ செஞ்சுரி, திணை வெளியீடுகள், நேஷனல் புக டிரஸ்ட், சாகித்ய அகாதெமி வெளியீடுகள் மற்றும் இலக்கியம், சமூகவியல் நுண்கலைகள் சார்ந்த அனைத்துப் புத்தகங்களும், அனைத்துச் சிற்றிதழ்களும் கிடைக்கும்.

ஞாயிறு விற்பனை உண்டு

Adv

மெய்ஞ்ஞானச் செல்வம்! அறிவுக் களஞ்சியம்!

இல்லைதோறும் இருக்க வேண்டிய நன்னூல்.
பிரபஞ்சத் தோற்றம் தொடங்கித் தற்கால நிகழ்வுகள் வரை உலக வரலாற்றைப் பத்தாண்டுகளுக்கு ஒரு தொகுதியாய்த் தேன்பாயும் இனிய தமிழ் நடையில் ப. சிவனடி எழுதிய

இந்திய சரித்திரக் களஞ்சியம்

தொகுதி 1 முதல் தொகுதி 14 வரை
(தொகுதி 7 நீங்கலாக)

விலை ரூ. 1730

சலுகை விலை ரூ. 1500

முன்பணம் அனுப்புவோருக்குத் தபால் செலவு இலவசம்.

கல்விக்கூடங்களுக்குச் சிறப்புச் சலுகை உண்டு

சித்தார்த்தன் புத்தகங்கள்

புது எண்.103, நாலாவது அவென்பூ
அசோக் நகர்
சென்னை 600 083
தொலைபேசி : 4740562

Adv

எருமைப்பாலும் பத்திரிகை வேலையும்

D. Ebenezer Sunder Singh

முதுகலைப் படிப்பிற்கான தேர்வு எழுதி முடித்ததும் (1988) ஒரு நாளிதழின் சென்னை அலுவலகத்தில் எனக்குத் துணையாசிரியர் வேலை கிடைத்தது. 'இதழியல்' ஒரு தாளாக எங்கள் பாடத்திட்டத்தில் இருந்தது. அந்தப் பாடத்தைக் கற்பித்த ஆசிரியரின் சொற்களால் எழுச்சி பெற்று 'பத்திரிகைத் துறையில் தான் வேலை செய்ய வேண்டும்' என்ற வைராக்கியம் கொண்டிருந்தேன். அப்போதைய என் கனவுகள் எல்லாம், முன்னணிப் பத்திரிகை ஒன்றின் ஆசிரியராக நான் வீற்றிருப்பதாகவும் புகழ் உச்சியில் ஒற்றைக்காலில் நின்று தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும் மாபெரும் எழுத்தாளர்கள் பலரும் தங்கள் படைப்புகளோடு என் தயவை எதிர்த்தோக்கி நிற்பதாகவும் விரியும். நான் முதுகலைப் படிப்பில் சேர்ந்த சமயம் என் தந்தை இறந்து போய்விட்டார். படிப்பிற்காக என் தாயின் உழைப்பைச் சுரண்டிக் கொண்டிருந்தேன். படிப்பு முடிந்ததும் உடனே ஏதாவதொரு வேலையில் சேர்ந்து தாயைக் கண்கலங்காமல் காப்பாற்ற வேண்டும் என்னும் எண்ணமும் என்னுள் தீவிரமாக இருந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் ஏற்றாற்போல் எனக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது.

எங்கள் கல்லூரியின் தொடர்பியல் துறைத் தலைவர் எனக்காகப் பரிந்

துரை செய்திருந்தார். தொடர்பியல் துறையில் பயின்ற மாணவர்களுக்கு ஓரளவு நல்ல ஊதியத்துடன் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் வேலை வாய்ப்புப் பிரகாசமாக இருந்தது. அவர்களில் ஒரு சிலர் கண்ணியமான, பரவாயில்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு ஊதியம் கொடுக்கும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும் நாடினர். நாளிதழ்களுக்குப் போக யாரும் தயாரில்லை. ஆகவே அந்த வாய்ப்பு தமிழில் படித்த எனக்குக் கிடைத்தது. அந்த நாளிதழில் முக்கிய பொறுப்பில் இருந்த திரு. கதிர்வேல் என்பவர் எங்கள் தொடர்பியல் துறைத் தலைவரின் நண்பர். ஆகவே, பரிந்துரை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு உடனடியாக வேலையில் சேர்ந்துவிட்டேன்.

சென்னை எனக்குப் புதிய ஊர். காக்கைக்குள் கூடப் பழக்கமில்லை. ஆனால் தங்குவதைப் பற்றி பிரச்சினை இருக்கவில்லை. அலுவலகத்தில் தெளிவான வழிகாட்டுதல் கொடுக்கப்பட்டது. அலுவலகத்திலேயே கழியல், குளியல் எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு வேலைக்கு வரும் என் போன்ற ஆட்களுக்காகவே வாலாஜா சாலை சந்து ஒன்றில் அலுவலகத்தின் சார்பாக வடகை கொடுத்து வைத்திருந்த அறையில் பத்தினான் வரைக்கும் தங்கிக் கொள்ளலாம் என்றார்கள். அந்த அறை, மனிதர்கள் தங்குவதற்கானதல்ல. குப்பைகளும் அழுக்கும் சேர்ந்து பன்றித் தொழுவம் போலிருந்தது. தண்ணீரே கிடையாது. இன்னும் சிலரைப் போலப் பொருட்களை மட்டும் அங்கே வைத்துவிட்டு இரவில் அலுவலகத்தில் மொட்டை மாடியில் படுத்துத் தூங்கினேன்.

என்னுடைய வேலை நேரம் பிற்பகல் இரண்டு மணியிலிருந்து இரவு எட்டு மணி வரைக்கும். வேலை ரொம்பக் கஷ்டம் இல்லை. தேர்வு செய்யப்பட்ட சிறு சிறு ஆங்கிலச் செய்திகளை மொழிபெயர்க்க வேண்டும். என்னுடைய ஆங்கில அறிவும் பயிற்சியும் வெகு குறைவு என்பதால் சிரமமாக இருந்தது. அதுகூட,

செய்தியைப் புரிந்துகொண்டால் போதும், சொந்த நடையில் எழுதலாம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். மற்றவர்களின் உதவி, அகராதி ஆகியவற்றால் சமாளிக்க முடிந்தது. ஆங்கில வரி வடிவத்தில் வரும் தமிழ்ச் செய்திகளை ஒலி பெயர்த்தல், நிருபர்கள் எழுதியோ தொலைபேசி மூலமாகவோ கொடுக்கும் செய்திகளைப் பிரசுரத்திற்கு ஏற்ற வகையில் எழுதுதல், பிழை திருத்துதல் ஆகிய வேலைகள் சுலபமாக இருந்தன. ஒற்றுப் பிழைகளை அப்படியே விட்டு விட வேண்டும்; திருத்தக்கூடாது என்று சொன்னதுதான் எனக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அவர்களுடைய மொழி அவ்வளவு எளிதாக எனக்குக் கைவரவில்லை. 'மருத்துவ மனை' என்று எழுதினால் அதை அடித்து 'ஆஸ்பத்திரி' ஆக்குவார்கள். 'சென்ற' என எழுதக்கூடாது; 'கடந்த' தான். 'உங்களுடைய தமிழறிவை எல்லாம் காட்டுவதற்கான இடம் இதுவல்ல' என்று கறாராகக் கூறினார்கள்; இல்லை இல்லை; 'சொன்னார்கள்.'

அங்கே வேலை செய்துகொண்டிருந்த பலரையும் அறிந்து கொள்ளவும், பழகவும் வாய்த்தது. எல்லோருமே கஷ்ட ஜீவனத்தில்தான் இருந்தார்கள். மிகக் குறைந்த ஊதியம். ஆனால் கல்கலப்பாக இருந்தார்கள். அங்கேதான் மூன்று வேளை உணவை இரண்டு வேளையாக்கிக் கொள்ளும் முறையைக் கற்றுக் கொண்டேன். காலையில் பத்து மணிக்கு மேல்தான் எழு வேண்டும். அப்படி இப்படி என்று புறப்பட்டுப் போனால் பதினொன்றரைக்கு மேல் ஆகிவிடும். ஏதாவது மெஸ்ஸரில் சாப்பிடலாம். காலை, மதியம் இருவேளை உணவுமாகிவிடும். இரவில் கையேந்தி பவன்கள். இந்த வழக்கம் எனக்குப் பின்னாளில் பெரிதும் உதவிற்று.

அங்கே வேலை செய்தவர்களில் சட்டென்று நினைவுக்கு வருபவர் சம்பத் என்பவர். 'இளையமகன்' என்னும் புனைபெயரில் வாராந்திர மலர் கவிதைகள் எக்கச்சக்கமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அதற்கான தோரணையோடு இருப்பார். சில பெண்களும் இருந்தார்கள். நான் எம். ஏ. படித்திருக்கிறேன் என்பதை அறிந்த ஒரு பெண் சொன்ன சொற்கள் என் நினைவில் இன்னும் இருக்கின்றன. "பத்திரிகை வேலைங்கறது ஒரு மாயை. பெரிய பெரிய மனிதர்களால் லாம் நம்மிடம் வந்து பல் இளிப்பார்கள். அது பெருமையா இருக்கும். மத்த

படி வாழ்க்கை வசதினனு சொன்னா... ஒண்ணுங் கெடைக்காது.”

திருவல்லிக்கேணியில் தங்குவதற்கான அறை பார்த்தேன். புறாக்கூண்டு போன்ற அறைகள் கொண்ட மேன்சன்களில் மாதம் இருநூறு ரூபாய்க்குக் குறைந்த வாடகை இல்லை. முன்பணமாக இரண்டு மாத வாடகை தர வேண்டும். மலைப்பாக இருந்தது. ஒரு வேளை அங்கே அறை பிடித்துத் தங்கினால் மனதுக்குப் பிடித்த இரண்டு விஷயங்கள் இருந்தன. ஒன்று, கடற்கரை; மற்றொன்று ‘கணையாழி’ அலுவலகம். கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தேன். என்னுடைய மாத ஊதியம் அறுநூறு ரூபாய். மேன்சன் வாடகை இருநூறு; இருவேளை உணவு என்றாலும் நாளுக்குப் பதினைந்து ரூபாய்; மாசத்திற்கு இதுவே அறுநூற்றைம்பது ஆகிவிடும். அப்புறம் துணிமணி, சோப்பு, சீப்பு... போக்குவரத்து... அம்மாவிடம் இருந்து மாதம் இருநூறாவது வாங்கினால் தான் முடியும். வேலையில் சேர்ந்த பின்னும் அம்மாவைக் கண்கலங்க வைத்துதான் ஆக வேண்டுமா?

வேலையில் சேரும்போது பத்தாம் வகுப்பு தொடங்கி முதுகலை வரைக்குமான அனைத்துச் சான்றிதழ்களையும் வாங்கிக்கொண்டார்கள். வேறு ஏதாவது தேவையின்போது கேட்டால் உடனே கொடுக்கமாட்டார்கள்; ரொம்பவும் இழுத்தடிப்பார்கள் என்றும், உள்ளே வந்தவர்களை எப்போதும் வெளியே அனுப்ப விரும்பாத சிறை தான் இதுவென்றும் இரண்டு பேர் பயமுறுத்தியபடியே இருந்தார்கள். என்னுடைய பதினேழு ஆண்டுகளை ஒப்புவித்துப் பெற்ற சான்றிதழ்கள் தான் என் எதிர்கால நம்பிக்கையாக இருந்தன. அவையும் கை நழுவிப் போய்விடுமோ என்னும் அச்சம் சூழ்ந்து இரவெல்லாம் தூக்கமின்றி மொட்டை மாடியில் புரண்டு கிடந்தேன்.

எம். பில்., பிஎச். டி., என்று ஆராய்ச்சிப் படிப்புகள் பற்றிய எண்ணம் மிகுந்தது. சான்றிதழ்கள் இல்லாமல் இந்தப் படிப்புகளையும் இழந்து விடுவேனோ? நாலு வார்த்தை வாயாறப் பேசுவதற்கு நண்பர்களுமற்ற அந்தச் சூழலில் என் தனிமை எனக்கு முன்னால் பெரும் பெரும் பூதங்களை உருவாக்கி நிறுத்திற்று. கல்லூரியில் எனக்குக் கிடைத்திருந்த எழுத்தாளர் என்னும் பிம்பம் வேறு அவ்வப்போது என் முன் தோன்றி ‘உன் படைப்பாற்றல் எல்லாம் என்னாவது? உப்புச் சப்பற்ற எழுத்திலேயே மூழ்கப்போகிறாயா? இப்படியே இருந்தால் ஐம்பதாவது வயதில் இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வாங்கலாம்.

ஆனால் உன் இளமை, அறிவு, திறமை எல்லாம் வீணாகிப்போகுமே’ என்று பேசிப் பலவிதமான சலனங்களுக்கு ஆட்படுத்தியது. இத்தனைக்கும் அப்போது எனக்கு ஒரு சில சிறு பத்திரிகைகளே அறிமுகமாகி இருந்தன. வேலையில் சேர்ந்து பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்கள் ஆகியிருந்த நிலையில், ‘எனக்கு இந்த வேலை லாயக்கானதில்லை’ என்று முடிவு செய்தேன். விலகிக் கொள்வதாகச் சொல்லி உடனடியாகச் சான்றிதழ்களை வாங்கிக்கொண்டு ஊருக்குப் போய்விட வேண்டும் என்று தோன்றிற்று. ஓட்டல் சாப்பாடு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. ஏற்கனவே மஞ்சள் காமாலை வந்து கஷ்டப்பட்டவனாதலால் உணவில் கவனம் வேண்டும், ஆகவே விலகிக்கொள்கிறேன் எனக் காரணம் சொன்னேன். நிர்வாகி என்னை அழைத்து ‘வேறு எங்காவது வேலை கிடைத்திருக்கிறதா’ எனக் கோபமான தொனியில் விசாரித்தார். ‘இல்லை’ என்று மறுத்து என்னுடைய காரணத்தையே பலவிதமாக அழுத்திச் சொன்னேன். வேலை பார்த்த நாட்களுக்கான ஊதியத்தையும் சான்றிதழ்களையும் அன்றே பெற்றுக்கொள்ளலாம் என அனுமதி வழங்கினார்.

இத்தனை எளிதாகக் காரியம் முடிந்துவிடும் என்று நினைக்கவில்லை. அமுது புலம்பிக் கெஞ்சி இரக்கத்தை ஏற்படுத்தும் விதத்தில் ஏதாவது செய்துதான் சான்றிதழ்களைப் பெற முடியும் என்று நம்பி அவற்றையெல்லாம் செய்வதற்கான மனத்தயாரிப்போடு இருந்தேன். எதுவும் தேவையாயிருக்கவில்லை. ரொம்பவும் சந்தோசமாக இருந்தது. அன்றைய வேலைகளை உற்சாகத்தோடு செய்தேன். எல்லோரிடமும் சொல்லிக்கொண்டேன். வேலை நேரம் முடியும் முன்னரே ஊதியமும், சான்றிதழ்களும் என்னிடம் வந்து சேர்ந்தன.

எல்லாவற்றோடும் வெளியேறும் போது எனக்குப் பரிந்துரை செய்த பேராசிரியரின் நண்பரும் செய்தி ஆசிரியருமான திரு. கதிர்வேல் அவர்கள் என்னை வழியனுப்ப வந்தார். அவர் மிகவும் மென்மையான குணமுடையவர். எதையும் பொறுமையாகச் சொல்லித் தருவார். மனம் புண்படும்படி பேசவே மாட்டார். பத்திரிகை வேலையின் சிறப்புகள் பற்றிப் பலவற்றை எனக்குச் சொல்லிக் கொண்டே நடந்த அவர், அலுவலக நுழைவாயிலில் நின்று கொண்டு இதமாகக் கேட்டார் ‘நீ போறதுக்கு உண்மையான காரணம் என்ன?’ அவருடைய அன்பிலும் அணுகு

நிலம்

கவிதைகளுக்கான காலாண்டிதழ்

கவிதைகள், கவிதை விமர்சனங்கள், கவிஞர்களின் நேர்காணல்கள், கவிதை பற்றிய கட்டுரைகள்...

அன்பளிப்பு இலங்கை ரூ. 40.00

நிலம்

87 வியாசர் வீதி

தோணிக்கல், வவுனியா
இலங்கை

முறையிலும் நெகிழ்ந்து போயிருந்த நான் உண்மையைச் சொன்னேன். இத்தோடு இப்படியும் சொல்லிவிட்டேன்.

“என்ன சம்பளம் தர்றாங்க. மாசம் அறுநூறு. எங்க ஊர்ல ஒரு எரும வெச்சுப் பால் ஊத்துனா மாசம் ஆயிரம் ரூபா சம்பாதிக்கலாம்”

என் மனதுக்குப் பட்டது. சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டேன். அதற்குப் பின் அவர் ஏதும் பேசவில்லை. போய் வர விடை கொடுத்தார். பத்திரிகை வேலையில் பல ஆண்டுகளாக இருப்பவராதலால் என் சொற்கள் அவரைக் காயப்படுத்திவிட்டன போலும். எருமைப்பாலை பத்திரிகை வேலையோடு ஒப்பிடதை அவரால் செரித்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

எனக்குப் பரிந்துரை செய்த தொடர்பியல் துறைப் பேராசிரியரிடம் இதைச் சொல்லி ‘இந்தப் பையன் இப்படிச் சொல்லிட்டானே’ என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டிருக்கிறார். தொடர்பியல் துறைப் பேராசிரியர் என்னுடைய ஆசிரியர்களிடம் இதைச் சொல்லி ‘உங்க பையனுக்குச் சிபாரிசு பண்ணுனா என்ன வார்த்தை சொல்லிட்டு வந்திருக்கறான் பாருங்க’ என்று கோபப்பட்டிருக்கிறார். என்னால் கல்லூரிப் பக்கமே போக முடியவில்லை.

“வேறு ஏதாச்சும் காரணம் சொல்லிட்டு வந்திருக்கலாம்ல. இப்படியா சொல்றது” என்று ஏகப்பட்ட கண்டனங்கள். நான் சொன்னது இப்படியாகும் என்று எதிர்பார்க்கவேயில்லை. என்ன தப்பாகச் சொல்லிவிட்டேன் என்பதும் புரியவில்லை. இது மாதிரி பத்திரிகைகளில் வேலை பார்க்கும் நண்பர்கள்தான் சொல்ல வேண்டும். பத்திரிகை வேலையோடு எருமைப்பால் வியாபாரத்தை ஒப்பிடக் கூடாதா என்ன?

அப்பாஸ்

நானோ

மாலை பொழுதின்
பின்வேளையில்
கீறி வழிகின்றன
வர்ணங்களின் ஓசை
மழை பெய்ய ஆரம்பித்துவிட்டது
வார்த்தைகளோடு நீ
நானோ
வார்த்தைகள் முடிவடையும் இடத்தில்
வரைபடத்தில்
இந்துமகா சமுத்திரத்தின் மேல்
ஒரு நீல வர்ணம்
மிதந்துகொண்டே இருக்கிறது

நானை

எப்படி வேண்டுமானாலும்
நீ அவைகளைப் பிடித்துக்கொள்
உனது பிஞ்சு விரல்களில்
அவை படபடப்பதே இல்லை
பயமேதும் இல்லாமல்
அவைகள் உன் தலையிலும்
முதுகிலும் அமர்ந்து கொள்வதும்
பின்பு அவைகளை
நீ பிடிப்பதும்
விட்டு விடுவதும்
கை கொட்டி சிரிப்பதும்
புரண்டு விழுந்து, எழுந்து
ஜன்னல் கம்பிகளின் ஒளியளில்
நீ
அவைகளை விரட்டித் திரிவதும்
பயமேதும் இல்லாத உனது விளையாட்டு
வண்ணத்துப் பூச்சியே
நானையும் வா!

மாலை

நீண்ட புறவெளியின் மாலை
எங்கே தொலைந்து போகிறது
தூரத்து வயல்களிலிருந்து
அவர்கள் தங்கள் மாடுகளை
ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள்
அவைகள்
அசைத்து, அசைத்து
மென்று கொண்டிருக்கின்றனவோ
அந்த மாலையை

யாரோ

துல்லியமாக குறி பார்த்தாயிற்று
எச்சில் ஊறுகிறது
இன்னும் சிறிது நேரத்தில்
அது வீழ்ந்து எனக்கு உணவாகிவிடும்
கொஞ்சம் பொறுங்கள்
என் முதுகின் பின்புறம்
யாரோ வருகிறார்கள்.

கொஞ்சம்

கொஞ்சம் சிரமமாக இருக்கிறது
வாழ்க்கையை பற்றி,
அப்படி என்னதான் நினைக்கிறாய்
உண்மையிலேயே எனக்குத் தெரியாது
இந்த ஆப்பிளின் சிகப்பு நிறம்,
அந்த மஞ்சள் பழம்
ஒரு வேளை
இதற்கு முன்பு செடியில்
இதை சிறிய காயாக
இல்லை, இல்லை
அதற்கு முன்பு சிறிய விதையாக
நல்லவேளை
நான் அதையெல்லாம் பார்க்கவே இல்லை.

புன்னைவன நாட்கள்

கோடை வெயில் கதற வைக்கிறது
வெம்மை புழுக்கம் வழிந்தோட
மரங்கள் நேற்று வரை
இலைகளுதிர்த்து வெறுமை கிளைகளை
காற்றில் விரித்தாடுகின்றன
பாதைகளில் பயணம் தொடர

தார்ச் சாலைகளில் அலைகிறது
கானல் நீர்

இப் புன்னை மரத்தினடியில்
ஓரே ஒரு பார்வையின் தனம்பை
இம் மரம் சுமந்திருக்கிறது

எனது வலியின் வாசனை
உதிர்ந்து கிடக்கிற பூக்களில்
மிதி படுகின்றன

எத்தனை கோடை நாட்கள்
எனது காத்திருத்தல்
நீன்கிறது
இருப்புப் பாதை போல

சிபிச்செல்வன்

தேவிபாரதி

நதியிருள்

காற்று திடீரென மௌனமாயிற்று.
ஒரு வார்த்தையைக் கூடப்பரிமாறிக்
கொள்ளாமல் விடைபெற்றுக் கொண்டன
மரங்கள். கொடிய மிருகங்களாய்த்
தோற்றம் கொண்ட பாறைகள்
அதிகரிக்கிறன, இரவின் பயங்கரத்தை.
தூக்கக் கலக்கத்துடன் படுக்கைக்குச்
செல்லும் சாயங்கால வானத்திடம்
இல்லை, இன்றைய இரவைத்
தன்னுடன் கழிப்பதற்கான அழைப்பு.

பெருகத் தொடங்குகிறது
வற்றிய நதியின் கரையில்
தனிமையில் கழிக்கும் ஓர் இரவைப்
பற்றிய மிக அந்தரங்கமான கனவு.

கொதிக்கும் இந்நதியின் படுகையில்
சற்றுக் காலாற நடக்க எனது
பாதங்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பினை அளிக்கக்
கூடும் இன்றைய நடுநிசிக் குளிர்.
பின்னிரவில் இரைதேடி
புதர்களுக்குள்ளிருந்து வெளிவரும்
பாம்புகளுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்
நதி மீண்டும் பெருகும் காலம்.
உறங்கும் நதியின் கனவின் விரிசல்களில்
கசிந்து வரக்கூடும் நதியின்
மூல ரகசியங்கள்.

ஒரு வேளை

தனது படுகையிருளில்
நிராதரவாகத் தவித்திருக்கும்
ஒரு மனிதனுக்காகப் பொங்கி
வரவும் கூடும் இந்நதி.

எனினும், தன் அலகில் கவ்விய இரையோடு
கிளை நுனியில் பரிதவிக்கும் இச்சிறு பறவை
தன் குஞ்சுகளை அடைவதற்காகவேனும்
போய் விட வேண்டும் இப்பொழுதே.

சிறகு

சிறகற்ற பறவை
இருந்தது உன்னிடம்.

பறக்காத பறவை
இருந்து பயனென்ன?

சிறகு ஒன்று தந்தேன்.

சேர்த்துக் கொண்டதும்
பறவையின் முழுமை பற்றியே
பேசிக்கொண்டிருக்கிறாய்.

பறந்து விட்டிருந்தது பறவை.

எப்போதாவது நீ காணலாம்.
அதன் மடங்குகிற சிறகில்
தூரியன் மறைவதை.

வசந்த் செந்தில்

பட்டினத்தாருக்கும் திருஞான சம்பந்தருக்கும் கூட வேறுபாடு தெரியும் எனத் தோன்றவில்லை. ஒரு வேளை அப்பராக வந்த சினிமா நடிகரின் முகம் ஞாபகம் இருக்கலாம். என்றாலும் அவர்களுக்கோர் ஆசை. இறந்து போன தகப்பனார் சிவலோக பிராப்தி அடைய அவர் சடலத்தின் முன்னமர்ந்து தேவாரம் ஓத வேண்டும் என்று நினைத்ததில் தப்பில்லை. ஆனால் தேவாரம் பாடுபவர் கிடைப்பது சிரமமாக இருந்தது.

தெற்கே தலைவைத்து வடக்கே கால் நீட்டி சடலம் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. பெருவாழ்வு வாழ்ந்திருப்பார் போலும். பெருவாழ்வென்பது ரூபாய்க்கு ஓரணா வட்டி, காடுகரை, தோட்டம் துரவு, மாடு கன்று, வீடுமனை, பேரன் பேத்திகள் சேர்த்துப் பெருக்கித் தள்ளுவது.

முற்றிலும் சிவச் சவமாகக் கிடந்தார் செட்டியார். நெற்றியில், மார்பில், தோள்களில் முன் கைகளில் குழைத்துப் பூசிய திருநீறு கறுத்த உடம்பில் புதிதாய் வெள்ளை அடித்தது போல பிரகாசித்தது. காதில் கிடந்த வெள்ளைக்கல் கடுக்கன்களும் மாரில் கிடந்த முல்லைப்பூ ஆரமும் சரிகைத் தலைப்பாகையும். சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்த கால் பெருவிரல்களும் நெற்றிச் சந்தனத்தில் ஓட்டிய வெள்ளி ரூபாயும் தான் பிணம் என்று சாற்றின.

பதினைந்தடிக்கு மேல் உயரத்தில் பழங்கால விதானம். பனங்கைகள் கரிய பாளங்களாய் மினுங்கின. நிறையச் சன்னல்கள் வைத்து, ஆத்தங்குடி கற்கள் பாவிய, காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் கணக்குக் காட்டிய, நீள ஆழமுள்ள முன்னறை. செட்டியார் கிடந்த இடத்தை ஒழித்து பெண்கள் உட்கார பவானி ஜமுக்காளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அகலமான சன்னல்கள் வைத்த நோக்கத்தை முறியடிக்க, காற்றும் ஒளியும் புகாமல் நீண்டகாலமாய் அடைத்து வைத்திருந்தனர் போலும்.

ஆட்கள் சுற்றிவர இடம்விட்டு, கால்மாட்டில், சுவரோரம் உட்காரச் சொன்னார்கள். எந்தக் காலத்திலோ பெரியவர் பயன்படுத்திய கணக்குப் பிள்ளை மேசையும் உட்கார மணையும் போட்டு முன்னால் மைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி அதன் மண்டையை வாகாய்ச் சாய்த்து வைத்தனர்.

செத்த பிணத்துக்கு மைக் வைத்தால்தான் கேட்குமோ என்னவோ? ஒருவேளை பக்கத்துத் தெருவரை பழைய வைப்பாட்டியைப் பார்த்து வர ஆவி போயிருந்தாலோ?

கிழவர் தலைமாட்டில் எரிந்த விளக்குக்குத் தொந்தரவாக இருக்கும் என்றெண்ணி அந்த இடத்தில் தொங்கிய ஃபேனை நிறுத்தி வைத்திருந்தனர். இவ்வளவு நறுமணம் உள்ள ஊதுபத்தி எங்கு வாங்குகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அம்மையப்பன் பரமசிவத்துக்கே குதிரை லொத்தியில் மட்டமான சென்ட் ஊற்றிப் பிசைந்து வாசனைச் சாந்தாக்கிக் குச்சியில் உருட்டிக்காயவைத்த ஊதுபத்திகள் தான். அந்த நாற்றத்தில் எப்படி இடதுபதம் தூக்கி ஆடுவார்? வலதுபதம் வைத்து ஓடத்தான் செய்வார்.

ஆழ்ந்து அகன்று கிடந்த அந்த ஹாலில் குழுமிக் கிடந்த மக்களின் வியர்வை நாற்றம், வாய்நாற்றம், கும்பி நாற்றம் கிழவர் சடலத்தைத் தொந்தரவு செய்யக்கூடாதென்றும் விலைகூடிய ஊதுபத்திப் புகையைச் சுருள விட்டிருக்கலாம்.

மனையில் அமர்ந்த பின்பு கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டி, கைப்பையில் இருந்த திருக்கயிலாயப் பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினம் இருபத்தி இரண்டாவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாணர் தேசிய சுவாமிகள் கட்டளையிட்டருளியபடி ஆயிரத்தித் தொள்ளாயிரத்தி எழுபத்தொன்றாம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட, பைன்ட் செய்த, மஞ்சள் அட்டை திருவாசகத்தை எடுத்துப் பிரித்தார். அவனருளாலே அவனடி போற்றி என மனதில் நினைத்தவர் கண்களில் தேவாரமும் திருவாசகமுமாகப் பொங்கியது.

அவரைப் போலவே புழங்கி புழங்கி ஊதிப் பெருத்திருந்தது புத்தகம். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எழுதிய பெயர் விசித்திரமாய்த் தோன்றியது. பெயரழிந்து போய்விடும், வாழ்வழிந்து போனவர்க்கு எல்லாம்.

மனதுக்கு சிரமமாக இருந்தது ஒதுவாருக்கு. குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயும் தன்னைச் சினத்துடன் நெரிக்கின்றனவா அல்

வது இளக்காரத்தில் எச்சில் உமிழ் கின்றனவா எனத் தெரியவில்லை.

என்னத்துக்கு மசத்தனமான இந்த இளக்காரம்? பொற்சபையிலும் சிற்சபையிலும் உட்கார்ந்து ஓதும்போது மாத்திரம் என்ன வாழ்ந்துவிட்டது? எவன் இரண்டு நிமிடம் நின்று கேட்டுப் போகிறான்? பித்தா என்றால் என்ன? பிறைகுடி என்றால் என்ன? ஆலால கண்டனுக்கே நஞ்சாகிப் போன மனிதர்கள்!

என்றாலும் மனம் பதைத்துக் கிடந்தது. அம்மை அப்பனைப் பாடும் வாயால் பழனியாண்டிச் சுப்பனை பாடுவேனோ என்று தியாகராஜ பாகவதர் காதிஸ் முழங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

புத்தகத்தை விரித்து எங்கிருந்து தொடங்கலாம் என்று யோசித்தார். புத்தகம் கூட ஒரு அத்துக்குத்தான். ஏழு வயதிலிருந்து திருமுறைகள் முழங்கிய நாவு. பற்கள் ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றன. முன் கிடக்கும் சவம் போல கிடக்கும் நாள் வரையில் உண்ணும் நீர் தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் அவன்தான். 'அப்பனே எனக்கமுதனே ஆனந்தனே அகநெக அன்னாறு தேன் ஒப்பனே..'

சாகக் கிடக்கிறவன் நற்கதியடைய திருவாசகம் வாசிப்பது மரபு தான். ஆனால் செத்த பிணத்துக்கு வாசித்து என்செய்? சுற்றி நடமாடும் பிணங்களுக்குத் தேவாரம் என்றால் தெரியுமா, திருவாசகம் என்றால் தெரியுமா? எல்லாம் ஒரேவிதமான ஓசை. 'இழும்' எனும் ஒலியுடன் அருவி வீழ்வது போல.

கண்களில் மறுபடியும் நீர் பெருகியது. 'சேதப்புனல் ஆடிச் சிற்றம்பலம் பாடி வேதப் பொருள் பாடி, அப் பொருள் ஆமாபாடிச் சோதித் திறம்

பாடி சூழ் கொன்றைத் தார் பாடி' என்று பாடிய நாவால் செத்த பிணத்தின் முன்னமர்ந்து பாட வைத்து விட்டாயே சுடலையாடிய பாவி!

நாலாம் நூற்றாண்டில் கட்டப் பட்டு, பதினாறாம் நூற்றாண்டில் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்ட பட்டீஸ்வரர் கோயில் பிரகாரத்தின் வெளிச்சுற்றுக்கள் தாண்டி, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கட்டப்பட்ட மடம்தான் வீடு. ஐந்து பக்கங்களிலும் கல் வரிகள். முன் பக்கம் திறப்பு. நடுவில் கற்றூண்கள். திறப்பை பலகை வைத்துத் தடுத்து வாசல் போட்ட வீடு. வெளியையே வீடாகப் பாவித்தவனைப் பாடுபவனுக்கு ஒளி எதற்கு? காற்று வரச் சன்னல் எதற்கு?

வாடகை இல்லா மடமும் தினமும் மூன்று கட்டிப் பட்டைச் சோறும் எழுநூறு ரூபாய்ச் சம்பளமும் எத்தனை பிள்ளை பெற்று வளர்த்து ஆளாக்க முடியும்?

அவன் அருளாலே அவனிடம் தினமும் செருப்படி வாங்கும் வாழ்க்கை.. இதில் சுத்த சிவத்தின் முன் பாடினால் என்ன, செத்த சவத்தின் முன் பாடினால் என்ன?

"நமச்சிவாய வாழ்க நாத்தன்தான் வாழ்க

இமைப்பொழும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தான் வாழ்க கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தான் வாழ்க

ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப் பான் தான் வாழ்க ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க.."

யாரோ பக்கத்தில் பித்தளைத் தம்ளரில் பருகச் சூடான பானம்

கொண்டு வைத்தனர். மொத்த மாய்க் கலக்கிய காப்பியோ, தேநீரோ? எப்போதும் துட்டி வீட்டுக்கோ, தீட்டு வீட்டுக்கோ போனால் எதுவும் குடிப்பதில்லை, உண்பதில்லை. சிவனடியான் சுத்த பத்தமாய்ச் செய்யாததை உண்பவனல்லன். என்றாலும் தொண்டை வறண்டு கொண்டிருந்தது. கொதிக்கக் கொதிக்க இரண்டு மிடறு இதமாக இருக்கும். முழுக்க நனைந்த பிறகு முக்காடு எதற்கு?

உள்ளூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் சற்றும் வாட்டமில்லாத தொண்டர்கள் சூழ வந்து மாலை போட்டு வணங்கி நின்றார். வணங்கும் குறுகலில் படை ஒடுங்கி இருந்தது.

"ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கு அன்பிலை என்புகுடிப் பாடுகின்றலை.."

என்று எடுத்தவரைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அடையாளம் தெரிய நியாயமில்லை. கோயிலுக்கு வந்தாலும் பெருந்தனங்களைப் பார்ப்பாருக்கு தேவாரம் ஓதுபவர் எங்கு கண்ணில் படப் போகிறார்? ஆனால் சட்டமன்ற உறுப்பினருக்கு ஒதுவார் முன்னாலிருந்த மைக் கண்ணில் பட்டது. சின்ன சமிக்ஞையில் அடுத்த கணம் அது அவர் கையில் இருந்தது.

"பேரன்பார்ந்த உறவுப் பெருமக்களே, நண்பர்களே, கட்சித் தொண்டர்களே... இன்றைய தினம் நமது அன்புக்கும் மரியாதைக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரிய... நம்மீதும் நமது இயக்கத்தின்மீதும் தீராத காதல் கொண்ட ஐயா.."

இத்தனை பேர்கள் கூடிவந்து தொழுது வணங்கி மாலையிட்டு மரியாதை செய்வார்கள் எனில் சற்றுநேரம் பிணமாகப் படுத்திருக்கக்

கூட அவருக்கு உள்ளூர் நாலுறும் போல. சோகம் பொங்கித் ததும்ப கிழவர் பிணத்தை ஒரு பார்வை பார்த்து வணங்கிவிட்டு போனார்.

கிடைத்த அவகாசத்தில் சிறுநீர் கழிக்க எழுந்து போனார் ஒதுவார். எப்போது சவம் எடுப்பார்கள் என்று தெரியவில்லை. நேற்றிரவு அடங்கினார் என்று சொன்னார்கள். ஆடிய வர்களும் ஆடாதவர்களும் அடங்கியே ஆக வேண்டும்.

காலையில் சிவாலய வாசலில் காரை நிறுத்தி வெகுநேரம் அலைந்திருப்பார்கள் போலும்.

ஒதுவார்கள் சிவபெருமானுக்குப் பாடுகிறவர்கள். செத்த பிணத்துக்குப் பாடுகிறவர்கள் அல்ல.

சாகக் கிடக்கிறவர் முன்னால் சிலசமயம் செத்துப்போன பின்பும், சைவரானால் திருவாசகமும் வைணவரானால் நாலாயிரமும் பாடுவது மரபுதான். வடக்குப் பகுதிகளில் திருவருட்பாவோ பட்டினத்துப்பிள்ளையின் பாடல்களோ பாடுவார்கள்.

காலையில் ரேஷன் கடை ரவையில் கிளறிய உப்புமாவின் முன்னமர்ந்து கும்பியில் பசியும் விரல்களில் கொதிப்புமாகத் தட்டத்தைக் கிளறிச் சூடாற்றிக் கொண்டிருந்த போது வாசலில் விளி கேட்டது.

“நம்ம பெரிய நாயக்கரு பேரன் கூப்பிடறாருங்க.”

“ஐயா, அவசரப்படாமல் சாப்பிட்டுட்டு வாங்க” என்ற குரல் தெருவாசலில் கேட்டது.

கொதிக்கக் கொதிக்க அள்ளிப் போட வேண்டியிருந்தது. உப்புமாவில் கிடந்தது கூட பெரிய நாயக்கர் தோட்டத்துத் தேங்காய்தான்! கோயில் யானைக்கு கட்டுக் கட்டாக கோந்தாழை அனுப்பச் சலிக்காதவர். என்ன அவசரம் கருதி அழைக்கிறாரோ?

துண்டால் கையையும் வாயையும் துடைத்துவிட்டு வந்தபோது, வாசலில் பெரிய நாயக்கர் பேரன் நின்றிருந்தார். சற்றுத் தள்ளி சிகரெட் பிடித்தபடி வாட்டசாட்டமாய் ஒருவர்.

“ஐயாட்ட ஒரு காரியம் ஆகணும்... தட்டப்பிடாது...”

“என்ன பெரிய வார்த்தை எல்லாம் பேசறீங்க... என் அப்பன் கைலாயநாதனுக்குப் பொறகு நான் வணங்குவது பெரிய நாயக்கரைத்தான். வெள்ளனகூட தோட்டத்துக் கிணத்துலே குளிச்சுப்போட்டு வந்த

வன்கிட்ட ரெண்டு வாழ்ப்பூ ஓடிச்சுத் தந்தாருங்க... என்ன செய்யணும், சொல்லுங்க தம்பி...”

“அதோ நிக்கிராருல்ல... அவர் வந்து கடைவீதி பொன்னுசாமிச் செட்டியாரு பையனுங்க... அவங்க பெரியப்பா இறந்திட்டாரு... தேவாரம் படிக்கணுமாம்...”

பதற்றத்துடன் ஒதுவார் சொன்னார்.

“ஐயா தப்பா எடுத்துக்கிடப்பிடாதுங்க... நாங்க தலைமுறை தலைமுறையா சிவன் கோயில் ஒதுவாருங்க... பசித்தாலும் சிவன் நாமம், பசித்தாலும் சிவன் நாமம்... இந்தக் காரியத்துக்கெல்லாம் நாங்க போறதில்லே... போகக்கூடாது... அதுக்கு வேற ஆட்கள் இருக்கிறாங்க... ஆனா இந்தப் பக்கம் எனக்குத்

தெரிஞ்சவரைக்கும் அப்படி யாரும் கிடையாது. நீங்க வேணுமானா நமச்சிவாய ஒதுவாரைக் கேட்டுப் பாருங்க தம்பி. அவருக்குத் தெரிஞ்சிருக்கலாம்.”

“தெரியுமங்க ஐயா... ரொம்ப ஆசைப்படறாங்க... கோயில் முகப்பிலே நிறையப் பேரைக் கேட்டுப் பாத்திட்டாங்க... பிறகு பெரிய நாயக்கரைப் போயிப் பார்த்து அவர் தானுங்க என்னைக் கூட அனுப்பிச் சாரு... நான் வேற யார்கிட்ட போவேணுங்க...”

“ஆனா நாங்க பாடக்கூடாதுங்க... நீங்க வற்புறுத்தக் கூடாதுங்க... தம்பி சின்னப்பிள்ளை. உங்களுக்குத் தெரியாது...”

“இதெல்லாம் ஒரு புண்ணிய முங்க... நீங்க தட்டப்பிடாது... வேற யாரு அறியப் போறாங்க... நல்ல

மனுசங்க... தாராளமாச் செய்ய வாங்க...”

பகல் முறிந்து மாலை சரிந்து கொண்டிருந்தது. அப்பனுக்குக் கூட கொலைப் பட்டினியோடு ஒதிய தில்லை.

எப்போது புத்தகத்தை முடினோம், மைக்கைக் கழற்றினார்கள் என்பதெல்லாம் நினைவில் பதியவில்லை. தெருவெங்கும் பூமாலைகளைப் பிய்த்து வீசிக்கொண்டு போனார்கள். ரோஜா, சம்பங்கி, அரளி, தாமரை, மலர்க் கொத்துக்களை மிதித்துக் கொண்டு மனிதர்கள் நடந்து போனார்கள்.

வெட்டியானுக்குக் கணக்குத் தீர்ப்பதைப் போலத்தானே திருவாசகம் படித்தவனுக்கும் கணக்குத் தீர்ப்பார்கள். கல்யாண வீடா, குதா கலத்துடன் கூலி வழங்க? கல்யாணச் சாவே ஆனாலும் யாரிடம் போய்க் கேட்பதென்றும் தெரியவில்லை. மரண சோகம் கப்பிக் கிடந்தது காற்றில். சற்று நேரம் நின்று பார்த்தார். தேர்ப்பாடை வெகுதூரத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தது. கொட்டகை நிறைந்த சினிமா விட்டுப் போவது போல் ஆண்கள் வெள்ளையும் கதருமாய்...

குளித்துவிட்டல்லாமல் வீட்டுக்குப் போக முடியாது. வரும் போது காரில் அமர்த்திக் கூட்டி வந்தார்கள். சுருக்குப் பையில் பஸ்சுக்கு சில்லறை இருந்தது. வழியில் ஏதும் குளத்தில் இறங்கி மூங்கிக் குளிக்க வேண்டும் ஆடை நனைத்து. புத்தகத்தை, சுருக்குப் பையை, விழுதிக் கிண்ணத்தை, தாள் துண்டு களை நனைக்க முடியாது.

நொய்யலில் தண்ணீரென்பது சாக்கடைக் குட்டைகள். தென் மேற்குப் பருவக் காற்றோ, வடகிழக்குப் பருவக் காற்றின் பின்வாங்கலோ நேரும்போது அடைமழை பெய்தால் மட்டுமே நொய்யலில் எட்டுப் பத்து நாட்கள் தண்ணீர் பாயும். பட்டைசுவரன் கோயில் தெப்பக்குளத்தில் குடித்துவிட்டு எறிந்த இளநீர்க் கதம்பைகள் இறைந்து கிடக்கின்றன. மூவந்திக் கருக்கலில் நனைத்துக் குளித்து, ஈரம் சொட்ட, கையில் திருவாசகப் புத்தகத்துடன் நடந்து போனால் சந்தேகப்படுவார்கள் யாரும் பார்த்தால். குறுக்கு வழியில்தான் போக வேண்டும். நல்லவேளை வீடாகிய மடம் ஊரின் ஒதுக்குப் புறத்தில் இருந்தது.

மாற்று வேட்டியை உடுத்தி

சாப்பிட அமர்ந்தவருக்கு சாப்பிட பிடிக்கவில்லை. அவருக்குப் பிடித்த முள்ளங்கிக் குழம்பும் காட்டுக்கிரை கடைசலும்தான். ஆனால் நாள் பூரா முன்னால் கிடந்த பிணம், அழுகுரல்கள், ஆதாளிகள்...

கோயிலுக்குப் போகப் பிடிக்க வில்லை. இன்றைய முறை நமச் சிவாய ஓதுவார்தான் என்றாலும் தில்லை அம்பலவன் பொன்னம் கழலைச் சிலகணங்கள் தியானித்து நிற்கலாம். முன் மண்டபத்திலாவது சற்று நேரம் அமர்ந்து வரலாம். மனம் மாற்றுருக் கொள்ளும்.

கிடந்தால் உறக்கம் கொள்ள வில்லை. முதன்முறையாக விபச்சாரம் செய்துவிட்டு வந்த பெண்ணின் மனம் போலக் கிடந்து தவித்தது ஆவி. உடலெங்கும் வேற்று ஆடவனின் வியர்வை நாற்றம் படிந்த அருவருப்பு. உறக்கமும் விழிப்பு மற்ற நிலையில் சொற்பதங் கடந்த தொல்வோன் கண் முதற் புலனாற் காட்சியும் இல்லோன் காட்சிப் பட்டுக் கணக்குக் கேட்பதுபோல்.

அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து மேனியெங்கும் திருநீறணிந்து, அப்பன் சந்நிதியில் மேனி மண் புரள விழுந்து வணங்கி, கண்ணீராசிக் கசிந்து, மண்டபத் தூணோரம் நேரம் போனதறியாமல் உட்கார்ந்து, உட்செவி உணரப் பாடல் வரிகளாய் உள்ளிறங்கிக் குளிர்ந்தாலும் கங்கு கன்னுறு கொண்டிருந்தது. எரிந்தடங்கிய சிதைபோல்.

பிரசாதம் வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தபோது பெரிய நாயக் கர் பேரன் நின்று கொண்டிருந்தார். ஒதுக்குப் புறமாய்க் கூட்டிப்போய் தந்த உறையை வீட்டில் போய் பிரித்துப் பார்த்தபோது ஆயிரம் ரூபாய் இருந்தது.

ஒதுவாருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இத்தனை ஆண்டுகளில் சேர்த்துப் பார்த்ததில்லை. சிவ பெருமானைச் செத்தப் பிணத்துக்கு விற்பனை காசென்ற போதும் ஆன்மாவில் கடலைப் பொடியின் வெக்கையாய் காந்தியது.

இரண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்றும் உள்மனம் கேட்டது.

மாதம் இரண்டு பணக்காரக் கிழவர்கள் திருவாசகம் கேட்டுப் பாடை ஏறினால் தலைமுறைகளாய் அரித்துத் தின்னும் தரித்திரம் தீரும் என்றும் தோன்றியது.

ஓவியங்கள் : ஜீலா

ஊமையன் கண்ட கனவுகள்

ஆசிரியர் பா. துளசிமணி
பக். 125, விலை ரூ. 27.00
கட்டுரை யாப்பறு கவிதை
தற்கொலைக்குப் பெரிதும்
காரணம் காதலே!...!
பட்டிமன்றத்திற்கு வேறு
பொருளேதோ?
"கடனே!" சரியான போட்டிதானா
காதலுக்குக் கவிஞர்கள் கோடி கோடி!
கடனுக்குக் கம்பன் மட்டுந்தானா?
துளசிமணியும் உண்டே!
விவசாயி அடிக்கிறான் கொள்ளை!
கலைஞர் முன்னால்ஸ்ழ் கவிஞரே!
மணிமேகலைப் பிரசுரம்
தபால் பெட்டி எண் 1447
4, தணிகாசலம் சாலை
தி.நகர், சென்னை 600 017

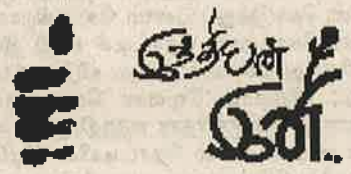
Adv

பிணங்களின் முகங்கள்

(நாவல்) விலை ரூ. 70
சுப்ரபாரதிமணியன்
"புதிய அணுகுமுறை. வழக்கமான தமிழ் நாவல்களில் கதைசொல்லும் பழைய மரபை மீறியிருக்கிறீர்கள். இது ஒரு நல்ல சாகசத்தின் முனைப்பு. குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் உலகை - சிலரது வாழ்வோட்ட நினைவு நிலைக்கள, விரிவுகளுடே நடத்திச் செல்கிறீர்கள். இதன் சித்தரிப்புகள் பெரியதோர் சமூக அவலத்தின் சரியான வரம்பு மீறாத படிமங்கள். "சாயத்திரை" நாவலைவிட உச்சஸ்தாயி கொண்டது. நாவல் பயணத்தின் புதிய உதயமாக சிறந்த நாவலாகியுள்ளது."
ஆ. மாதவன், திருவனந்தபுரம்
கனவு
8/176, பாண்டியன் நகர்
திருப்பூர் - 641 602
தொலைபேசி: 0421- 850199

Adv

புதுமையான காலாண்டிதழ்

1 x 8 சைஸ், 32 பக்கங்கள்

முன்றாண்டு சந்தா
தொகை ரூ. 100

தொடர்பவும் :
இந்தியன் இனி
28, சஞ்சீவித் தெரு
மன்னார்குடி - 614 001.
04367 - 26643

Adv

காவ்யா

நல்ல நூல்கள் நல்ல நண்பர்கள்
நல்ல நண்பர்கள் நல்ல நூல்கள்

புத்தம் புதிய நூல்கள் - 2000

	ரூ
திருக்குறள் : காவ்யா உரை	30.00
நெல்லைச் சிறுகதைகள் (தொ.)	150.00
சண்முகசுந்தரம்	
நெல்லை நாட்டுப்புறவியல் (தொ.)	75.00
சண்முகசுந்தரம்	
ஆராரோ (நாவல்)	30.00
சுந்தர பாண்டியன்	
எழுபதுகளில் கலை இலக்கியம்	40.00
இலக்கு	
சிதைவுகளின் ஒழுங்கமைவு	150.00
பிரேம் : ரமேஷ்	
மதிலுள்ள மலையாள நவீன இலக்கியம்	75.00
நீல. பத்மநாபன்	
செம்பழுப்பாய் தூரியன் (கவிதை)	30.00
அன்பாதவன்	
உயிரிழை (சிறுகதை)	30.00
பா. இதயவேந்தன்	
மார்க்சிய நோக்கு	75.00
முனைவர் துரை	
இயக்கவியல்	35.00
முத்து மாணிக்கம்	
சுந்தர ராமசாமி :	
ஓர் கதைச்சொல்லி	100.00
திருநாவுக்கரசு	
இருபதில் நவீனத் தமிழ்	
விமர்சனங்கள்	150.00
தமிழுவன்	
அகத்தாரும் புறத்தாரும்	60.00
சண்முக சுந்தரம்	
வட்டத்தை மீறி (சிறுகதை)	40.00
சோலை சுந்தரபெருமாள்	
ஒரு துளி துக்கம் (சிறுகதை)	40.00
உமா ஜானகிராமன்	
பார்பதியம்மன் வழிபாடு	75.00
முனைவர் சிவ. விவேகானந்தன்	
இந்தியாவில் தத்துவம்	
கலாச்சாரம்	65.00
ஞானி	
இலக்கியத்தின் இருப்பியலும்	
திறனாய்வின் இயங்கியலும்	60.00
முனைவர் க. பஞ்சாங்கம்	
அலையும் விழித் திரை	60.00
முனைவர் அ. ராமசாமி	
ஐரோப்பிய தத்துவங்கள்	75.00
முனைவர் முத்து மோகன்	
இலக்கியக் களங்கள்	35.00
முனைவர் பாலமுருகன்	

தொடர்புக்கு :

KAAVYA
16, 17th 'E' Cross
Indira Nager IInd Stage
BANGALORE 560 038
080 - 5251095

Adv

- சாதாரண தபால் செலவு இலவசம்
- பதிவு தபாலுக்கு ரூ.15 சேர்க்க
- புத்தக விலை மட்டும் M.O/D.D.செய்க
- V.P.P. இல்லை

காலம் பார்த்து வந்த 'தோட்டியின் மகன்'

தோட்டியின் மகன்
ஆசிரியர் : தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை (1947)
தமிழில் : சுந்தர ராமசாமி
வெளியீடு : காலச்சுவடு பதிப்பகம்
669 கே.பி.சாலை
நாகர்கோவில் 629 001
பக். 152 விலை ரூ. 65 (2000)

ராஜ் கௌதமன்

1947-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த தகழி சிவசங்கரப் பிள்ளையின் நாவலைத் 'தோட்டியின் மகன்' எனத் தமிழில் 1951-52ஆம் ஆண்டுவாக்கில் சுந்தர ராமசாமி மொழிபெயர்த்துப் பிறகு அது தொடர்கதையாக 'சரஸ்வதி' இதழில் மார்ச் 1957 முதல் ஜூன் 1958 வரை வெளி வந்தது. சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகள் கழித்து இன்று ஆகஸ்டு 2000 ஆண்டில் முழு நூலாகக் காலச்சுவடு பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதேவேளையில், 1958ல் சாகித்ய அகாடமி பரிசு பெற்ற தகழியின் 'செம்மீன்' என்ற நாவலைச் சுந்தர ராமசாமி, 1962 ல் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். தோட்டி தமிழுக்கு வருவதற்குக் காலம் களிய வேண்டியது அவசியமாகியிருக்கிறது! அந்த அவசியம் பற்றிப் பார்க்கும் முன், 'தோட்டியின் மகன்' இழையோடு கின்ற வாக்க அரசியலையும், அதன் சோசலிச எதிர்த்தவாதச் சித்தாந்தத்தையும், தலித் விடுதலை முயற்சி பற்றிய விமர்சனத்தையும் பார்க்க வேண்டும். அதன் இலக்கியத் தகுதியைப் பற்றி இங்கே பேசவில்லை.

இந்த நாவல் 1950ஆம் ஆண்டுக்கு முந்தைய சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளாகக் கேரளத்தின் ஆலப்புழை நகரில் கழிப் பிடங்களைச் சுத்தம் செய்த நகரசபை ஊழியர்களான தோட்டிகளைப் பற்றியது. இவர்கள் தமிழ்நாட்டின் திருநெல்வேலியிலிருந்து பணத்தால் பிடித்துச் செல்லப் பட்டவர்கள். ஆலப்புழை நகர மலக்கிடங்கிற்கு அருகில் குடிசைகளில் குடியமர்த்தப்பட்டவர்கள். சங்கம் அமைத்துக் கொடி பிடிக்கும் மலையாளப் பண்பாட்டின் தாக்கத்தாலோ என்னவோ இந்தத் தோட்டிகளும் தங்களுக்கான சங்கம் அமைத்து உரிய சம்பளத்தைக் கேட்கத் தொடங்குகிறார்கள். இளம் தோட்டி கடலை முத்துவுக்கு இப்படிச் சங்கம் கட்டிப் போராடும் 'வாக்க போதம்' உண்டானாலும், அந்த வழியில் தோட்டிச் சாதியின் இழிவை அகற்ற முடியுமா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அவனைப் பொருத்தவரை அவனுடைய சந்ததியாகிலும் தோட்டியாக இல்லாமல் போக வேண்டும். தோட்டியாக என்றும் இருக்க விரும்புகிறவனுக்கே தோட்டிகளின் சங்கம் தேவை என எண்ணுகிறான். தோட்டி என்ற சாதியும், அதன் தொழிலும், அதன் அடையாளமும் இல்லாமற் போக

வேண்டும் என்ற கடலையின் இலட்சியமானது டாக்டர் அம்பேத்கரின் 'சாதி ஒழிப்பு' என்பதைப் போல் முதல் பார்வைக்குத் தோன்றக்கூடும்.

ஆனால் கடலையின் சாதி மறுப்பு என்ற இலட்சியம் அவனை, அவன் மகனை மட்டும் பொறுத்த விசயமாக உள்ளது. இந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்குத் தனிமனிதனாக அவன் எடுக்கும் முயற்சிகள் மனிதாபிமானத்திற்கு எதிரானதாகவோ அல்லது ஆதிக்க சாதிப் பண்பாட்டைப் போலச் செய்யும் வீம்பாகவோ தகழியால் வடிவமைக்கப்படுகின்றன. மரபான பண்பாட்டில் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அறங்கள், மதிப்பீடுகள், உயர்ந்த மாந்த உறவு முறைகள், மேலான மனசாட்சி ஆகியவற்றுக்கு எதிரான குணக்கேடுகளாய் கடலையின் காரியங்கள் காட்டப்படுகின்றன. வறுமை, சுத்தமின்மை முதலிய காரணங்களுக்காக சக தோட்டிகளை வெறுக்கிறான். தன் குடும்பத்தைத் தோட்டிக் குடிசைப்பக்கமிருந்து விலக்கி பிறர் வாழும் பகுதியில் வாடகை வீட்டில் குடியமர்த்துகிறான். (தோட்டி குடியிருக்க வீட்டை வாடகைக்குப் பிற சாதியைச் சேர்ந்தவர் ஆலப்புழையில் கொடுத்திருப்பது 1950க்கு முன் நடந்துள்ள அதிசயம் என்றுதான் கருத வேண்டும்.) கருணை, இரக்கம், பச்சாதாபம், பரிவு முதலிய மனிதாபிமானப் பண்புகள் அவனிடம் வெளிப்படவில்லை. சக தோட்டிகளிடமே அநியாய வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்துப் பணம் சேர்க்கிறான். பணம் சேர்த்தால் தோட்டிச் சாதி இழிவிலிருந்து மீளலாம்; நிலம் வீடு வாங்கலாம்; விவசாய வேலை செய்யலாம். அதாவது பொருளாதார சுதந்திரமும், பலமும் கூடிவிட்டால் தோட்டியின் இழிவு மறைந்துவிடும் என்று நம்புகிறான். சங்கத்தை உடைக்கும் சதிகாரனாகிறான். சுரண்டும் வாக்கத்துக்கு எடுபடியாகிறான்.

இதோடு மட்டுமின்றி, பிற சாதிகள், தோட்டிகளுக்குத் தடை செய்திருந்த 'உயர்' பண்பாட்டு அடையாளங்களை தனக்குரியதாக எடுக்கிறான். தகழியின் மொழியில் சொன்னால் 'காப்பி' அடிக் கிறான். மகனுக்கு 'பேபி' என்ற செல்லப் பெயரும், மோகன் என்ற பெயரும் வைக்கிறான். தோட்டியின் மகன் என்பதை மறைத்தே மகனை வளர்க்கிறான். ஆனால்

லும் என்ன? தோட்டியின் மகனுக்கு ஒரு நாள் தான் தோட்டியின் மகன் என்பதும், தோட்டியின் தொழில் எது என்பதும் தெரியத்தான் செய்கிறது. கடலையின் மனக்கோட்டை இடிந்து தரைமட்டமாகிறது. தோட்டியின் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டே முன்னேறிவிடலாம் என்று எண்ணிச் செயல்பட்டதை மாபெரும் தவறாக இப்போதுதான் உணர்கிறான். ஞானம் கிட்டியபோது அவனும் அவன் மனைவியும் மகனை அநாதைத் தோட்டிச் சிறுவனாக விட்டுவிட்டுக் காலராவில் மடிந்து போகிறார்கள்.

புதுமைப்பித்தனாக இருந்திருந்தால் கதையை இத்தோடு முடித்துவிட்டு வெற்றிலை போடத் தொடங்கியிருப்பார். இதுவரை பரபக்க நிராகரணஞ் செய்து வந்த தகழிக்கு இனிமேல்தான், கடைசி அதி காரத்தில் சுபக்கத்தை நிறுவ வேண்டிய திருக்கிறது. இதற்குச் சில வருடங்கள் போய் மோகன் இளைஞனாக வரவேண்டியதிருக்கிறது. கடலையின் தந்தை இசக்கிமுத்து தோட்டியாகப் பிறந்து தோட்டியாக வளர்ந்து மடிந்தவன்; கடலையோ தன் சந்ததி தோட்டியாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக ஒரு முழு வாழ்க்கையைப் பரிசோதனையில் இழந்தவன்; ஆனால் கடலையின் மகன் மோகனோ சங்கம் வைத்து எதிர்க்க வேண்டியது முனிசிபாலிட்டியை அல்ல; முதலாளி என்ற தனிநபரை அல்ல; முதலாளியின் அரசுதான் (14) என்ற 'வாக்க போதம்' பெற்ற தோழராகவும், 'தனிநபரை மறந்துவிட்டு, அந்தத் தனிநபர்கள் பிரதி நிதித்துவப்படுத்தும் சமுதாய நிலைமையை..' (14) எதிர்த்திடும் தொழிலாளி வாக்க ஓர்மை பெற்றவனாகவும் ஆகிறான். சக தோழர்கள் (தோட்டிகள்) சிவப்பு மாலைகளைப் போட, பெரிய கொடியைக் கையில் உயர்த்திப் பிடித்த மோகன் மாபெரும் ஊர்வலத்தின் முன் தலைமை ஏற்றுப் 'புரட்சி ஓங்குக!' என்று விண்முட்டுமாறு கோசமிடுகிறான்! வன்முறையின்மீது நம்பிக்கையற்ற அந்தத் தொழிலாளர்களின் ஊர்வலத்தின்மீது பட்டாளம் (பிரிட்டிஷ் பட்டாளம்?) சுடுகிறது. உயிர்த்தியாகம் செய்ததில் கடலையின் மகன் மோகனும் உண்டு எனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

1947இல் தகழி முன்வைத்த இந்த சோசலிச வாக்கப் போராட்டத்தை மையமாகக் கொண்டு, தமிழில் ஏராளமான முற்போக்கு நாவல்கள் வெளிவந்து உரிய பகுதிகளில் செலாவணி, மதிப்பைப் பெற்றுவிட்ட தழுவில் 'தோட்டியின் மகன்'ின் வரவு மிகை என்றுபடவில்லையா? ஒருக்கால், இந்நாவல், தலித் சாதி இழிவை அகற்றும் வாக்கப் போராட்ட உத்தி பற்றிப் பேசுவதாக சுந்தர ராமசாமி கருதியிருக்கக் கூடுமானால் விசயம் அப்படி இல்லை என்பதைப் பார்த்துவிட வேண்டும்.

சாதி இழிவை, அச்சாதியில் பிறந்த தனிமனிதனின் முயற்சியால் அகற்று வது நடக்காது. நடப்பிலிருக்கிற முதலாளியைப் பொருளாதாரம் மற்றும் உயர்சாதி/

நடுத்தர வர்க்கப் பண்பாட்டின் அம்சங்களை முன்மாதிரிகையாகக் கொண்டு சாதி இழிவை ஒரு தலித்தால் மறைத்து வாழ்ந்துவிடலாம் என்றாலும் நடக்காது. ஓளசேப்பு போலக் கிறிஸ்தவ மதம் மாறினாலும் தலித் மீட்சி நடக்காது. தலித் சாதி சங்கம் அமைத்துப் போராடினாலும் சாதி இழிவை நிரந்தரமாக அகற்ற முடியாது. பல்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்த உழைக்கும் வர்க்கத்தின் ஐக்கியத் தால் புயல் போல் திரளும் வலுவான தொழிலாளர் சங்கப் போராட்டங்களால்தான் இது சாத்தியம். போராட்டத்தின் மூலம் தான் ஐக்கியம் திரளும்; ஒட்டுமொத்தமான தொழிலாளி வர்க்க விடுதலை சாத்தியமாகும். அந்த வர்க்க ஒருமைப் பாட்டில் சாதி இழிவுகளைக் கற்பிக்கும் சாதி பேதங்கள் மறையும். வர்க்கப் போராட்டம், தொழிலாளர் சங்கம், பற்றித் தகழி கூறியதில் புதுமையோ அதிசயமோ இல்லை. ஆனால் தலித் சாதி இழிவு, ஒடுக்குமுறை ஆகியவற்றுக்கு எதிரான போராட்டத்தைத் தொழிலாளி வர்க்கப் போராட்டத்தோடு இணைத்துப் பார்த்திருப்பது - குறிப்பாக இலக்கியத்தில் பரீட்சித்துப் பார்த்திருப்பது - குறிப்பிடத்தக்க விசயம்.

ஆனால் சாதிய ஒடுக்குமுறையை, ஒட்டுமொத்த வர்க்கப் போராட்டத்தின் வழியாக, பாட்டாளி வர்க்கத் தலைமையில் நடக்கும் சனநாயகப் புரட்சியின் வழியாகவே அகற்ற முடியும் என்பது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் மத்திய குழுக்களின் ஏகோபித்த முடிவாகும். இந்த முடிவை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு அரசியல் நிலைமை இன்று மாறிவிட்டது. பெரும்பாலான விவசாயிகள் மற்றும் பாட்டாளி வர்க்கத்தினர் பிறந்த தலித் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளுக்கு இடையில் பண்பாடு, பொருளாதாரம், அரசியல் அடிப்படையில் மோதல்கள் வெடித்துள்ளன. தலித் இன மக்கள் சாதி ஒழிப்பு, சாதி மேம்பாடு, அரசியல் அதிகாரம், சமத்துவம், பொருள்பலம் முதலியவற்றிற்கான போராட்டங்களில் அரசியல் சக்தியாகத் திரண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். இலக்கியம், விமர்சனம், நாடகம், இசை, ஆய்வு முதலிய துறைகளில் தலித்துக்கள் தனித்த முத்திரை பதிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். தலித்துக்களின் விடுதலையைத் தலித்துக்களின் ஒன்றிணைந்த அரசியல் போராட்டத்தால்தான் சாதிக்க முடியும் என்றும்; பிறருடைய தயவிலோ தாட்சண்யத்திலோ ஒருபோதும் நடக்காது என்றும் அறிந்துகொண்டார்கள். சாதி இழிவு, தீட்டு, தீண்டாமை என்பவை பொருளாதார வசதியை அடைவதற்கான உரிமையோடு பேரளவில் தடை என்ற அளவில் தொடர்புடையவை என்பதை உணரத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இன்றைய சாதிய சமுதாயத்தில், நெடிய வரலாற்றுக் காரணங்களால் பொருள் உடைமையைப் பெறுவதற்கான உரிமைகள் சாதி வரிசைப்படி சமச்சீரற்ற முறையில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இந்த உரிமைகள் தலித்துக்களுக்கு மறுக்கப்

பட்டுள்ள நிலையில், இங்கே முதலில் சமச்சீரான முறையில் உரிமைகள் பொதுமைப்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. பெரியார் இதனைப் 'பொது உரிமை' என்றார். பொது உடைமைக்கு இங்கே முன் நிபந்தனை பொது உரிமையாகும். சமதர்மம் என்பது இங்கே சம உரிமையிலிருந்து தொடங்கப்பட வேண்டும். இந்த அடிப்படையில், இதனை எட்டுகின்ற விதத்தில், வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம், இட ஒதுக்கீடு என்று அரசியல் - பொருளாதார தளங்களில் தலித்துகள் போராடுவது அவசியமாகியுள்ளது.

இப்படிப்பட்ட இன்றைய தழுவில் தமிழில் 'தோட்டியின் மகன்' வருவதற்கான காரணம் என்ன? அதில் நியாயம் உண்டா? என்பதைக் காண வேண்டும். தமது 20-21 வயதில் சுந்தர ராமசாமியால் மொழிபெயர்க்கத் தோந்தெடுக்கப்பட்ட தோட்டிகளைப்பற்றிய சோசலிச எதார்த்த நாவலான 'தோட்டியின் மகன்', இன்றுவரை அவர் படைத்துள்ள மொத்தப் படைப்பின் அங்கமாக இன்றிப் புறநடையாகவே உள்ளது.

'தோட்டியின் மகன்' போலவே, ஒரு தலித் சாதி இழிவைப் போக்க நடுத்தர வர்க்க வாழ்வில் கரைந்து விடுதலை பெற முயல்வது பற்றி எழுதப்பட்ட 'மலரும் சருகும்' வெளிவந்த அதே ஆண்டில் (1966), சுந்தர ராமசாமியின் புதுமையான 'புளியமரத்தின் கதை' (1966) நான்கில் நாட்டு மண்ணின் மணம் கமழ வெளிவந்தது. 'தோட்டியின் மகன்' வரவில்லை. இதற்குமுன் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்கள் சங்கம் அமைத்துப் போராடும் வர்க்கப் போராட்டம் பற்றிய முதல் பதிவான 'பஞ்சம் பசியும்' நாவல் 1953ல் வெளிவந்தது. இக்காலகட்டத்தில் 'தோட்டியின் மகன்', கையெழுத்துப் பிரதி வடிவத்தில் தோழர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்காக பயணம் செய்ததாகத் தெரிகிறது. 1957-58ல் அது தொடர்கதை வடிவம் பெற்று விட்டது. ஆனால் ஏனோ வாசகரின் வரவேற்பைப் பெறவில்லை! சின்னப்பப் பாரதியின் 'தாகம்' (1975) வெளிவந்த காலத்தில்கூட 'தோட்டியின் மகன்' நூல் வடிவம் பெற்றிருக்கலாம் தான். அது நூல் வடிவம் பெறுவதற்குத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் ஐம்பது ஆண்டுகள் வரை காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. இதற்குச் சுந்தர ராமசாமி தரும் ஒரே காரணம் அவரது 'அசிரத்தை'. அந்த அசிரத்தைக்கும் '...நாம் உணராத காரணங்கள் இருக்கக்கூடும்' (10) என்று எழுதுகிறார். உணராத காரணங்கள் எவையாக இருந்தாலும், அவர் உணர்ந்த காரணம் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறார். அது பின்வருமாறு: 'இருந்தாலும் காலம் மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. தலித் இலக்கியம் தமிழில் உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது. தலித் இலக்கியத்தைப் படிக்கும் வாசகர்களும் தோன்றியிருக்கிறார்கள்' (10).

சுருக்கமாகச் சொன்னால், 'தோட்டியின் மகன்' காலம் தாழ்த்தி மட்டுமல்ல காலம் பார்த்தும் தமிழுக்கு வந்துள்ளது எனலாம்.

ஒரு மறக்கப்பட்ட வரலாறு

தன் திருவிதாங்கூர் மிஷனரி இயக்கம் மற்றும் மக்களின் விடுதலை சரித்திரம்

ஆசிரியர் : ஜாய் ஞானதாசன்
பக். 230, விலை ரூ. 45.00

18, 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்திடம் அடிமைப்பட்டு கிடந்த குமரி மாவட்டத் தமிழர்களை விடுவிக்கப் போராடிய சீர்திருத்த கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்களைப் பற்றி விவரிக்கும் நூல். ஜனவரி - மார்ச் 2000 காலச்சுவடி இந்நூலுக்கு மதிப்புரை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

விற்பனையாளர்கள்:

சோக்கோ அறக்கட்டளை
143 ஏரிக்கரை சாலை
கே. கே. நகர்
மதுரை 625 020

Advt

நதிநீர்த் தேக்கத்தின் முகங்கள்

கவிதைத் தொகுப்பு
விலை ரூ. 20
கள்ளழகர்

கள்ளழகரின் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதி இது. வாழ்க்கைப் பார்வையில், அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் முறையில், மொழி நடையில் யாருடைய பாதிப்பும் இந்தக் கவிதைகளில் இல்லை என்பது மிகவும் ஆரோக்கியமான விஷயம்.

வெளியீடு

தாமரைச் செல்வீ பதிப்பகம்

31/48 இராணி அண்ணா நகர்
சென்னை 600 078

Advt

ஆம் நண்பர்களே, அதுதான் நடந்தது

கவிதைத் தொகுப்பு
மகாதேவன்
பக். 64, விலை ரூ. 20

வெளியீடு: தமிழினி

342, டி. டி. கே. சாலை
ராயப்பேட்டை
சென்னை 600 014

அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்கும் தாழ்?

தி.க.சி.யின் விமர்சனச் செயல்பாடு

அகிலன் ஞானபீட பரிசு பெற்றதைப் பத்திரிகை சக்திகளும் சக கேளிக்கையாளர்களும் கொண்டாடுவது இயற்கையான காரியம். ஜிப்பா, தேசிய உடை ஆவதை ஜேப்படித் திருடர்கள் வரவேற்பது மாதிரி இது. சீரழிந்த மதிப்பீடுகள் ஒன்று மற்றொன்றைத் தழுவி முத்தமிட்டுக் கொள்ளும்.

சுந்தர ராமசாமி (1976 ல் எழுதிய 'போலி முகங்கள் : சந்தர்ப்பம் ஞானபீடப் பரிசு' என்ற கட்டுரையில்)

தி.க.சிக்கு சாகித்திய அக்காடெமி விருது வழங்கப்பட்டதை முன்னிட்டு மனநெகிழ்ச்சி ததும்பும், எவ்வித மதிப்பீடும் அற்ற பதிவுகள் பரவலாக ஊடகங்களில் இடம்பெற்று வருகின்றன. இந்தச் சூழலுக்கு இடையே தி.க.சி.யின் பங்களிப்பு குறித்து சில எழுத்தாளர்களின் எதிர்வினைகள் இங்கே தொகுக்கப்படுகின்றன.

தி.க.சி. இந்த விருது பெற்றதை ஆதரிப்பவர்கள் அதற்கான காரணங்களை விளக்க முன்வரும்படி அழைக்கிறோம். சில கேள்விகளுக்கு விடை அளிப்பதிலிருந்து இந்த விவாதத்தை நாம் துவங்கலாம்.

1. தி.க.சியின் முக்கியமான விமர்சனக் கட்டுரைகள் யாவை? அவை முன் வைத்த புதிய கருத்து/பார்வை என்ன?
2. எந்த எந்த படைப்பாளிகளைப் பற்றி தி.க.சி ஒரு முழுமையான விமர்சன மதிப்பீட்டை முன் வைத்திருக்கிறார்?
3. தி.க.சியின் விமர்சனப் பார்வை ஏற்படுத்தியிருக்கும் தாக்கம் என்ன?

தி.க.சி விருது பெற பரிந்துரைத்தவர்கள், ஆதரித்து எழுதியவர்கள், குறிப்பாக நடுவர் குழுவிலிருந்து அவரை தேர்வு செய்த வல்லிக்கண்ணன், கு.சின்னப்பாரதி, வ.செ.குழந்தைசாமி ஆகியோரை இந்த விவாதத்தில் பங்குபெற அழைக்கிறோம்.

சுந்தர ராமசாமி இந்த வரிகளை எழுதி கிட்டத்தட்ட கால் நூற்றாண்டு ஓடிவிட்டது. ஆனால் மீண்டும் அதே காட்சி அரங்கேறுகிறது. தி.க.சிவசங்கரனுக்கு இந்த ஆண்டுக்கான சாகித்திய அக்காடெமி பரிசு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. பலரும் விழுந்து விழுந்து பாராட்டுகிறார்கள். தி.க.சிக்கு விருது அளித்ததன் மூலம் சாகித்திய அக்காடெமி தன்னைப் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது என்ற தேய்ந்துபோன பல்லவி உள்பட பல உணர்ச்சிகரமான பாராட்டுக்கள் காதிஸ் விழுகின்றன. மார்க்சிய விமர்சகர், முற்போக்கு பார்வை கொண்டவர், எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பவர் என்றெல்லாம் பாராட்டுகிறார்கள். எதிர்ப்புக் குரல் அவ்வளவாகக் கேட்கவில்லை. கோவி.மணிசேகரன் போன்றவர்களுக்கு இந்த விருது வழங்கப்பட்டபோது எழுந்த எதிர்ப்பையும் விவாதத்தையும் வைத்துப் பார்க்கும்போது எதிர்ப்பே இல்லை என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம். இந்த 25 ஆண்டுகளில் காலம் அப்படி ஒன்றும் மாறிவிடவில்லை. குறைந்தபட்சம் விருதுகள் வழங்கப்படும் விதம், அவை எதிர்கொள்ளப்படும் விதம் ஆகிய அம்சங்களில்.

தி.க.சியைப் பாராட்டும் பலரும் இந்த விருதை விமர்சனம் செய்து அந்தப் பெரியவரின் மனதைப் புண்படுத்திவிடக்கூடாது என்ற கருத்தை (வேண்டுகோளை?) முன் வைக்கிறார்கள். விருது பற்றிக் கேள்வி எழுப்புவது உண்மையில் விருதுகளுக்குப் பின்னால் இருக்கும் மதிப்பீடுகள் குறித்துக் கேள்வி எழுப்புவதுதான் என்பது தமிழ்ச் சூழலில் பலரால் பலமுறை திரும்பத் திரும்பக் சொல்லப்பட்ட விஷயம். தி.க.சியின் வயதைக் காட்டி பயமுறுத்துபவர்களுக்கு மட்டும் இது புரியவில்லை. ஆனால் ஒரு சூழலில் நிலவும் இலக்கிய மதிப்பீடுகள் குறித்த அக்கறையும் கவலையும் கொண்ட யாரும் விருதுகளுக்குப் பின்னால் இருக்கும் மதிப்பீடுகளின் தன்மை பற்றிப் பேசாமல் இருக்க முடியாது. வயதைக் கருத்தில் கொண்டு தர அளவுகோல்களில் சமரசம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றால் கருணாநிதி, வாஜ்பாய், ஜோதிபாசு போன்ற

வர்களுக்கும் விமர்சிக்க முடியாது. தி.க.சி. வயதானவர் பாவம், அவரைப் போய் ஏன் கடுமையாக விமர்சிக்க வேண்டும் என்ற ரீதியில் சமீபத்தில் ஒரு எழுத்தாளர் என்னிடம் கூறினார். ஆனால் அதே எழுத்தாளர் தி.க.சியைவிட வயதான லா.ச.ராமாமிர்தத்திற்கு இதே அளவுகோலைப் பயன்படுத்துவாரா என்று தெரியவில்லை. உண்மை என்னவென்றால் விமர்சனத்தைத் தாங்கக் கூடிய வலிமை லா.ச.ராவுக்கும் அவரது படைப்புகளுக்கும் உண்டு. தி.க.சிக்கும் அவரது எழுத்துக்களுக்கும் கிடையாது என்பது தி.க.சியின் புகழ்பாடிகள், ஆதரவாளர்கள், சீடர்கள், அனுதாபிகள் உட்பட எல்லோருக்கும் தெரியும் என்பதுதான்.

தி.க.சியின் எழுத்துக்கள் அடங்கிய விவாதங்கள், விமர்சனங்கள் என்ற நூலுக்கு இந்த விருது வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நூல் விமர்சன நூல் என்று விருதளித்த அமைப்பாலும், தி.க.சியின் அனுதாபிகளாலும் கருதப்படுகிறது. இவருக்கு விருது அளிக்கப்பட்டதைக் கேள்விப்படும் பிற மொழியினரும் தமிழில் தீவிர இலக்கியம் பற்றி அதிகம் தெரியாதவர்களும் இவரைத் தமிழில் ஒரு சிறந்த விமர்சகராக குறைந்த பட்சம் முக்கிய விமர்சகராக - கருதும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதாவது சாகித்திய அக்காடெமி, தி.க.சியை முக்கியமான விமர்சகராக மதிப்பிட்டு அங்கீகரிக்கிறது. இந்த மதிப்பீட்டின் பெறுமானங்களை நாம் ஆராய வேண்டுமென்றால் விமர்சனத் துறையில் தி.க.சியின் பங்களிப்பு என்ன என்ற கேள்வியை எழுப்பிக் கொள்ள வேண்டும்.

விமர்சனம் என்பதை அவ்வளவு சுலபத்தில் வரையறுத்துவிட முடியாது என்றாலும் படைப்பின் மீது ஆழ்ந்த பார்வையைச் செலுத்தி அதை மதிப்பிட முயலும் செயல்பாடு என்று குத்து மதிப்பாகக் கூறலாம். இதைத் தாண்டி விமர்சனத்தின் சில முக்கியக் கூறுகளை இப்படித் தொகுக்கலாம் - படைப்பின் மொழி, வெளிப்படும் முறை முதலிய கூறுகளை அலசி அதன் சாரத்தையும் படைப்பின் பல்வேறு சாத்தியக் கூறுகளையும் கண்டறியும்

மனோகர்

முயற்சி ஒரு விமர்சகனுக்கு இருக்க வேண்டும். தனது அலசலின் முடிவுகளைச் சம காலப் பின்னணியிலும் அதைத் தாண்டிய தளத்திலும் வைத்து மதிப்பிட வேண்டும். சித்தாந்தம், அழகியல், மொழியியல் என்று பல கோணங்களில் ஒரு விமர்சகனின் அணுகுமுறை இருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட அலசல் படைப்புக்கும் வாசகனுக்கும் இடையிலான உறவை செழுமைப்படுத்த உதவலாம். அவனது இலக்கிய ரசனையைக் கூர்மைப்படுத்த உதவலாம். அதுவரைப் புலப்படாத சில பரிமாணங்களைத் துலங்க வைக்கலாம். தீவிரமும் ஆழமும் கொண்ட ஒரு விமர்சனத்தின் முடிவுகளோடு ஒத்துப்போக முடியாத நிலையிலும் விமர்சனத்தில் முன்வைக்கப்படும் மதிப்பீடுகள், அவற்றின் காரணங்கள் ஆகியவற்றை ஒட்டி ஒரு வாசகன் சிந்திக்கவும் அதன் பின்னணியில் படைப்பை மறுவாசிப்பு செய்யவும் முடியும். இப்படிப்பட்ட கூறுகளைக் கொண்ட விமர்சனம் எதையாவது தி. க. சி. எழுதியிருக்கிறாரா என்பதுதான் இப்போது கேள்வி.

தி. க. சி. என்பது இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது.) ஒரு குறிப்பிட்ட நூலுக்காக மட்டும் இந்த விருது என்று எடுத்துக் கொள்ள முடியாது என்றும், இலக்கியத்திற்கு தி. க. சியின் ஒட்டு மொத்தப் பங்களிப்புக்கான விருது என்று இதைக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் சொல்கிறார். ஆனால் சாகித்திய அக்காதெமி ஒரு குறிப்பிட்ட நூலை முன்னிட்டுத்தான் ஆண்டுதோறும் ஒரு மொழியில் ஒரு எழுத்தாளருக்கு விருது அளிக்கிறதே தவிர ஒட்டு மொத்த இலக்கியச் செயல்பாடுகளுக்காக அல்ல. இது ஒருபுறம் இருக்க, தி. க. சியின் இந்த ஒரு நூலுக்கு மட்டும் விருது அளிக்குமளவுக்கு அது சிறந்த நூல் அல்ல என்று மீரான் ஒப்புக்கொள்வதை அவரது கூற்று காட்டுகிறது. அப்படியே தி. க. சியின் ஒட்டு மொத்த இலக்கியச் செயல்பாட்டுக்கு அளிக்கப்பட்ட விருது இது என்று கொள்ளலாம் என்றால் அப்படி அவர் என்னதான் சாதித்துவிட்டார் என்று தெரியவில்லை.

துறைக்கு அர்த்தபூர்வமான பங்களிப்பைச் செய்திருக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவருமே குறைந்தது இரண்டு அல்லது மூன்று முக்கியமான விமர்சனங்களையாவது எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்துவமான பார்வை உடையவர்கள். இவர்களது விமர்சனங்களுக்குப் பக்கத்தில் வைப்பதற்குக் கூட அருகதையற்ற மொண்ணையான தேய்ந்து போன வாக்கியங்களைப் பல ஆண்டுகளாக எழுதிவரும் தி. க. சிக்கு விமர்சனத்திற்கான சாகித்திய அக்காதெமி விருது வழங்கப்பட்டிருப்பது தமிழின் துரதிருஷ்டங்களில் ஒன்று.

பல இளம் எழுத்தாளர்களை இவரது அஞ்சலட்டைகள் ஊக்குவித்திருப்பதாகத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்படுகிறது. "பாரதி, பாரதிதாசன், ஜீவாவின் வழியில் முற்போக்கான கருத்துக்களைப் புரட்சிகரமாகவும் கலை உணர்வோடும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். வளரக் உங்களது கலைச் சேவை" என்ற ரீதியில் எழுதப்படும் வெற்றுச் சொற்கள் எப்படி ஒரு எழுத்தாளனை ஊக்குவிக்க முடியும் என்று தெரியவில்லை. படைப்புகளைக் கருத்துக்களாகச் சுருக்கி புரட்சி, புதுயுகம், பாரதி, பாரதிதாசன், மேலான இலக்கியம், நச்ச இலக்கியம், சமூகப் பிரக்ஞை போன்ற சொற்களை இயந்திர ரீதியில் பயன்படுத்தி விமர்சனம் என்ற பெயரில் ஊடுபட்டாசகனைக் கொண்டு போட்டுக் கொண்டிருப்பது தவிர தி. க. சி. என்ன செய்துவிட்டார் என்று புரியவில்லை. இதனால் எழுத்தாளர்கள் ஊக்கம் பெற முடியும் என்ற கருத்தே நகைப்பிற்கிடமானது. அப்படியே ஊக்கம் பெற்றிருந்தாலும் ஊக்கம் பெற்றவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து அவருக்கு நன்றி விழா நடத்திப் பொற்கிழி வழங்குவதுதான் பொருத்தமானது.

தி. க. சிக்கு விருது வழங்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்த நடுவர் குழுவைப் பற்றியும் நாம் யோசிக்க வேண்டும். வல்லிக்கண்ணன், குழந்தைசாமி, கு. சின்னப்பாரதி ஆகிய மூவர் அடங்கிய குழுதான் தி. க. சிக்கு விருதளிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தது. வல்லிக்கண்ணனுக்கும் தி. க. சிக்கும் உள்ள உறவை உலகமே அறியும். வல்லிக்கண்ணனைத் தனது இலக்கிய குரு என்று தி. க. சி. பிரகடனம் செய்திருக்கிறார். வல்லிக்கண்ணன், தி. க. சியைத் தேர்வு செய்ததில் எந்த ஆச்சரியமும் இல்லை. குழந்தை சாமிக்கும் நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் என்ன தொடர்பு என்று தெரியவில்லை. கு. சின்னப்பாரதி 'படைப்பாளி' யாக அங்கீகாரம் பெற தி. க. சி. 'விமர்சக'ராக அங்கீகாரம் பெறுவது அவசியம். தேர்வுக் குழுவினரையும் தேர்வைப் பாராட்டும் குழுவினரையும் பார்க்கும் போது சீரழிந்த மதிப்பீடுகள் ஒன்றை மற்றொன்று கட்டித் தழுவிக்கொள்ளும் என்ற சு.ராவின் வரிகள் நினைவிற்கு வருகின்றன. இதுபோன்ற குழுக்கள் நியமிக்கப்படுவதும் அந்தக் குழுக்கள் தரமற்ற நபர்களுக்கு உயர்ந்த விருதுகளை அளிப்பதும் தமிழில் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

தமிழில் ஆழமான விமர்சன மரபு இல்லை. ஆனால் முக்கியமான விமர்சகர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். வெங்கட் சுவாமிநாதன், சுந்தர ராமசாமி, ஞானக்கூத்தன், தமிழவன், அசோக மித்திரன், அ. மார்க்ஸ், பிரபஞ்சன், என். ஆர். தாசன், சி.மோகன், வண்ண நிலவன், ரவிக்குமார், ராஜ்கௌதமன், ஜெயமோகன், வேதசகாயகுமார், எம். டி. முத்துக்குமாரசாமி, ராஜமார்த தாண்டன் போன்றோர் விமர்சனத்

ஒரு சமூகத்தின் மதிப்பீடுகளைப் பிரதிபலிக்கும் விருதுகளை அதற்குத் தகுதியற்றவர்களுக்கு அளிப்பது அந்த சமூகத்தைக் கேவலப்படுத்தும் செயல் என்பதால் இதை எதிர்த்து உரக்கக் குரல் எழுப்புவது சமூக அக்கறையுள்ளவர்களின் கடமையாகிறது. ■

தி. க. சி. மார்க்சியப் பார்வையில் படைப்புகளைத் திறனாய்வு செய்கிறார் என்று சொல்லப்படுகிறது. இது மார்க்சியப் பார்வையைக் கொச்சைப்படுத்தும் பேச்சு. மார்க்சியப் பார்வை அறிவியல் ரீதியானது. காரண காரிய வாதத்தை வலியுறுத்துவது. அதில் சில முக்கியக் குறைகள் இருந்தாலும் அது படைப்பை வெறும் கருத்தாகச் சுருக்கிப் பார்க்கும் அணுகுமுறை அல்ல. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி ஆகியோரின் விமர்சனங்களை இதற்குச் சான்று. படைப்பிலிருந்து கருத்துக்களை உருவுவது, அவற்றை முற்போக்கு பிற்போக்கு என்று கோடு கிழித்துப் பிரிப்பது, முற்போக்கு என்று தான் நம்பும் கருத்துக்களைத் தாங்கிய கதைகளை உள்ளத இலக்கியம் என்று பாராட்டுவது, மற்ற கதைகளை நச்ச இலக்கியம் என்று முத்திரை குத்துவது, உள்ளடக்கத்தை வைத்துப் படைப்பை மதிப்பிடுவது - சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் கலைக்கு எதிரான மனோநிலையிலிருந்து கலைப் படைப்பை மதிப்பிடுவது - இதைத் தவிர தி. க. சியின் விமர்சன செயல்பாடு எதைச் சாதித்திருக்கிறது என்று தெரியவில்லை.

தி. க. சிக்கு அளிக்கப்பட்ட விருதைத் திகட்டத் திகட்டப் பாராட்டி தோப்பில் முகம்மது மீரான், இந்தியா டுடேயில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். (மீரானுக்கு அக்காதெமி விருது வழங்கப்பட்டபோது இதே இதழில் அதைப் பாராட்டி எழுதியவர்

நன்றி கெட்ட எழுத்தாளர்களும் தி. க. சியின் மனித நேயமும்

சென்ற நூற்றாண்டின் கடைசிப் பத்தாண்டுகள் தமிழ் விமர்சனத்துறைக்கு மிக முக்கியமானவை. புதிய போக்குகளுக்கும், புதிய பார்வைகளுக்கும்மான பரப்பு முன்னெப்போதும் இருந்திராத அளவுக்கு விரிவுபடுத்தப்பட்டது இக் கால கட்டத்தில்தான். சில விதிவிலக்குகள் தவிர்த்து வெறும் புத்தக மதிப்புரை என்னும் அளவிற்கு மேல் செயல்பட்டிராத தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம், தமிழ் வாழ்விற்கும், தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மிகையேயான உறவை விரிவாக மறு பரிசீலனைக்குட்படுத்தியது இந்தக் கட்டத்தில் தான். நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம், தலித்தியம், பெண்ணியம் போன்ற பல விமர்சனக் கோட்பாடுகள், தமிழ் படைப்பிலக்கியச் செயல்பாடுகளின் மீது ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கங்கள் முக்கியமானவை. சமூகப் பொறுப்பு என்ற தட்டையான பார்வையைச் சார்ந்தே இங்கே இலக்கிய விமர்சனம் செயல்பட்டு வந்திருக்கிறது. வறட்டு மனித நேயமே தமிழ் படைப்புலகை வழி நடத்திச் சென்று கொண்டிருந்தது. இதற்கு முன்பு தமிழ் இலக்கிய விமர்சனச் சூழலில் அதிகமும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த கலை கலைக்காகவே, கலை மக்களுக்காகவே என்பன போன்ற சொல்லாடல்கள் தமது முக்கியத்துவத்தை இக்கட்டத்தில் இழந்தன. பழைய விமர்சன மதிப்பீடுகள் உருவாக்கியிருந்த பீடங்கள் ஈவிரக்கமின்றி தகர்த்தெறியப்பட்டன. கேள்விக்குள்ளாக்குதல் இலக்கிய விமர்சனத்தின் முக்கிய அம்சமாயிற்று.

சென்ற பத்தாண்டுகளில் மேற்கூறிய விமர்சனப் பார்வையோடு செயல்பட்டவர்கள் என்று பலரைச் சுட்டிக்காட்ட முடியும். அ. மார்க்ஸ், எஸ். வி. ராஜகௌதமன், தமிழவன், நாகார்ச்சுளன், எம். டி. முத்துக்குமாரசாமி என்று இந்த வரிசை நீண்டது. இதற்கு முன்பிருந்தே இலக்கிய விமர்சகர்களாகச் செயல்பட்டு வந்த ஞானி, சுந்தர ராமசாமி போன்றோரும் இவ்விவாதங்களில் முனைப்போடு பங்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தவிர ஜெயமோகன், மனுஷ்ய புத்திரன், லஷ்மி மணிவண்ணன், பிரேம், சாரு நிவேதிதா, அ. ராமசாமி, எஸ். ராமகிருஷ்ணன், பிரபஞ்சன், பெருமான் முருகன் போன்ற படைப்பிலக்கியவாதிகளும் அவ்வப்போது சிறிய அளவில் நடைபெற்றுவரும் விவாதங்களி

லாடாகவும், புத்தக மதிப்புரைகளின் வாயிலாகவும் தமிழின் நவீன விமர்சனப் போக்கிற்குத் தத்தம் பங்களிப்புகளைச் செய்து வந்திருக்கிறார்கள். மேற்குறிப்பிட்ட எந்தவொரு முக்கியமான செயல்பாடுகளிலும் தி. க. சி. பங்கெடுத்துக் கொண்டவரல்ல என்பதுதான் உண்மை.

தீவிரம் கொண்ட விவாத அரங்கில் தி. க. சியின் குரல் எங்குமே ஒலித்ததில்லை. ஒரு விவாதத்தை உருவாக்கும் விதமாகவோ, மையப்படுத்திப் பேசும் விதமாகவோ தி. க. சியிடமிருந்து ஒரு சொல் கூட வரவில்லை. தி. க. சி தனது அன்றாட அலுவல்களைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தார். தனக்கு அனுப்பப்படும் எந்தவொரு சிறு அச்சுப் பிரதியையும் முடிந்தவரை அன்றே முழுமையாகப் படிப்பது, அவற்றில் இடம் பெற்றள்ள வற்றில் நல்ல அம்சம் என்று தான் கருதுபவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி தவறாமல் ஒரு பாராட்டுக் கடிதம் எழுதுவது, எதிர்கால வளர்ச்சிக்குக் கட்டியங்கள் கூறுவது என்று தனது நெடுங்காலத்திய கடமைகளில் எதையும் அவர்கைவிட்டதில்லை. ஆனால் அவரது ஆசைப்படி, அவர் கட்டியப் கூறியபடி, அவரது வாழ்த்துக்களைப் பெற்றுக் கொண்டு தமிழ் இலக்கியத்தில் கவனம் பெற்றவர்களில் அநேகமாக ஒருவர்கூட அவரது ஒரு வாழ்த்துச் செய்தியை, பாராட்டுரையின் ஒரு வாக்கியத்தை, நம்பிக்கையின் ஒரு சொல்லை மேலட்டையில் கூட வேண்டாம், உள்ளேயாகிலும் ஏதாவதொரு பக்கத்தில் கூட வெளியிடத் துணியவில்லை. எவ்வளவு நன்றி கெட்ட உலகம் பாருங்கள்!

ஆனால் 'அந்தச் சனையில் குளித்து மேலேறிய' (கணையாழி - பா. செயப் பிரகாசம் கட்டுரையில்) தமிழ் படைப்பாளிகளின் நன்றி கெட்ட தனத்தை அவர்களுக்கு நினைவூட்டும் விதத்திலும், அவர்களது முகங்களில் கரியை பூசும்படியாகவும், தி. க. சிக்கு விமர்சனத்திற்கான விருதை வழங்கியிருக்கிறது, சாகித்திய அக்காடெமி.

இப்படியொரு மனிதர் எந்த மொழிக்குக் கிடைப்பார்? யோசித்துப் பாருங்கள், சகல மனிதர்களிடமும் உள்ள சகல நல்ல அம்சங்களையும் பாராட்டுவது, மோசமான அம்சங்களைக் கண்டுகொள்ளாமல் விட்டு விடுவது - மனம் வருமா, நவீனத் தமிழ் விமர்சகர்களுக்கு?

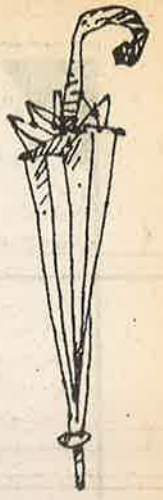
இதற்கு முன்பு அந்தந்தக் காலம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய எந்த ஆகச் சிறந்த படைப்பாளியின், ஆகச் சிறந்த படைப்புக்கு அக்காடெமி விருது வழங்கியிருக்கிறது? விருது பெற்ற எழுத்தாளன் அல்லது கவிஞன் தன்னை விடவும் இதற்குத் தகுதியானவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்கிற உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு, தமக்களிக்கப்பட்ட விருதை மறுத்திருக்கிறார்கள்? தி. க. சி. மட்டும் அப்படிச் செய்தால் அது, விருதுகளைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் அந்தப் படைப்பாளிகளின் மனதைப் புண்படுத்தாதா? அதற்கு இடம் கொடுக்குமா தி. க. சியின் மனித நேயம் மிக்க மனம்?

தமிழுக்கு நேர்ந்துள்ள அவலம் என்று யாராவது இதைச் சொல்லக் கூடுமென்றால், இந்த அவலம் தமிழுக்கு முதலானது அல்ல, முடிவானதுமல்ல.

தி.க.சியின் பழமை மனோபாவம்

தி. க. சி. என்னும் பெயரோடு அவரைப் பற்றிய சில பிம்பங்களும் என் மனதில் வருகின்றன. அவர் மார்க்சியவாதி; 'தாமரை' இதழின் பொறுப்பாளியாக இருந்தபோது எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்தி வளர்த்தவர்; தம் பார்வைக்கு வரும் நூல்களைப் பாராட்டி உடனுக்குடன் கடிதம் எழுதுபவர்; நிறையப் படிப்பவர். கூடுதலாகச் சில நூல்களை அவர் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் என்பதும் தொடக்கத்தில் படைப்பு முயற்சிகளும் செய்து பார்த்தவர் என்பதும் நான் இப்போது அறியும் செய்திகள். இந்த வகையில் அவருடைய செயல்பாடுகள் பற்றிச் சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் விவாதிக்க முடியும். ஆனால் தி.க.சி. ஒரு விமர்சகராக என்னுள் பதியவேயில்லை. மார்க்சிய நோக்கு கொண்ட இலக்கிய விமர்சகர்களாகக் கருதுபவர்களில் தி.க.சியின் பெயர் வரவில்லை. வறட்டுத்தனமாகவேனும் மார்க்சிய நோக்கில் இலக்கியத்தை அவர் அணுகவில்லை; பொருட்படுத்தத்தக்க கருத்துக்கள் எதையும் கூறவில்லை.

'விமர்சனங்கள், மதிப்புரைகள், பேட்டிகள்' நூலைப் படித்தேன். 'அணிந்துரைகள், கடிதங்கள்' என்பவற்றையும் தலைப்பில் சேர்த்திருக்கலாம். எழுதிய வற்றில் முக்கியமானவை என்று அவர் கருதியவை நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. மிக மேலோட்டமான அபிப்பிராயங்களின் தொகுப்பு இது. தம்மை மதித்துக் கேட்பவர்கள், தமக்கு வேண்டியவர்கள் அனைவருக்கும் தாராள

: ந. முருகேசபாண்டியன் :

அடிச்சது லக்கி பிரைஸ்

சாகித்திய அக்காதெமி விருது மட்டுமல்ல; தமிழ் வளர்ச்சித் துறை விருது, லில்லி தேவசகாயம் விருது; ஆதித்தனார் விருது... இப்படி பல விருதுகள் ஆண்டுதோறும் தமிழ்ப் படைப்புகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. சாகித்திய அக்காதெமிதவிர பிற விருதுகள் அறிவிக்கப்படும்போது முனுமுனுப்புக் கூட கேட்பதில்லை. எல்லா விருதுகளையும் போல சாகித்திய அக்காதெமி விருதுவையும் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை. சாகித்திய அக்காதெமி விருது பெறும் படைப்பு பிற இந்திய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியாகும்

: பெருமாள் முருகன்

மான பாராட்டுக்களை வழங்கியுள்ளார். மார்க்சியம், இலக்கிய விமர்சனம் தொடர்பான கலைச் சொற்களை (அடைப்புக்குறிக்குள் ஆங்கில வாசகங்களோடு) ஆங்காங்கே தூவித் தமது அபிப்பிராயங்களுக்கு வலுச் சேர்க்க முயன்றுள்ளார். தற்சார்பு மிகுதியும் கொண்டு இந்த அபிப்பிராயங்கள் விமர்சனத் தளத்தை நோக்கிச் சிறிதும் நகரவில்லை. 'அழுத்தமாகச் சித்தரித்துள்ளார்', 'சிறப்பாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்', 'மனதாரப் பாராட்டுகிறேன்', 'சிறந்த படைப்பு என்பதில் ஐயமில்லை', 'உளமார வாழ்த்துகிறேன்', 'என்பது திண்ணம்', 'படித்துப் பயன்பெற வேண்டும்' உள் எரிட்ட தொடர்கள்தாம் அவருடைய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துபவை.

தம்முடைய வயது, அனுபவம், வாசிப்பு ஆகியவற்றை முன்னிறுத்தி ஆசி வழங்கும், அறிவுரை கூறும் தகுதிகள் தமக்கிருப்பதாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்; இவற்றை வைத்து தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவும் முயன்றுள்ளார். பண்பு, ஒழுக்கம் முதலியவற்றில் மிகுந்த பிடிமானம் வைத்திருக்கும் தி. க. சி., இலக்கியப் போக்குகள், மொழிநடை தொடர்பான விஷயங்களில் பழமை மனோபாவம் கொண்டவர். மார்க்சியம், புரட்சி எனத் தீவிரமாகப் பேசுபவர்கள் சிறு சிறு மாற்றங்களைக்கூட அங்கீகரிக்கும் மனமில்லாதவர்களாக, மாற்றங்களுக்கான காரணங்களை நோக்கிச் செல்லாதவர்களாக உள்ளனர். இந்த முரணுக்குத் தி. க. சி நல்ல உதாரணம்.

போது தமிழுக்குக் கேவலம் ஏற்படுமெனப் பதைப்பைப்பு ஏற்படுகிறது. இதுவரை சாகித்திய அக்கா தெமி விருது பெற்ற பலர் காணாமல்/தொலைந்து போய்விட்டனர். இன்னும் விருது பெற வேண்டிய தகுதியான படைப்பாளர்களின் பட்டியல் நீள்கிறது. எனவே இந்த விருது பற்றிக் கூடுதல் புனைவுகளை உருவாக்குவது அர்த்தமற்றது. நிறுவனமாகிப் போன ஒரு அமைப்பில், அரசியல் ஆட்சி செலுத்தும் நிலையில், அதிகாரத்தின் வெளிப்படாக்கத்தான் விருதியையும் அவதானிக்க வேண்டியுள்ளது. விருது பெற வேண்டிய படைப்பாளரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் குழுவினர் நியமனம் கூட ஒருவகையில் அதிகாரச் சார்புடையது. அச்சுழலினரின் ரசனை, விருப்பு வெறுப்பினுக்கேற்பவே படைப்புத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. இந்நிலையில் சிறுபத்திரிக்கைச் சூழலில், சாகித்திய அக்காதெமி விருது, தரமற்ற படைப்பாளிக்கு வழங்கப்படும் போது பெரிய சலசலப்புத் தோன்றுகிறது. இது தேவைதானா?

சாகித்திய அக்காதெமி விருது பெற தமிழ்ப் படைப்பாளர் செய்யும் துரத்தனங்களைக் கேள்விப்படும் போது வியப்பாக இருக்கிறது. படைப்பாளருக்கு விருதுவா இலக்கிய அங்கீகாரம்? பட்டுப் பீதாம்பரம், பொற்கிழி, யானை, முத்துப் பல்லக்கு, நிலமான்யம்... பெற புரவலரை அண்டிப் பிழைத்த புலவர் பரம்பரையினராக நவீனமான படைப்பாளிகளும் மாறுவதுதான் விசித்திரமாகும். சீட்டுக் கவி எழுதி அனுப்பிய பாரதிக்கு என்ன சோற்றுக் கஷ்டமோ? 'பொற்கிழி' கிடைத்தால் நான்கைந்து மாதங்கள் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளோடு சோறு சாப்பிடலாம். ஆனால் ஐந்து இலக்கத்தில் அடிப்படைச் சம்பளம் பெறும் கணவான்கள்கூட 'புகழ்' தேடி விருது பெறுவதற்காகக் கூச்சநாச்சமில்லாமல் செய்யும் அல்பத்தனங்கள் அவமானகரமானவை.

II

தி. க. சி. என்று அறியப்படும் தி. க. சிவசங்கரன் அருமையான மனிதர்; பழகுவதற்கு ஏற்றவர்; ப்ரியத்தை அள்ளி வழங்குபவர்; இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதையே வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கொண்டவர்; அஞ்சலட்டை மூலம் சிறுபத்திரிகை நடத்தும் குட்டி முதலாளிகளுக்கு உற்சாகத்தை வழங்குபவர்; மார்க்சிய ஒளி

யில்(!) இலக்கிய விமர்சனம் செய்பவர்; உணர்ச்சி வயப்பட்ட நிலையில் தொடர்ந்து அபிப்பிராயங்கள் சொல்கின்றவர்; மரியாதைக்குரிய senior... என்று இலக்கிய உலகில் அவரைப் பற்றி பிம்பங்கள் உலாவுகின்றன. அவரால் வளர்த்துவிடப்பட்ட சில படைப்பாளிகள் அவர்மீது இன்னும் நன்றி பாராட்டுகின்றனர்; இன்னும் சிலர் அவருடனான பாலய சிநேகிதத்தை வெளியே சொல்லக் கூச்சப்படுகின்றனர்.

சாகித்திய அக்காதெமி விருது பெற மேற்படி மதிப்பீடுகள் மட்டும் போதுமா? விமர்சகர் என்ற ரீதியில் தி. க. சி. சாதித்தவைகள் என்ன? தி. க. சி. கடந்த நாற்பதாண்டு காலமாகத் தனது ஒற்றை அளவுகோலினால் இலக்கியத்தை அளந்து ஏதாவது சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். அவை விமர்சனவுலகில் பெரிய அளவில் அழுத்தமான பாதிப்போ, புதிய தடமோ ஏற்படுத்தவில்லை. திறனாய்வில் அவரது School of Thought என்று எதுவுமில்லை. தி. க. சி. சின்னச் சின்னதாக எழுதியுள்ள கட்டுரைகள், மதிப்புரைகள், பேட்டிகள் ஒட்டுமொத்த வாசிப்பில் புதிய அனுபவம் எதுவும் தருவதில்லை. ஏன் சொன்னதையே சொல்லிச் சலிப்பூட்டுகின்றார் என்றுதான் தோன்றுகிறது. தி. க. சி யின் அரசியல் ஈடுபாடுகூட தேங்கிப் போன விஷயம். மார்க்சியத் தத்துவம் குறித்து ஆழமான வாசிப்பு, விவாதம், நடைமுறை என்பவை அவரது எழுத்தில் அழுத்தமாக வெளிப்படவில்லை. மார்க்சியம் பற்றிய நிறுவப்பட்ட சட்டகங்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு நல்ல விசுவாசியாக இருக்கிறார். காலம்தோறும் வளர்ச்சியடையும் மார்க்சியத்தின் புதிய போக்குகளை அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை. அவரது சமகாலத்திய மார்க்சிய விமர்சகர்களான நா. வானமாமலை, கோ. கேசவன், எம். ஏ. நுஃமான், அ. மார்க்ஸ் போன்றோரிடமிருந்த கடின உழைப்பும் ஒழுங்கும் சிறிதளவுகூட அவரிடமில்லை. இதுவே தி. க. சி. பற்றிய யதார்த்தச் சித்தரிப்பு. விருதின் கௌரவம் என்பது அது வழங்கப்படும் படைப்பாளியின் இலக்கியத் தரத்துடன் சம்பந்தப்பட்டது. இதை விடுத்துக் "கிடக்கிறது கிடக்கட்டும் கிழவனைத் தூக்கி மணையில் வை" என்ற கதையாகத் தி. க. சி.க்கு விருது வழங்கியது 'லக்கி பிரைஸ்' என்றுதான் கூறவேண்டும். போய் கோக் குடியங்கள்; துருதணியும்.

*With Best Compliments
from*

தீனமலர்

தேசிய தமிழ் நாளிதழ்

DINAMALAR

National Tamil Newspaper

Printed simultaneously at

Chennai ✧ Vellore ✧ Pondicherry

Erode ✧ Salem ✧ Coimbatore

Tiruchi ✧ Madurai

Tirunelveli ✧ Nagercoil

Adv

பத்திரிகையாளர் நடேசய்யர்

ஆசிரியர் : சாரல் நாடன்

வெளியீடு : மலையக வெளியீட்டகம்,

த. ௭.௩2, கண்டி

இலங்கை

பக். 207; விலை ரூ. 165 (1998)

ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்

1815இல் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயேர் அந்நாட்டின் வளமான மலைப்பகுதிகளில் காப்பி, தேயிலைத் தோட்டங்களை அமைக்கத் தொடங்கினர். இம் மலைத் தோட்டங்களில் பணிபுரிய

இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களை வரவழைக்கும் முறையை ஜார்ஜ் பெர்ட் என்ற வெள்ளையர் கி.பி.1828இல் அறிமுகப்படுத்தினார். இதன் பின்னர் தமிழ் நாட்டின் தென்மாவட்டங்களிலிருந்து நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களும், கடைபட்டுத் தம் நிலங்களை இழந்த சிறு நிலவுடைமையாளர்களும் அதிக எண்ணிக்கையில், கங்காணிகளின் ஆசை வார்த்தையில் மயங்கி “ஓப்பந்தக் கூலிகள்” என்ற பெயரில் இலங்கையின் மலைப் பகுதிகளுக்குச் சென்றனர். இவ்வாறு சென்றவர்கள் பொருளியல் சுரண்டலுக்கு மட்டுமின்றி அட்டைக் கடிக்கும், மலேரியா நோய்க்கும் ஆளாயினர். பெண் தொழிலாளர்கள், கங்காணிகள் மற்றும் தோட்ட தொழிலாளிகளின் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாயினர். இக்கொடூர வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபடத் தப்பி ஓடியவர்கள் பிடிபட்டால், குதிரையின் கால்களில் கட்டிக் குதிரை ஓடச் செய்தனர். பிரம்படி, சவுக்கடி, கூலிக்குறைப்பு, மலத்தை உண்ணச் செய்தல் ஆகிய கொடுமைகளுக்கும் ஆளாயினர். ‘லயங்கள்’ எனப்படும் தொழிலாளர் குடியிருப்புக் கள் மலைத் தோட்டங்களுக்கு உள்ளையே அமைந்திருந்தன. லயங்களுக்குள் சிறு வியாபாரிகள் மட்டுமே அனுமதிக்கப்பட்டனர். லயங்களை விட்டுத் தொழிலாளர்கள் சுயேச்சையாக வெளியே வருவது தடுக்கப்பட்டது. இம்மக்களுக்குக் “கூலித் தமிழன்” என்ற அடைமொழி கிட்டியது. இவர்களை வெள்ளையர்களும், சிங்களவர்களும் மட்டுமின்றி ஈழத்துத் தமிழர்களும் கூட இழிவாக நடத்தினர். பொன் இராமநாதன் என்ற தமிழர் தலைவர் கூட “குடியேற்றக் கூலிகள்” என்றே இவர்களை அழைத்தார். இந்திய வம்சாவழியினர் என்ற பெயருடன் நாடற்றவர்களாகப் பெரும்பாலோர் ஆக்கப்பட்டனர்.

இத்தகைய சூழலில் தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த நடேச அய்யர் தாம் நடத்தி வந்த “வர்த்தகமித்திரன்” என்ற மாதம் இரு முறைப் பத்திரிகைக்கு, உறுப்பினர்

களைச் சேர்க்கவும் கொழும்பு நகரில் இருந்த தென்னிந்திய வியாபாரிகள் சங்கத்தின் ஆண்டு விழாவில் கலந்து கொள்ளவும் இலங்கைக்குப் பயணமானார். ஏற்கெனவே விடுதலை இயக்கத்தில் பங்கு பெற்றிருந்த இவரிடம் மலையகத்தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்க்கை நிலையை அறிந்து வரும்படித் தஞ்சை மாவட்டக் காங்கிரஸ் குழு பணித்திருந்தது. நடேச அய்யரும் இதன் பொருட்டு இலங்கையின் மலையகப் பகுதிகளுக்குச் சென்றார். அந்நியர்கள் அங்கே நுழைய அனுமதியில்லை என்ற நிலையில் புடவை வியாபாரியாகச் சென்று அத்தொழிலாளர்களின் அவல வாழ்க்கையை நன்கு அறிந்தவராகத் தஞ்சை திரும்பினார். 1920ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் இறுதியில் இலங்கையில் நிரந்தரமாகக் குடியேறினார். அதன் பின்னர் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காகப் பாடுபடுத்த அவரது வாழ்நாள் பணியாக அமைந்தது. 1931இல் ஊதியக் குறைப்பிற்கு எதிராக 5000 தொழிலாளர்களைத் திரட்டி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்திய நடேச அய்யர் 1933இல் தொழிலாளர் சம்மேளனம் என்ற பெயரில் தொழிற்சங்கம் ஒன்றை உருவாக்கி அதைப் பதிவு செய்தார். இதுதான் இலங்கையின் மலைப்பகுதியில் உருவான முதல் தொழிற்சங்கம்.

இப்பின்புலத்தில்தான் இந்நூலை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்நூல் நடேச அய்யர் நடத்திய, வர்த்தகமித்திரன், தேசநேசன், தேசபக்தன், சுதந்திரன், தோட்டத் தொழிலாளர், Forward, Citizen ஆகிய பத்திரிகைகளை அறிமுகம் செய்கிறது. நடேச அய்யர் நடத்திய முதல் பத்திரிகையான “வர்த்தகமித்திரன்” 1915இல் மாதம் இரு முறை இதழாக வெளிவந்து, பின்னர் வார இதழாக வளர்ச்சியடைந்தது. வாணிகம் - கைத் தொழில் வேளாண்மை ஆகியன இவ்விதழில் முக்கிய இடம் பெற்றன. இவரிடம் பணியாற்றியவர்தான் வ.ரா. வணிகத் துறை தொடர்பாகத் தமிழில் வெளியான இரண்டாவது பத்திரிகை இதுவாகும். இப்பத்திரிகையில் 1918இல் வெளியான விளம்பரம் ஒன்றின் மூலம் (அ) கணக்குப்பதிவு நூல் (ஆ) கணக்குப் பரிசோதனை (இ) ஆயில் என்ஜின் (ஈ) ஸ்ரீ இன்ஷியூரன்ஸ் என்ற நூல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளதாகத் தெரிய வருகிறது.

இலங்கையில் குடியேறிய நடேச அய்யர் 1921இல் ‘தேசநேசன்’ என்ற பத்திரிகையில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு ஆதரவாகக் குரல் எழுப்பிய “தேசநேசன்” கொழும்பு வாழ் இந்தியர்களின் பகையுணர்வுக்கு ஆளாகி நின்றது. தேசநேசன் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தபோதே “தி சிட்டிஸன்” என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார். 1924இல் “தேசபக்தன்” என்ற இதழை நடேச அய்யர் தொடங்கினார். தேசபக்தன் முதல் இது

தலையங்கத்தில் (3.9.1924)

“தேசபக்தனும் உண்மையையே நாடி நிற்பான். சாதிமத வித்தியாசம் பாரான். உண்மையான சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் பொது ஜனங்களுக்கூடாக உழைப்பான். பணக்காரர் ஜாதி, ஏழை ஜாதி என்று இப்பொழுது ஏற்படுத்திவரும் ஜாதியை மனந்தள்ளுது எதிர்ப்பான். தொழிலாளர் சார்பின் அன்பு கொண்டு உழைப்பான்... நான் பக்தன் தேச பக்தன். அனைவருக்கும் பக்தன், இந்தியர்களின் பக்தன், இலங்கையர்களின் பக்தன். இந்த நாட்டினரது பக்தன். குறிப்பாக ஏழை மக்களின் பக்தன்”

என்று எழுதியுள்ளார். “கொடியேந்திய சுதந்திர தேவியின் உருவம் இலங்கையின் தேசப்படத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு வெளியாகியது. கதர் இராட்டியம், கலப்பையும் இதன் அடிமீல் காணப்படுகிறது”. இப்பத்திரிகையில் கருத்துப் படங்களும் (கார்ட்டூன்) வெளியாயின. 1929இல் “தேசபக்தன்” நாளிதழாக வெளிவந்து 1931இல் நின்றுபோனது.

1921இல் Forward என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றையும் குணசிங்கா என்பவருடன் இணைந்து நடத்தினார். குணசிங்காவின் இந்திய எதிர்ப்புணர்வின் காரணமாக நடேச அய்யர் இதிலிருந்து விலகிக்கொள்ள பத்திரிகையும் நின்று போனது. இறுதியாக நடேச அய்யர் நடத்திய பத்திரிகை தோட்டத் தொழிலாளர் என்பதாகும். வார இதழான இப்பத்திரிகையின் முன் பக்கத்தில் “தொழிலாளர் கண் விழித்துத் தங்கள் காரியங்களைத் தாங்களே செய்து கொள்ள அறிவூட்டும் பத்திரிகை” என்ற குறிப்பும், அச்சந்தவிரர், அடிமைப்படை, தன்கையே தனக்குதவி என்ற வாசகங்கள் நெறி உரையாகவும் இடம்பெற்றன. இவை தவிர வீரன் என்ற பெயரில் தனிமனிதர்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்தும் பத்திரிகை ஒன்றையும் நடேச அய்யர் நடத்தியுள்ளார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மலையக இலக்கியம் என்ற வகைப்பாட்டை இலங்கையின் மலையகப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழர்கள் உருவாக்கியுள்ளனர். மலையகத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் சாரல் நாடன். மலையகத் தமிழர்களின் வாய்மொழிப் பாடல்கள், மலையகத் தமிழ்ப் படைப்புகள் குறித்து நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார். 1936இல் ‘தேச பக்தன் கோ. நடேசய்யர்’ என்ற வாழ்க்கை வரலாற்று நூலை வெளியிட்ட இவர் தற்போது இந்நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார். நடேச அய்யரது பத்திரிகைத் தலையங்கங்கள், கட்டுரைகள், குறுநூல்கள் போன்றவற்றையும் சேகரித்து வகைப்படுத்தி ஒரு நூலாக வெளியிடுவது அவசியம். இப்பணியைச் செய்வதற்குச் சாரல் நாடன் முற்றிலும் தகுதியானவர். இப்படி ஒரு பதிப்பு வெளிவந்தால் அது தமிழர்களின் சமூக வரலாற்று ஆய்விற்குப் பெரிதும் துணை நிற்கும்.

INDO - SWISS THE REAL LEADER IN SYNTHETIC GEMS

The Indo - Swiss synthetic gem manufacturing company is a pioneer in the manufacture of a variety of rough synthetic gem stones for different applications : to add beauty, brilliance and colour to jewellery, to add precision and sharpness to the manufacture of Jewel bearings for watches & electrical meters, watch glasses, knife edges, spherical balls for ball bearings, rods, plates, thread guides, orifices and so on.

THE INDO - SWISS SYNTHETIC GEM MANUFACTURING COMPANY LIMITED

REGD. OFFICE :

21-1-60 & 61, Main Road
Mettupalayam - 641 301
Phone - Office : 22136

Factory : Vellipalayam Road
Mettupalayam - 641 301
Phone : 22087 & 22137

Fax : 91-4254-26266, *E-Mail* : indoswiss@eth.net *Grams* : "Indoswiss"

SELLING AGENT

G.P. & COMPANY

HEAD OFFICE

No.6, Jaffer Sahib Street, Tiruchirapalli - 620 008.

Phone : 702960 & 704006, Grams : "Geepeeco"

Adv

MANUFACTURERS OF ROUGH SYNTHETIC GEM STONES (SPINAL AND CORUNDUM) IN VARIOUS COLOURS

ஞாநி

இதழியல் என்பதே மிகை கலந்ததுதான்

ஞாநி என்ற பெயரில் எழுதிவரும் ந.வே. சங்கரனின் ஆளுமை (1954 -) ஒரு பத்திரிகையாளராகவும், எழுத்தாளராகவும், நாடக இயக்குனராகவும், நடிகராகவும், தொலைக்காட்சி தொடர் இயக்குநராகவும், மேடை பேச்சாளராகவும், மொழி பெயர்ப்பாளராகவும், ஓவிய வடிவமைப்பாளராகவும், இசையமைப்பாளராகவும் பன்முகத்தன்மை கொண்டது.

இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸில் பத்தாண்டுகள் செய்தியாளராகப் பணியாற்றிய ஞாநி ஜூனியர் போஸ்ட், தினமணி, அஸ்வினி, ஜூனியர் விகடன், எதிரொலி, முரசொலி, கண்ண

யாழி, தினகரனின் டி.வி. உலகம், சுட்டி விகடன், விண்நாயகன் ஆகிய இதழ்களிலும் பணியாற்றியுள்ளார். தீம்தரிகிட, ஏழு நாட்கள், அலைகள் ஆகிய இதழ்களையும் சொந்தமாக நடத்தியுள்ளார். ஏராளமான சமூக அரசியல் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள ஞாநியின் நூல்கள்: பழைய பேப்பர் (கட்டுரைத் தொகுப்பு), மறுபடியும் (கட்டுரைத் தொகுப்பு), பலூன் (நாடகம்), தவிப்பு (நாவல்), மீடியா உறவுகள் (வழி காட்டி), மனிதன் பதில்கள் (அச்சில்).

நாடகத் துறையில் நீண்ட அனுபவம் கொண்ட ஞாநி 1978இல் நண்பர்களுடன் இணைந்து பரீக்ஷா நாடகக் குழுவை தொடங்கினார். தமிழில் முதன்முறையாக பாதல் சர்க்காரின் நாடகங்களையும் மராத்திய நாடகாசிரியர் விஜய் டெண்டுல்கரின் நாடகங்களையும் அறிமுகம் செய்து இயக்கினார். சபா மற்றும் நிறுவன ஆத

ரவு எதையும் பெறாமல் பார்வையாளர்களை மட்டுமே நம்பி நாடகங்களை நடத்திக் காட்டியது பரீக்ஷா. ஞாநி இயக்கிய நாடகங்களில் சில: பாதல் சர்க்காரின் மற்றும் இந்திரஜித், தேடுங்கள், முனியன், பாலு ஏன் தற்கொலை செய்து கொண்டான்? விஜய் டெண்டுல்கரின் கமலா, இந்திரா பார்த்த சாரதியின் போர்வைப் போர்த்திய உடல்கள், மழை, பசி, ந. முத்துசாமியின் நாற்காலிக்காரர், கட்டியக் காரன், அப்பாவும் பிள்ளையும், ஜெயந்தனின் மனுஷா மனுஷா, அம்பையின் பயங்கள், நீ ஆண் நீ பெண்,

ஞாநியின் ஏன், பலூன், அண்ணாவின் சிவாஜி கண்ட இந்து ராஜ்யம் என்கிற சந்திர மோகன், திலீப்குமாரின் நிகழ் மறுத்த அற்புதம், கங்கை கொண்டானின் ஊர்வலம், அசோகமித்திரனின் சார் சார், சந்திர ராமசாமியின் பல்லக்குத் தூக்கிகள், இயந்திரத் துடைப்பான், ரஞ்சித் ராய் சௌத்திரியின் பாரத தர்மம், எஸ். எம். எ.ராமின் முடிய அறை, கே. வி. ராமசாமியின் ஹிரண்யன்.

பல தொலைக்காட்சித் தொடர்களையும் இயக்கியுள்ள ஞாநி சென்னை வானொலிக்காகவும் தொலைக்காட்சிக்காகவும் பல நேர்காணல்கள், நிகழ்ச்சித் தொகுப்புகள், அரசியல் அலசல்கள் முதலியவற்றையும் வழங்கியுள்ளார். மொழி பெயர்ப்புகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார்.

ஞாநியின் விரிந்த அனுபவ உலகிலிருந்து சில நினைவுகளையும் எண்ணங்களையும் இந்த நேர்காணல் பதிவு செய்கிறது.

நான் பிறந்து வளர்ந்தது சென்னை யிலிருந்து 56 கி.மீ தொலைவில் உள்ள செங்கற்பட்டில். அப்பா வேம்பு சாமி. பிறந்தது வட ஆற்காட்டில் இருக்கும் நல்லூர் என்னும் கிராமம். எனது இயற்பெயரான ந. வே. சங்கரனில் உள்ள 'ந' அந்த நல்லூரைத் தான் குறிக்கிறது. அந்த ஊரை நான் இதுவரைப் பார்த்ததே கிடையாது. அந்த கிராமத்திற்கு என்னுடைய அப்பா வழி தாத்தா முன்சீப்பாக இருந்தார். பிறகு அவர் துறவு பூண்டு வடக்கே போய்விட்டார். என்ன ஆனார் என்றே தெரியாது. என் அப்பா கொஞ்ச காலம் முன்சீப்பாக இருந்தார். அதன்பின் இராணுவத்தில் சேர்ந்து பணிபுரிந்தார். அதன் பிறகு கிட்டத்தட்ட 50 வருடங்கள் பத்திரிகைத்துறையில் இருந்தார். 1907ல் பிறந்த அவர் தனது 90வது வயதில், 1997ல் காலமானார். கிட்டத்தட்ட இந்த நூற்றாண்டு முழுவதும் இருந்த ஒரு மனிதர் அவர்.

மனுஷ்ய புத்திரன்: எந்தப் பத்திரிகையில் பணி புரிந்தார்?

இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் 40 வருடங்கள் பணி புரிந்தார். அடிப்படையில் எங்கள் குடும்பம் பொருளாதார ரீதியில் மிகவும் பின்தங்கிய குடும்பம். நான் என் அப்பாவின் இரண்டாவது மனைவிக்குப் பிறந்தவன். என் அம்மாவுக்கு அப்பா சொந்த மாமா. அம்மாவின் அப்பா அவருக்கு மாமா முறை. அப்பாவை வளர்த்தது அம்மாவழி தாத்தாதான். அவர் ஒரு சமையல் காரர். பலகாரக்கடை நடத்தியவர். என் சகோதரர்கள் சகோதரிகள் எல்லாரும் என் அப்பாவின் முதல் மனைவிக்குப் பிறந்தவர்கள். நாங்கள் அனைவரும் ஒரே வீட்டில்தான் வசித்து வந்தோம். ஊரில் செய்வதற்கு வேலை எதுவும் இல்லாத போனபோது பஞ்சம் பிழைப்பதற்காக செங்கற்பட்டிற்கு என் சமையற்கார தாத்தா காலத்திலேயே வந்திருக்கிறார்கள். சென்னையில் வீடு எடுத்து வாழப் போதுமான வசதி இல்லாததால் அப்பா செங்கற்பட்டில் தங்கியிருந்தார். தினமும் ரயிலில் சென்னைக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருப்பார்.

கண்ணன்: அப்போதே ரயில் வசதிகள் வந்துவிட்டிருந்தனவா?

ஓரளவு. அதோடு அந்த ஏரியாவில் ஏற்பட்ட பல முன்னேற்றங்களுக்கு என் அப்பாவும் அவரது நண்பர்களும் காரணமாக இருந்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாக சேன் டிக்கெட் பயணிகள் சங்கம் என்ற ஒன்று உருவானது செங்கற்பட்டில் தான். விழுப்புரம் வரை இரு பாதை

அமைத்து ரயில் விடவேண்டும், மின் சார ரயில் வசதி பரவலாக வேண்டும் என்று பல கோரிக்கைகளை முன் வைத்து வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். அப்பா பத்திரிகையில் இருந்ததாலும், பல காங்கிரஸ் பிரமுகர்களை அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது என்பதாலும் அவரால் பல விஷயங்களை வெற்றி கரமாகச் செயல்படுத்த முடிந்திருந்தது. காமராஜர் காலத்தில் செங்கற்பட்டு அழகேசன் மந்திரியாக இருந்தார். அவர் என் அப்பாவின் நெருங்கிய நண்பர். அதோடு அறிஞர் அண்ணா அப்பாவின் கல்லூரித் தோழர்தான். இதனால் சென்னையிலிருந்து பல அரசியல் பிரமுகர்களை செங்கற்பட்டிற்கு அழைத்து பயணிகள் சங்க விழாக்களை நடத்துவார். பத்திரிகைத் துறை தவிர இதுபோன்ற விஷயங்களிலும் என் அப்பா மும்முரமாக ஈடுபட்டதுண்டு. இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் இருந்து ஓய்வு பெறும்போது சீனியர் ரிப்போர்ட்டராக இருந்தார். நான் பத்தாவது படிக்கும்போதே பத்திரிகையாளராகத்தான் வரவேண்டும் என்று முடிவு செய்திருந்தேன். அப்போதெல்லாம் பத்திரிகைத் துறையில் ஈடுபட வேண்டுமென்றால் ஆங்கில இலக்கியப் பட்டப்படிப்பு அவசியமாக இருந்தது. எனவே கல்லூரியில் அறிவியல் பாடங்களைத் தேர்ந்தெடுக்காமல் இலக்கியம் படித்தேன். படித்து முடித்ததும் இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்ஸுக்கு விண்ணப்பித்தேன். நிருபராக பணிபுரிய வேலை காலி இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். என் அப்பா சற்று இறுக்கமான கொள்கைப்பிடிப்பு உள்ளவர். அவருடைய முடிவுகளை அவர் யாருக்காகவும் மாற்றிக் கொள்ளவே மாட்டார். பத்திரிகையாளர்கள் ஒருமுறை வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டபோது, "பத்திரிகையாளர்களின் பணி செய்திகளை மக்களுக்குக் கொண்டு சேர்ப்பது. மக்களுக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய அந்தப் பணியை எக்காரணம் கொண்டும் நாம் நிறுத்திவிடக்கூடாது" என்று ஒரு நிலைப்பாட்டை எடுத்தார். அதே சமயம் நிர்வாகம் பணியாளர்களை நடத்தும் விதம் குறித்த தன் விமர்சனங்களைத் தைரியமாக வெளிப்படுத்தியும் வந்தார். இப்படியான அவரது செயல்பாடுகளினால் அவர் இரு தரப்பினராலும் புறக்கணிக்கப்பட்ட வராகவே இருந்தார். எனவே எனக்கு வேலை கிடைப்பது சிரமமாக இருந்தது. கடைசியில் விளம்பரக் கணக்குப் பிரிவில் கிளார்க்காகச் சேர்த்துக் கொண்டனர். அங்கு நான்தான் வயதிலே சிறியவனாக இருந்தேன். கடைநிலை கிளார்க்காக இருப்பவர்தான் அட்டெண்டராகவும் பணிபுரிந்தாக

வேண்டும். அந்த வேலைகளைப் பத்து மாதங்கள் செய்தேன். ஒவ்வொரு மாதமும் மேலதிகாரிகளுக்கு என்னை நிருபர் பிரிவிற்கு மாற்றும்படி விண்ணப்பித்து கடிதம் எழுதிக்கொண்டேயிருந்தேன். அவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தவேயில்லை. பத்து மாதங்கள் கழித்து ராஜினாமா செய்துவிட்டேன். அதன் பிறகு இப்போது மாஸ் கம்ப்யூனிகேஷன் இருக்கிறதே அதற்கு இணையான இதழியல் பட்டயப் பாடத்தைப் படிப்பதற்காக சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தேன். பொருளாதாரத் துறையின் ஒரு பிரிவாக அப்போது அது இருந்தது. அங்கு மாணவர்கள் சங்கம் ஒன்றை ஆரம்பித்தோம். உடனே சுருக்கெழுத்துப் பாடத்தில் மதிப்பெண்களைக் குறைத்துப் போட்டு என்னை பெயிலாக்கிவிட்டார்கள். அப்போதெல்லாம் அங்கு அப்படித்தான். சங்கம், இயக்கம் என்று ஆரம்பித்தால் பெயிலாக்கிவிடுவார்கள். இப்போது எப்படி என்று தெரியவில்லை. ஒருவழியாக அந்த டிப்ளமோவை முடித்துவிட்டு மீண்டும் எக்ஸ்பிரஸ்ஸுக்கு விண்ணப்பித்தேன். உண்மையில் அந்த டிப்ளமோவில் உருப்படியாக நான் இதழியல் பற்றி எதுவும் கற்றுக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் எக்ஸ்பிரஸ் நிர்வாகத்தினர் அந்த டிப்ளமோவை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு என்னை நிருபராக நியமித்தனர்.

ஐந்து வருடங்களுக்குப் பிறகு அங்கிருந்தும் நீக்கப்பட்டேன். வேறு பத்திரிகையில் எழுதுகிறேன் என்ற குற்றச்சாட்டு என்மீது வைக்கப்பட்டது. அப்போது குமுதத்தில் நாடக இயக்கம் நலிவுற்று வருவது பற்றி சஜாதா, பூர்ணம் விஸ்வநாதன் முதலானோரின் கட்டுரைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. நான் இவர்களெல்லாம் ருத்திராட்சப் பூனைகள், இவர்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டுவிடுவதால் உலகம் இருண்டுவிடாது என்று என் தரப்புக் கருத்தை விரிவாக விளக்கி எழுதியிருந்தேன். அப்போது சுத்தப்பட்டறை, பரீக்ஷா, நிஜ நாடக இயக்கம், வீதிமுதலிய குழுக்கள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. பேராசிரியர் ராமானுஜம் காந்தி கிராமத்தில் நாடகப் பட்டறைகள் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். இந்தத் தகவல்களை எல்லாம் குறிப்பிட்டு எழுதி அனுப்பியிருந்தேன். அதைப் பார்த்த எக்ஸ்பிரஸ் நிர்வாகத்தினர் எனக்கு மெமோ கொடுத்துவிட்டனர். இவையெல்லாம் வெளியில் சொல்லப்படும் காரணங்கள். உண்மையான காரணம் அதுவல்ல. பத்திரிகையாளர்களுக்கு என்று இந்திய அளவிலும், தமிழக அளவிலும் பெரிய சங்கங்கள் தனியாக இருந்தன. ஆனால்

ஓவ்வொரு தனிப்பட்ட பத்திரிகைகளிலும் சங்கம் என்று தனியாகக் கிடையாது. ஓவ்வொரு பத்திரிகைகளிலும் ப்ரஸ் வொர்க்கர்ஸ் யூனியன், அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் எம்ப்ளாயிஸ் யூனியன் போன்றவை இருக்கும். ஆனால் அதில் பத்திரிகையாளர்களை அவர்கள் சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். எனவே எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் நாங்கள் பத்துப் பேர் சேர்ந்து ஒரு சங்கம் ஆரம்பிக்க முடிவு செய்தோம். நாங்கள் கூடிப் பேசிய அடுத்த நாளிலிருந்து எனக்கு மெமோக்கள் வர ஆரம்பித்தன. என்னை வெளியேற்றியதும் அதை எதிர்த்து லேபர் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுத்தேன். நான்கு வருடங்கள் நடந்த அந்த வழக்கில் இறுதியில் தீர்ப்பு எனக்குச் சாதகமாக வந்தது. அந்த நான்கு வருடத்திற்கான சம்பளப் பணத்தைத் தந்துவிட வேண்டும், சீனியாரிட்டியுடன் மீண்டும் பணியில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்ப்பு வந்தது. பணி நீக்கம் பெற்றிருந்த காலத்தில் தான் தீம்தரிகிட ஆரம்பித்தேன். ஜூனியர் விகடனில் எழுதி வந்தேன்.

க.: தீம்தரிகிட என்ற இதழை ஆரம்பித்ததன் மூலம் இடைநிலை இதழ் பாரம்பரியத்தைத் துவக்கி வைத்தீர்கள் அல்லவா? அது பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

இது சற்று மிகையான கூற்றுதான். இடைநிலை இதழ் பாரம்பரியத்தை நான் ஆரம்பித்ததாகச் சொல்ல முடியாது. அது பல காரணிகளின் கூட்டு விளைவு. என்னுடைய இதழியல் கோட்பாடு இடைநிலை இதழியல் கோட்பாட்டோடு வெகுவாக ஒத்துப் போகக்கூடியது. கனமான விஷயங்களைப் பரவலாக மக்களிடம் கொண்டு போக முடியாது என்ற கருத்தில் எனக்கு எப்போதும் உடன்பாடே கிடையாது.

ம.பு.: இந்தக் கருத்திற்கு வலுவூட்டக் கூடிய முன்னுதாரணம் ஏதாவது இருக்கிறதா?

முன்னுதாரணம் என்று கிடையாது. இருக்கவும் முடியாது. ஒன்றின் தேவை எப்போது வருகிறதோ அப்போது அதைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒன்று உருவாக்கப்படுகிறது. கல்வி, புதுமைப் பித்தன் காலத்தில் கல்வி கற்பதற்கான வசதிகள் பிராமணர்களுக்கும், வெள்ளாளர்களுக்கும் மட்டுமே பெருமளவில் கிடைத்திருந்தது. படித்திருந்தோர் அனைவரையும் சென்று சேரவேண்டும் என்ற நோக்கில்தான் அன்றைய எல்லாப் பத்திரிகைகளும் நடத்தப்பட்டன. மணிக்கொடி கூட அப்படியான இலக்குடன் செயல்பட்டதாகத்தான் நான் பார்க்கிறேன்.

வெகுசன இதழ், சிற்றிதழ் என்ற பாகுபாடு அப்போது இருந்திருக்கவில்லை. எனவே இடைநிலை இதழ் என்ற ஒன்றின் தேவையே அப்போது இருந்திருக்கவில்லை. பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவினருக்குக் கல்வி பரவலாகக் கிடைக்க ஆரம்பித்த பிறகு உருவான புதிய வாசகர்களைக் கணக்கில் கொண்டு பல புதிய முயற்சிகள், பத்திரிகைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. குமுதம், தினத்தந்தி போன்றவை தொடர்ந்து ஒருவிதமான விஷயங்களைத் தந்து வாசகர்களின் ரசனையை வடிவமைத்தன என்று சொல்லும் நாம் இவை இரண்டுமே அன்றைய வாசகரின் ரசனையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டவை என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இந்தப் புதிய வாசகர்களின் வாசிப்பு ரசனை அதிகமாக வளர்ந்துவிடவில்லை. கல்வி வாய்ப்புக்களும் மேலே இருந்தவர்களுக்குக் கிடைத்த அளவிற்கு இவர்களுக்குப் பரவலாகக் கிடைத்துவிடவும் இல்லை. எனவே இத்தகையவர்களுக்கான பத்திரிகைகளின் அவசியம் ஏற்படுகிறது. இதை நான் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எதிரான தாகவோ குறையாகவோ கூறவில்லை. ஒரு சரித்திர உண்மை (fact) என்ற அளவில் சொல்கிறேன். இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் வெகுசனப் பத்திரிகை, தீவிர வாசிப்பிற்கான பத்திரிகை என இரு பிரிவுகள் தோன்றுகின்றன. மேல் மட்டத்தில் இருப்பவர்கள், புதிய வாசகத் தளத்துடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதை, தரக் குறைவானதாகக் கருதுகிறார்கள். புதிய வாசகர்களுக்கு அவர்களது தேவையைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களது மொழியில் பேசும் பத்திரிகைகள் தேவையாக இருந்தன. வீற்பனை வாய்ப்புக்களைக் கணக்கில் கொண்டு புதிய பத்திரிகைகள் பல ஆரம்பிக்கப்பட்டன. நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் பின்னாளில் மாத நாவல்களின் பங்களிப்பு இந்த நோக்கில் மிகவும் குறிப்பிடத் தகுந்த ஒன்றுதான்.

க.: புதிய வாசகர்களின் ரசனை சார்ந்த முடிவுகளை எடுத்தது யார்? தரமான விஷயங்களைத் தந்து அது வரவேற்புப் பெறாமல் போனதால்

தரங்குறைந்தவற்றைத் தர ஆரம்பித்தனர் என்று சொல்ல முடியுமா?

நிச்சயமாக இல்லை. விஷயம் என்னவென்றால் தரமாக எழுத முடிந்த படைப்பாளிகளுக்கு ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பிப்பதற்கான பண்பலம் இல்லை. பண்பலம் இருந்தவர்களுக்குப் பத்திரிகைத் துறை பற்றிய சரியான மதிப்பீடுகள் இருந்திருக்கவில்லை. பெரிய அளவு முதலீட்டில் ஆரம்பிக்கிறோம்; மக்களுக்கு பிடித்தமானதையே தரவேண்டும் என்று யோசித்து மக்களுக்கு இவைதான் பிடிக்கும் என்று முடிவெடுத்து, அதையே தர ஆரம்பிக்கிறார்கள். அதோடு நாம் நினைப்பது

போல் புதிய பத்திரிகை ஆரம்பிக்கும் போது அவர்கள் பெரிதாக ஆராய்ந்து எல்லாம் முடிவெடுப்பதில்லை. ஏற்கனவே எந்தப் பத்திரிகை வரவேற்பு பெற்றிருக்கிறதோ அதில் இருக்கும் நல்ல அம்சங்களாக அவர்கள் கருதுவதையும் அந்தப் பத்திரிகையினர் தொடராத பகுதிகளையும் சேர்த்து ஒரு புதிய துத்திரத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு விடுகிறார்கள். குமுதம் ஆரம்பித்தபோது அப்படித் தான் ஆனந்த விகடனில் இருந்த சில அம்சங்களையும், அதே சமயம் அது தொடராத சில பகுதிகளையும் சேர்த்து கொண்டு புதிது போல் ஒன்றை ஆரம்பித்தனர். குங்குமம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது ஆனந்த விகடன், குமுதம் இரண்டின் அம்சங்களையும்

சேர்த்து அதே சமயம் சில புதிய விஷயங்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஆரம்பித்தனர்.

ம.பு.: அவ்வாறு ஆரம்பிக்கப்பட்ட வெகுசன இதழ்களில் காலப்போக்கில் என்ன மாற்றங்கள் நடந்திருப்பதாக நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

குமுதத்தையும் தந்தியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது வாசகர்களை அடுத்த கட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் பணியைத் தந்தி செய்திருக்கிறது என்றே தோன்றுகிறது. குமுதம் தன் மசாலாத் தன்மையை விட்டு வெளியே வராமல் தேங்கிப் போய்விட்டது. இப்போது நடக்கும் மாற்றங்கள் கூடக் குழப்பமானவை தான். தினத்தந்தியில் சிறிது சிறிதாக மாற்றங்கள் நடந்து வந்துள்ளன. இன்றைய தினத்தந்தியில் உலகச் செய்திகளை எளிய தமிழில் படிக்க

இல்லை, முற்றாக நிராகரிக்கவும் இல்லை. அது ஒரு பாலம் போலத்தான். ம.பு.: ஆங்கில இதழியல் பார்வை என்னவாக இருக்கிறது? ஆங்கில பத்திரிகைகள் எத்தகைய நோக்கில் செயல்படுகின்றன?

ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளுக்கான வாசகர்கள் எலைட் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். எனவே அந்த பத்திரிகைளின் அணுகுமுறை அப்படிப்பட்ட ஒன்றாகவே இருக்கும். இங்கு முக்கியமாக நான் குறிப்பிட விரும்புவது என்ன வென்றால் ஒரு விஷயத்தை ஆங்கிலப் பத்திரிகையினர் செய்தால் அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அதே சமயம் தமிழ்ப் பத்திரிகையில் செய்தால் கேவலமானதாகச் சொல்கிறோம். பரபரப்பிற்காகச் செய்கிறார்கள் என்று குற்றம் சாட்டுகிறோம்... உதாரணமாக ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றில் ஜெயலலிதாவின் படத்தைப் போட்டு CORRUPTION என்று அட்டையில் போட்டால் நாம் ஒன்றும் சொல்லமாட்டோம். அதே சமயம் தமிழ்ப்பத்திரிகையில் அப்படிப் போட்டால் பரபரப்பிற்காகச் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லி விமர்சிப்போம்... இது தவறு. மொழி சார்ந்து நமக்குள் இருக்கும் தவறான மதிப்பீடுகளின் வெளிப்பாடு. ஆங்கிலக் கெட்டவார்த்தை தமிழ் கெட்ட வார்த்தையைவிடத் தரமானதாகக் கருதப்படுவதுபோல...

ம.பு.: இந்த விஷயத்தை இவ்வளவு எளிமையாகச் சொல்லிவிட முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. தமிழில் இதழியல் என்பது அதீதக் கற்பனை கலந்ததாகத் தானே இருக்கிறது?

இதழியல் என்பதே தமிழ்ச் சூழலில் மிகை கலந்ததாகத் தானே இருக்கிறது. ம.பு.: தமிழில் இது மிக மோசமான அளவில் அல்லவா இருக்கிறது.

மோசத்துக்குக் காரணம் பொதுவாக தமிழ் மனமே (psyche) மிகைகளை விரும்பும் மனமாக மெல்ல மெல்ல ஆக்கப்பட்டிருப்பதுதான். சினிமாவும் அரசியலும் இதன் உச்சமான பிரதிபலிப்புகள். இதே அணுகுமுறை இதழியலிலும் நிகிறது.

க.: தீம்தரிகிட நடத்திய அனுபவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

நான் வெகுசனப் பத்திரிகைகளைப் படித்து வந்தேன். அதே நேரம் கசடதபற, கணையாழி போன்ற சிறு பத்திரிகைகளையும் படித்து வந்தேன். இரண்டில் இருக்கும் நல்ல விஷயங்களையும் சேர்த்து ஒரு பத்திரிகை உருவாக்க வேண்டும். அதற்கான தேவை இருக்கிறது என்று நம்பினேன். இப்போதும் நம்புகிறேன். அப்

போது இருந்த அரசியல் சூழ்நிலையைப் பற்றியும் சொல்லியாக வேண்டும். அது எம்ர்ஜென்ஸி காலகட்டம். அப்போது நான் எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் நிருபராக இருந்தேன். தணிக்கைத் துறையுடனான போராட்டங்களில் நானும் நேரடியாக ஈடுபடும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில்தான் பத்திரிகைத் துறை தன் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது எனலாம். 1947க்குப் பிறகு அப்போதுதான் மத்திய தர மக்கள் அரசின் ஓடுக்கு முறைக்கு நேரடியாக ஆட்பட்டனர். நாட்டு நடப்புகளை எல்லோரும் அறிந்துகொள்வதற்கான அவசியம் ஏற்பட்டது. பத்திரிகைத் துறைக்கே மொத்தமான ஒரு வளர்ச்சிக்காலம் அது. ஏராளமான ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன; தமிழிலும் விசிட்டர், இதயம் பேசுகிறது, சூங்குமம் போன்றவை அப்போதுதான் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 72ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும் துகளக் முக்கியத்துவம் பெற்றது எம்ர்ஜென்ஸி காலகட்டத்தில்தான். இடதுசாரிக் கட்சிகளும் அவற்றின் செயல்பாடுகளும் கூர்மை அடையத் தொடங்கியிருந்தன. நக்ஸ்பாரி இயக்கங்கள், ஆயுதப் புரட்சி சார்ந்த கருத்துகள் வலுப்பெற ஆரம்பித்திருந்தன. திராவிட அரசியல் இயக்கங்கள் மீதான எதிர் பார்ப்புகள் நம்பிக்கைகள் பொய்த்துப் போக ஆரம்பித்திருந்த காலகட்டம் அது. தமிழகத்தில் அதிக ஊழல் புரிந்தது கலைஞரா, எம்ஜிஆரா என்று விவாதிக்கும் நிலை இருந்தது. தேசிய அளவிலும் இந்திராவின் செயல்பாடுகள் மீதும் அதிருப்தி, மாற்று அரசைத் தர முடியாமல் போய் விட்டிருந்த ஜனதா கட்சி மீதும் அதிருப்தி என மிகுந்த நெருக்கடியும் பரபரப்பும் நிறைந்த கால கட்டமாக அது இருந்தது. இதனுடைய பாதிப்பு தான் பத்திரிகைத் துறையிலும் எதிர்ரொலித்தது. அதுவரையில் மக்களும் தமது துறை சார்ந்தோ, ரசனை சார்ந்தோ சில குறிப்பிட்ட விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள மட்டுமே விருப்பம் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். அதற்குப் பிறகுதான் எல்லாவற்றைப் பற்றியும் தெரிந்தகொள்ள வேண்டும் என்று அவர்களது மனநிலை மாறுகிறது. பத்திரிகைகளும் அவர்களது தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய எல்லா விஷயங்களையும் தர ஆரம்பிக்கின்றன. 1980ல் இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸிலிருந்து நீக்கிய போதே இனி தமிழில் மட்டுமே பணிபுரிய வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். எம்ர்ஜென்ஸியை எதிர்த்து கொள்கைப் பிடிப்புடன் தீவிரமாகப் போராடிய அதே இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்தான், தனது பணியாளரை வெகு

குமுதத்தையும் தந்தியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது வாசகர்களை அடுத்த கட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் பணியைத் தந்தி செய்திருக்கிறது என்றே தோன்றுகிறது. குமுதம் தன் மசாலாத் தன்மையை விட்டு வெளியே வராமல் தேங்கிப் போய்விட்டது.

முடிகிறது. 60களில் வந்த தந்தியில் இதுபோன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. சினிமா, வன்முறை, உள்நாட்டு அரசியல் போன்றவற்றையே அதிகம் தந்து வந்தார்கள். இன்று தந்தியில் பொருளாதாரம் பற்றிய கட்டுரை வருகிறது. விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் வருகின்றன.

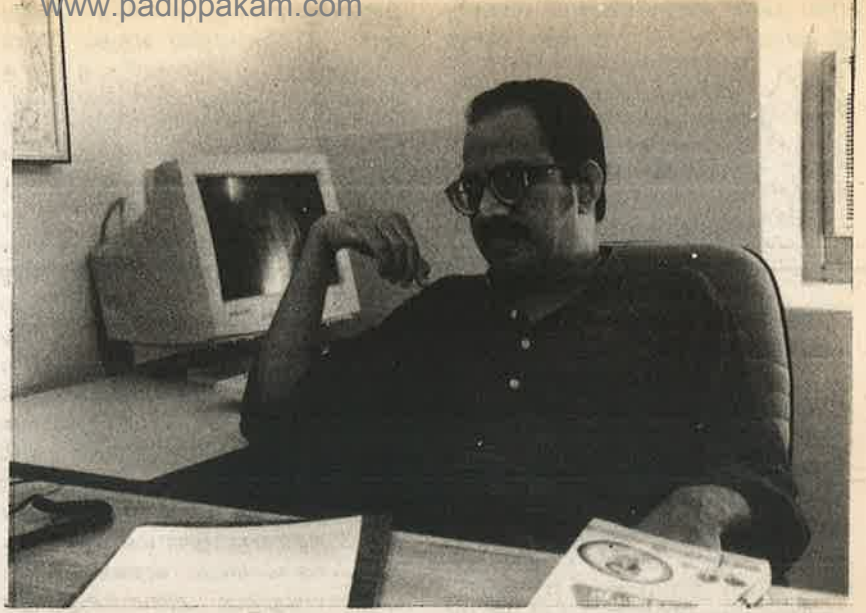
க.: விகடன், தினமணியில் இது போல் மாற்றங்கள் ஏதாவது நடந்திருக்கிறதா?

நிச்சயமாக நடந்திருக்கின்றன. இல்லையென்றால் இப்போதைய எண்களின் விளையாட்டில் தாக்குப் பிடித்து நிற்க முடியாமல் போய்விடும்.

ம.பு.: Elitism இடைநிலை இதழுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?

நிச்சயமாக இருக்கிறது. ஆனால் இடைநிலை இதழ் அணுகுமுறை Elitism-ஐ முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளவும்

கலபமாகக் காலடியில் போட்டு மிதிக்கவும் செய்தது. இதுபற்றி நான் தீவிரமாக யோசித்துப் பார்த்தேன். நாமாக ஏதாவது தனியாக ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். சமகால அரசியல் நிகழ்வுகளைப் பற்றிய தகவல்களை, விமர்சனங்களைக் கொண்ட பத்திரிகையாக அப்போது துக்ளக் மட்டுமே இருந்தது. விசிட்டர் பத்திரிகை வந்து நின்று போயிருந்தது. அந்த வருடம் தான் பாரதியின் நூற்றாண்டு வருடமாகவும் இருந்தது. எனவே அவரது கவிதையிலிருந்து ஒரு பதத்தை எடுத்து தீம்தரிகிட என்ற பத்திரிகையை நண்பர்களோடு சேர்ந்து ஆரம்பிக்க முடிவு செய்தேன். பல நண்பர்களிடம் உதவி கேட்டு கடிதம் எழுதினோம். சுப்பிரமணிய ராஜு 3000 ரூபாய் தந்திருந்தார். சுந்தர ராமசாமி 1000 ரூபாய் அனுப்பியிருந்தார்.

பரீக்ஷா நாடகங்களைப் பார்த்து அவற்றால் கவரப்பட்டு எங்கள் குழுவில் சேர்ந்து செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த சாமி (செல்வராஜ்) என்னும் என் நண்பர் அச்சகத்தில் அச்சக் கோர்ப்பவராக பணிபுரிந்து வந்தார். அப்போதெல்லாம் கம்ப்யூட்டர் இங்கு வந்திருக்கவில்லை. சாமிதான் பத்திரிகை முழுவதையும் அச்சக் கோர்ப்பார். கை உருளையில் முதலில் பிரதி எடுத்து பிழை திருத்துவோம். பிறகு பக்கத்தில் இருக்கும் சிலிண்டர் பிரஸில் கொடுத்து ஆர் பீப்பரில் 'அவுட் புட்' எடுத்துக் கொள்வோம். அவற்றை வெட்டி ஓட்டி லே அவுட் செய்து ஆஃப் செட் பிரஸில் கொடுத்து அச்சடிப்போம். அலுவலகத்தில் நான்கு பேர்தான் பணி புரிந்து வந்தோம். அப்போது பிரபஞ்சன் பாண்டிச்சேரியில் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு வேலை தேவைப்படுகிறது என்பது புதுவை ஞானம் வழியே தெரியவந்ததும் அவரை வரும்படி அழைத்தேன். இரண்டு இதழ்களுக்கு சப் எடிட்டராகப் பணிபுரிந்தார். முதல் இதழ் 30000 பிரதிகள் அச்சடிக்கப்பட்டன. அவை அனைத்தும் விற்றுத் தீர்ந்துவிட்டன. இரண்டாவது இதழ் 32000 பிரதிகள் அச்சடித்தோம். அவையும் விற்றுவிட்டன. அப்போது நக்ஸல்பாரி இயக்கத்தின் செயல்பாடுகள் தீவிரமாக இருந்தன. அவற்றை ஒடுக்குவதற்காக தேவாரத்தின் தலைமையிலான போலீஸ் வேட்டைகளும் கடுமையாக இருந்தன. பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் கைது செய்யப்பட்ட நக்ஸல்பாரி இயக்க உறுப்பினர் - வள்ளுவன் - அப்போது முதன்முறையாக பரோலில் விடுவிக்கப்பட்டிருந்தார்.

அவருடைய பேட்டியை வெளியிடலாம் என்று முடிவு செய்து அலுவலகக் குழுவினர் அனைவரும் கூடி ஆலோசித்தோம். பிரபஞ்சன், "அதை வெளியிடுவதன் மூலம் அரசின் நெருக்கடிகளுக்கு நாம் ஆளாக நேரில்லாம். தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் அதை சந்திக்க, நாம் தயாராக இருக்கிறோமா? இப்போது அப்படியொரு சிக்கலை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. உங்களுடைய 'நலனுக்காகவும் சொல்கிறேன். பேட்டியை வெளியிட வேண்டாம். அப்படி நீங்கள் வெளியிடுவதாக இருந்தால் நான் விலகிக் கொள்கிறேன்" என்றார். நாம் ஒரு மாற்று சமுதாயத்தை உருவாக்கும் நோக்கத்தில்தான் இங்கு வந்திருக்கிறோம். எனவே எதற்கும் பயப்படாமல் அந்தப் பேட்டியை வெளியிடுவோம் என்று மற்றவர்கள் எல்லாரும் முடிவு செய்து வெளியிட்டோம். எதிர்பார்த்ததுபோல், எந்த நெருக்கடியும் அரசிடமிருந்து வரவில்லை. ஆனால் பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து கொண்டுவருவதில் பொருளாதார ரீதியான பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டதால் அதை நிறுத்த வேண்டிய தாயிற்று.

பத்திரிகை நன்கு விற்றபோதும் பல ஏஜெண்டுகளிடமிருந்து பணம் கிட்டவில்லை. அது வரும்வரை தொடர்ந்து தாக்குப்பிடிக்கத் தேவைப்பட்ட அளவுக்கு பணம் எங்களிடம் இல்லை. ஆனால் வெளியான இதழ்களில் பல விஷயங்களைத் தர முடிந்திருந்தது. அசோகமித்திரனின் கதைகள், திலீப்குமாரின் கதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ரஜினி கோத்தாரியின் பேட்டி வெளி வந்திருந்தது. கமல்ஹாசனின் பேட்டி வந்திருந்தது. அறந்தை நாரா

யணன் ஒரு நல்ல கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அப்போது ஏவிஎம் வெளியிட்ட பாரதியார் பாடல் கேசட் உறைக்காக ஏவிஎம் மெய்யப்பச் செட்டியாரையும் பாரதியையும் சமமாகி வைரமுத்து ஒரு கவிதை எழுதியிருந்தார். ஏவிஎம் பாரதியார் பாடல்களை மனமுவந்து நாட்டுமையாக்க முன் வந்ததைப் பாராட்டியிருந்தது பற்றி அறந்தை அது பொய் என்று மறுத்திருந்தார். உண்மையில் என்ன நடந்திருந்ததென்றால் ஏவிஎம் பாரதியார் பாடல் உரிமையை ஒரு மார்வாடியிடமிருந்து வாங்கியிருந்தார். வேறு சிலர் அந்தப் பாடல்களைப் பயன்படுத்தியதை எதிர்த்து வழக்குக் கூடத் தொடுத்திருந்தார். கல்கி, வ. ரா, வல்லிக்கண்ணன் போன்றோர் பாரதியின் பாடல்கள் தனியாரிடம் இருக்கக்கூடாது, நாட்டுமையாக்கப் பட வேண்டும் என்று பாராட்டத் தொடங்கினர். அப்போது முதலமைச்சராக இருந்த ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார், பாரதியார் பாடல்களை நாட்டுமையாக்க முடிவு செய்துவிட்டிருக்கிறார் என்ற தகவல் ஏவிஎம் முக்குத் தெரிந்ததும் உடனே ஏதோ தானே மனமுவந்து கொடுப்பதாக முன் வந்து தந்துவிட்டிருக்கிறார். அறந்தை தம் கட்டுரையில் இந்த விஷயங்களைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு வைரமுத்து செய்யும் புரவலர் துதிவியாபாரத்தைப் பற்றிக் கடுமையாக விமர்சித்திருந்தார். அதோடு பாரதியார் பாடல்களை ஏவிஎம்தான் முதன் முதலாகத் தம் படங்களில் பயன்படுத்தியதாக செய்யப்படும் பிரசாரமும் பிழையானது என்று கட்டிக்காட்டியிருந்தார். இப்படி தீம்தரிகிடவில் வெகுசனப் பத்திரிகையின் நல்ல விஷயங்களும் சிறு பத்திரிகை

யின் நல்ல விஷயங்களும் சேர்ந்து இடம்பெற வைக்க முடியும் என்று செய்து காட்டினோம்.

க.: ஓருபுறம் நாடகம், இலக்கியம் என தீவிர ஈடுபாடுகளும் இன்னொருபுறம் சமூகம் மற்றும் அமைப்பு கள்மீது சுயமான விமர்சனப் பார்வையும் கொண்ட உங்களால் முரசொலி, ஆனந்த விகடன் போன்ற இறுக்கமான அமைப்புகளில் எவ்வாறு பணி புரிய முடிந்தது?

முரசொலியில் மட்டுமல்ல வேறு எந்தப் பத்திரிகையானாலும் அதில் பத்திரிகையாளனாக பணிபுரிவது என்பது தாலுக்கா ஆபீஸில் பணிபுரிவ தற்குச் சமமானதுதான். அரசின் கொள்கைகளையோ, நிறுவனத்தின் கொள்கைகளையோ முடிவு செய்யும் நிலையில் அல்ல, அவற்றை முடித்துக் கொடுக்கும் நிலையில்தான் இந்தப் பணியாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இருக்கவும் முடியும். இதற்குள் நம்மால் எப்படி நேர்மையாக இருக்க முடியும் என்றுதான் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. நேர்மையில்லாததாக நான் நினைக்கும் விஷயங்கள் நான் வேலை பார்க்கும் பத்திரிகையில் வரக்கூடும். ஆனால் அதில் நான் அவற்றை செய்யமாட்டேன். நான் நடத்தும் பத்திரிகையில் அப்படிப்பட்டவை வராது. அதுதான் ஒருவரால் செய்ய முடியும். அதே சமயம் பணி புரியும் நிறுவனத்தின் மீதான விமர்சனங்களை எப்போதும் முன்வைத்துப் போராடியே வந்திருக்கிறேன்.

80ல் நான் எக்ஸ்பிரஸில் இருந்து டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டபோது என் குடும்பம் பொருளாதார ரீதியில் மிகவும் பின் தங்கிய நிலையில் இருந்தது. என் அம்மாவும், பெரியம்மாவும் என் பொறுப்பில்தான் இருந்தனர். அந்த வேலை போனபோது அடுத்த வேளை உணவிற்கு எந்தவித உத்தரவாதமும் இல்லாமல்தான் இருந்தது. சேமிப்பு என்று என்னிடம் எதுவும் இருந்திருக்கவில்லை. டிஸ்மிஸ் செய்யப்படுவதற்கு முன் எக்ஸ்பிரஸ் அலுவலகத்தில் மன்னிப்பு கேட்டால் ஒரு increment கட்செய்வதோடு ஒரு எச்சரிக்கை தந்து வேலையில் திரும்ப எடுத்துக் கொண்டு விடுகிறோம் என்று சொன்னார்கள். நான் மன்னிப்புக் கேட்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்கு போனேன். அம்மாவிடம் நடந்ததைச் சொல்லி உன் முடிவு என்ன என்பதை யோசித்துச் சொல்லு என்று கூறிவிட்டு தூங்கப் போனேன். அம்மாவும் பெரியம்மாவும் இரவு முழுவதும் இது பற்றிப் பேசியிருக்கிறார்கள். மறுநாள் காலை யில் சாப்பிட உட்காரும்போது பொதுவாக நாங்கள் ஆற அமரப்

பேசுவது என்பது சாப்பிடும்போது தான் - நீ செய்ததில் எந்தப் பிழையும் இல்லை... நீ மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள். அப்போது அவர்கள் அப்படிச் சொன்னது மிகப்பெரிய தார்மீக பலத்தை எனக்குத் தந்தது. வேலை போன பிறகு நான்கு வருடங்கள் மாதா மாதம் 500 ரூபாய் 200 ரூபாய் என துண்டு துண்டாகச் சம்பாதித்து வந்தேன். பேப்பரில் வரும் ஒரு பத்தியை மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்தால் 15 ரூபாய் தருவேன் என்று ஒருவர் சொன்னார். மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்தேன். பா.செய்ப்பிரகாசம் தகவல் தொடர்புத்துறையில் அதி காரியாக அப்போது இருந்தார். அவர் ஒரு வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்தார். அதாவது தினமும் எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் வாங்கி அதில் விவசாயத்துறை அமைச்சருக்குப் போக வேண்டிய செய்திகளை அவருக்கு அனுப்ப வேண்டும். கல்வித் துறை அமைச்சருக்குப் போக வேண்டிய செய்திகளை அவரது பார்வைக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். இப்படியாக ஒவ்வொரு அமைச்சருக்குச் சேர வேண்டிய செய்திகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, தனித்தனியே பைலில் போட்டு தலைமைச் செயலகத்திற்கு 11 மணிக்கு முன்னால் கொண்டு சேர்க்க வேண்டும். இந்த வேலையை தற்காலிகமாக செய்து வந்தேன். இந்த மாதம் செய்யும் வேலைக்கு ஆறுமாதங்கள் கழித்து செக் வரும். அதுவும் 300, 350 என்று குறைவாகவே இருக்கும்.

1980ல் அஸ்வினி என்று ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்துமதி ஆசிரியராக இருந்தார். அதில் சப் எடிட்டராக சேர அழைத்தார். சேரும் போது சில விஷயங்களைத் தெளி

ஒரு விஷயத்தை ஆங்கிலப் பத்திரிகையினர் செய்தால் அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அதே சமயம் தமிழ்ப் பத்திரிகையில் செய்தால் கேவலமானதாகச் சொல்கிறோம். பரபரப்பிற்காகச் செய்கிறார்கள் என்று குற்றம் சாட்டுகிறோம்...

வாகக் கூறிவிட்டேன். நான் லே அவுட், பத்திரிகைத் தயாரிப்பு வேலை கள் மட்டுமே செய்வேன். நான் எதுவும் எழுத மாட்டேன். அப்படி ஏதாவது எழுத வேண்டுமென்றால் நான் எழுதுவதை எந்தவித மாற்றமும் இன்றி அப்படியே பிரசுரிக்க வேண்டும். அதை அவர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். எட்டு மாதங்கள் அதில் பணிபுரிந்தேன். என் கதை ஒன்று வெளியானது. கட்டுரை ஒன்று எழுதித் தந்தேன். பப்ளிஷருக்கு அந்தக் கட்டுரை பிடிக்கவில்லை. மிஷினில் இருக்கும்போது அந்தக் கட்டுரையை நிறுத்திவிட்டார். இந்துமதிக்கு இது தெரிந்ததும் கோபப்பட்டு ஆசிரியர் பொறுப்பிலிருந்து விலகப் போவதாக பப்ளிஷரிடமே சொன்னார். நான் அவரை சமாதானப்படுத்தினேன். உங்களை நம்பித்தான் இந்தப் பத்திரிகையை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள், நீங்கள் விலக வேண்டாம். என் கட்டுரையைத் தானே பிரசுரிக்க மறுக்கிறார்கள். நான் விலகிக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லி விலகிக்கொண்டேன். எனக்கு தார்மீக ஆதரவு தந்து வந்த என் அம்மா பங்காரு இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் இறந்து போனார்கள். அதன் பிறகு ஜூனியர் விகடனில் free lancer ஆகப் பணி புரிந்தேன். அங்கே ஒருவாரம் எழுதிய கட்டுரைக்கு அடுத்த வாரமே பணம் தருவார்கள். இப்படி நிலையில்லா வேலையில் இருந்தபோது தான் பத்மாவும் நானும் திருமணம் செய்து கொண்டோம். ஜூனியர் விகடனுடனான என் ஆறுமாத கால ஒப்பந்தம் முடிவடைபய் நிலையில் இருந்த போதுதான் எக்ஸ்பிரஸ் வழக்கில் எனக்கு சாதகமாக தீர்ப்பு வந்தது. நான் கோர்ட் செலவுக்காக ஒரு நயாபைசா கூடச் செலவழிக்கவில்லை. எல்லாச் செலவுகளையும் பார்த்துக் கொண்டது என் கல்லூரி நண்பர் - வக்கீல் - சந்துருதான். அவர் அப்போது CPMயில் இருந்தார். முழுமூச்சுடன் போராடி அந்த வழக்கில் எனக்கு வெற்றி பெற்றுத் தந்தார். பின்னால் கட்சியில் அவருக்கு என்னால் சிறு பிரச்சினை ஏற்பட்டது. அப்போது இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை தீவிரமாக இருந்தது. ராஜீவ் - ஜெய வர்த்தனே ஒப்பந்தத்தையும் இலங்கைக்கு இந்திய ராணுவம் அனுப்பப்பட்டதையும் எதிர்த்து ஒரு மனிதச் சங்கிலி பேரணி நடத்தினோம். அதற்கு சந்துருவை நான் அழைத்திருந்தேன். அதில் அவர் கலந்து கொண்டதற்காக கட்சியிலிருந்து வெளியேவர நேர்ந்தது.

என்னை மீண்டும் பணிக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் பணி

நீக்கம் செய்யப்பட்டிருந்த நான்கு வருடங்களுக்கு சீனியாரிட்டி தர வேண்டும் என்றும், அந்த வருடங்களுக்கான சம்பளப் பணத்தைத் தந்துவிட வேண்டும் என்றும் தீர்ப்பில் கூறப்பட்டிருந்தது. நான் ஆனந்த விகடன் ஆசிரியரிடம், “தீர்ப்பு எனக்கு சாதகமாக வந்திருக்கிறது. ஆனால் நான் போக விரும்பவில்லை. நீங்கள் ஜூனியர் விகடனில் ஒப்பந்தத்தை நீட்டித்துக் கொடுத்தால் தொடர்ந்து இங்கேயே பணி புரிகிறேன்” என்றேன். அதற்கு அவர், “நீங்கள் ஒரு கொள்கைக்காக போராடி வென்றிருக்கிறீர்கள். எனவே அங்கு போய்ப் பணியைத் தொடருங்கள். எப்போது விரும்பினாலும் இங்கு திரும்ப வாருங்கள்; சேர்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று சொன்னார். எக்ஸ்பிரஸில் மீண்டும் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கு போனதும் புதுவிதமான பிரச்சனை ஒன்றை எதிர்கொள்ள வேண்டி வந்தது. 4 வருட சீனியாரிட்டியோடு அங்கு மீண்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததால் எனக்கான அடுத்த பதவி உயர்வை நிர்வாகம் விரும்பவில்லை. ஏற்கனவே வேலை செய்து வந்தவர்கள் எனக்கு ஜூனியராக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் பதவி உயர்வு கிடைக்காமல் இருக்க நேர்ந்தது. அவர்கள் விளையாட்டாக நீ போனால்தான் எங்களுக்கெல்லாம் நல்லது என்று சொல்வதுண்டு. நானும் சீக்கிரம் போய்விடுவேன் என்று சொல்வேன். நான் ராஜினாமா செய்த ஒரு வாரத்தில் அவர்களுக்கு பதவி உயர்வு கிடைத்தது.

நான்கு வருட அரியர்ஸ் பணம் கிடைத்ததே அதில் கடன் போக மீதி இருந்ததை வைத்து மீண்டும் தீம்தரி கிட ஆரம்பித்தேன். 7 இதழ்கள் வந்தன. ஒவ்வொரு இதழும் 30000 பிரதிகள் விற்பனை. ஒரு இடைநிலை இதழ்க்கான தேவை இருந்துகொண்டேயிருக்கிறது என்பதைத்தான் இது காட்டுகிறது. போதிய முதலீடு இல்லாததால் இம்முறையும் தொடர முடியாமல் போய்விட்டது.

ம.பு.: தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறையில் கட்டுரையாளர்கள், அரசியல் விமர்சகர்கள் அதிக அளவில் உருவாகாமல் போனதற்கு எது காரணம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் விமர்சனங்கள் புத்திபூர்வமாக ஆராய்ந்து செய்யப்படுவதில்லை. விகடனில் பணிபுரிந்த ஒரு முத்த பத்திரிகையாளர் சொல்வதுண்டு, குழு ஆரம்பித்த பிறகு அவர்கள் அதனுடன் போட்டி போட வேண்டும்

என்பதற்குக் காரணம் தரத்தைத் தாழ்த்தி கொண்டதாக. ஆனந்த விகடனின் ஆரம்பகாலத் தரம் பற்றி பல மாறுபட்ட கருத்துக்கள் இருக்கலாம். ஆனால் பல முக்கியமான விஷயங்கள் அதில் நடந்துள்ளன. அப்போது தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் ஆலயப் பிரவேசத்தை எதிர்த்து காந்திக்கு சங்கராச்சாரியார் ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதைக் கண்டித்து கல்கி ஆனந்த விகடனில் ஒரு தலையங்கம் எழுதினார். அதில் சங்கராச்சாரியாரை, ‘நீங்கள் லோக குருவும் அல்ல... ஒரு மதத்தினரின் குருவும் கூட அல்ல... ஒரு சாதியினரின் குரு கூட அல்ல, வெறும் ஒரு மடத்தின் நிர்வாகி. எனவே நீங்கள் அந்த வேலையை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு இருங்கள்’ என்று கடுமையாக விமர்சித்து

எழுதியிருந்தார். இப்போது அப்படி ஒரு தலையங்கத்தை வெகுசன பத்திரிகையில் பார்க்கவே முடியாது. இப்போது ‘எல்லாரோடும் ஒத்து’ப் போகும் மனோபாவமே மிகுதியாக இருக்கிறது. 50களில் 60களில் 70களில் பத்திரிகைகளின் முக்கிய நோக்கமே மக்களை சந்தோஷப்படுத்துவது தான். சிந்திக்க வைக்காமல் வெறும் பொழுதுபோக்கு சாதனமாகப் பத்திரிகையை நடத்தி வந்தனர். எனவே சின்னக்குத்தாசி போன்ற ஒரு பத்திரிகையாளரின் தேவை இல்லாமல் இருந்தது. சின்னக்குத்தாசி 60களில் இருந்தே கட்சி இதழ்களில் எழுதி வருகிறார் என்றாலும் அவருக்கு வெகுசன பத்திரிகைகளில் தொடர் எழுத வாய்ப்பு கிடைத்ததே 90களில் தான். அதுவரை அரசியல் கட்சியினர் மட்டும் படிக்கும் சிறிய கட்சிப் பத்திரிகைகளில் மட்டும்தானே

எழுதி வந்தார். இப்போதுதான் எதையும் ஆராய்ந்து தீவிரமாக எழுதுதல் என்பதும் வியாபார ரீதியாக செல்லுபடியாகக் கூடிய ஒன்றாக, ஒரு வர்த்தக உண்மையாக மாறியிருக்கிறது. ம.பு.: சுட்டி விகடன் மூலம் குழந்தைகளுக்கான இதழியலில் நீங்கள் புதிதாக உருவாக்க விரும்பியது என்ன?

சிறுவர்களுக்கென்று தமிழில் அதுவரை ஒரு நல்ல பத்திரிகை இல்லாமல் இருந்தது. ஒரு காலத்தில் நன்றாகவே நடத்தப்பட்ட கண்ணன் நின்று போய்விட்டிருந்தது. அம்புலிமாமா ஒருவித fantasy தன்மை மட்டுமே கொண்டதாக இருந்தது. கோகுலத்திலும் சில விஷயங்களில் மட்டுமே அதிக கவனம் செலுத்தினார். தவிர இது போன்ற சிறுவர் பத்திரிகைகளில் பணி புரிந்தவர்கள் அவர்களது குழந்தைப் பருவத்தை மறு உருவாக்கம் செய்ய முயன்று கொண்டிருந்தார்கள் தவிர, அவர்கள் இழந்த சொர்க்கத்தை இந்த பத்திரிகைகள் மூலம் மீட்கப் பார்த்தார்களே தவிர, இன்றைய குழந்தைகளுக்கு என்ன தேவை, அவர்கள் என்ன விஷயங்களை விரும்புகிறார்கள் என்பதை ஆராயவும், அறியவும் முயற்சிக்கவே இல்லை. சுட்டி விகடனில் தான் முதன் முதலாக அப்படியான அணுகுமுறை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

ம.பு.: அது நகர்புற சிறுவர்களை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டு இயங்குவது போல் தெரிகிறதே?

பத்திரிகை படிக்கும் பழக்கமே மத்திய தர - நகர்புறவாசிகளிடம் மட்டும் தானே இருக்கிறது. காலச்சுவடு படிப்பவர்களானாலும் சரி, கல்கண்டு படிப்பவர்கள் ஆனாலும் சரி மத்திய தர வர்க்கத்தினர்தானே அவர்கள். அதிகபட்சமாகப் பார்த்தால் Lower middle classலைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பார்கள். அதற்குக் கீழே இருப்பவர்கள் படிப்பறிவே பெறாமலிருப்பதால் பத்திரிகைகள் படிப்பதே கிடையாதே. சுட்டி விகடன் சார்பில் சிறுவர்களுக்கு ஓவியப் பயிற்சி முகாம் நடத்துவதற்காக தமிழகத்தின் முக்கியமான மாபட்டங்களுக்குப் போய் வந்தேன். கோயம்புத்தூரில் முகாம் நடத்தியபோது 50 மைல் தொலைவில் உள்ள கிராமத்திலிருந்தும் பங்கெடுக்க சிறுவர்கள் வந்திருந்தார்கள். இதுபோல் ஒவ்வொரு ஊரிலும் அதிக அளவில் கிராமப்புறச் சிறுவர்களும் ஆர்வத்துடன் வந்து கலந்து கொண்டிருந்தார்கள். சுட்டி விகடனில் அவர்களுக்கு எதுவெல்லாம் பிடித்திருக்கிறது என்று சர்வே நடத்தினோம். பத்மா எழுதி வந்த மாயா

டிச்சரின் மந்திரக் கம்பளம் பல சிறுவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. ரமேஷ்வைய்யா எழுதிய 'மொழிகள் கற்பு', வள்ளிதாசன் எழுதிய 'நேரடி விசிட்' போன்றவையும் பிடித்திருந்தன. சுட்டியில் வெளிவந்த விஷயங்கள் நகர்புற மற்றும் கிராமப் புறச் சிறுவர்களுக்கு இருவருக்கும் பிடித்தமானவையாகவே இருந்தன.

வாங்கும் சக்தி, படிக்கும் திறன் சார்ந்து யோசிக்கும்போது வேறு முடிவுகளுக்கு நாம் போக வேண்டி வரலாம். அது சமூக அமைப்பு, கல்வித்துறை சார்ந்த விஷயம். சுட்டியின் தரம் சம்பந்தப்பட்டதல்ல...

ம.பு.: நகர்புற சிறுவர்களுக்கும் கிராமப்புறச் சிறுவர்களுக்கும் இடையே வேறுபாடு எதுவுமே நீங்கள் பார்க்கவில்லையா... அவர்களது ரசனை, விருப்பம் சார்ந்து...?

எமர்ஜென்ஸியை எதிர்த்து கொள்கைப் பிடிப்புடன் தீவிரமாகப் போராடிய அதே இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்தான், தனது பணியாளரை வெகு சுலபமாகக் காலடியில் போட்டு மிதிக்கவும் செய்தது.

எல்லா இடங்களிலும் சிறுவர்கள் ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களது கனவு, ஆசை, ஆர்வம் இவை ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கின்றன. வாழும் இடம் சார்ந்து சின்னச் சின்ன மாறுதல்கள் வேண்டுமானால் இருக்கலாம். அவ்வளவு தான். சில ஆண்டுகள் முன்பு திருநெல்வேலிக்கு அருகில் இருக்கும் மேலப்பாளையத்திற்குப் போயிருந்தேன். அங்கு இருந்த பீடி சுற்றும் சிறுவர்களுக்கு ஓவிய முகாம் நடத்தினேன். மிகுந்த ஆர்வத்துடன் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். ஒரு ஆச்சரியம் என்னவென்றால் ஒரு சிறுவன் கூட பீடி குடிக்கும் ஒருவரைப் படமாக வரையவே இல்லை. பொதுவாக சின்னக் குழந்தைகள் ஏதாவது பத்திரிகையில் வந்த படத்தைப் பார்த்தால் கூட அதன் வாயில் ஒரு சிகரெட்டை வேடிக்கையாக வரைவதுண்டு. அதுபோல் சென்னையில் குப்பங்களில் ஓவிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தபோது அந்தச் சிறுவர்களில் பெரும்பாலானோர் பாலங்களை

வண்ணநிறத்திற்காக இதுபோல் வாழும் இடம் சார்ந்து, தொழில் சார்ந்து சில மாறுதல்கள் வேண்டுமானால் இருக்கலாம். மற்றபடி நகர்புற மற்றும் கிராமப்புற சிறுவர்கள் அனைவரும் ஒரே விதமாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

ம.பு.: சுட்டி விகடனில் நீங்கள் பயன்படுத்திய மொழிநடை கிராமப் புற சிறுவர்களுக்கு படிக்கக் கஷ்டமானதாக இருக்கவில்லையா...?

அதற்குத்தான் நாங்கள் ஒரு வழிமுறையைக் கடைப்பிடித்தோம். ஒவ்வொரு இதழும் அச்சேற்றுவதற்கு முன் பலதரப்பட்ட சிறுவர்களுக்கு அதை வாசித்துக் காட்டி அவர்களின் எதிர்வினையைக் கருத்தில் கொண்டு அதற்கேற்ப சில மாற்றங்களைச் செய்தோம். விகடன் அலுவலகத்திலும் அச்சகத்திலும் பணி புரிபவர்களின் குழந்தைகளுடன் சுட்டி ஆசிரியர் குழுவினர் தொடர்ந்து உறவாடி அதிலிருந்துக் கற்றுக்கொள்வதை வழக்கமாக வைத்திருந்தோம். இப்போது சுட்டியில் சில மாற்றங்கள் வந்திருக்கின்றன. அதில் எனக்கு உடன்பாடு கிடையாது. நான் இருந்தவரை சினிமாவை ஒரு விஞ்ஞான சாதனமாக மட்டுமே அணுகி அந்தக் கோணத்தில் மட்டுமே வெளியிட்டு வந்தோம். சினிமா எப்படி கண்டு பிடிக்கப்பட்டது, எப்படி எடுக்கிறார்கள் என்பது போன்றவற்றை மட்டுமே தந்து வந்தோம். என்னைப் பொறுத்தவரை ரேயின் படங்களைப் பற்றி நாம் சிறுவர்களுக்கு எழுதலாம். சாப்ளினின் படங்களைப் பற்றி எழுதலாம். ஆனால் இன்றைய வர்த்தக தமிழ் சினிமாவின் விஷயங்கள் அதில் இடம் பெறக்கூடாது என்பதே அதன் ஆசிரியர் அப்போது நிர்ணயித்த கொள்கையாகவும் இருந்தது. இப்போது அது மாறி வருகிறது. ஆரோக்கியமில்லாத மாற்றமாகவே இதை நான் பார்க்கிறேன்.

ம.பு.: தமிழில் முக்கியமான குழந்தை எழுத்தாளர்கள் என யாரும் உருவாகாமல் போனதற்கு என்ன காரணம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

முன்னால் சொன்னேனே, அதுதான். இப்போது எழுதுபவர்கள் - பெரியவர்கள் - தமது குழந்தைப் பருவத்தையே மறு ஆக்கம் செய்ய விரும்புகிறார்கள். 10 வருடத்தில் எவ்வளவு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விடுகின்றன. இன்றைய குழந்தைகள் வேறு விதமானவர்கள். அதை எழுத்தாளர்கள் யாரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒன்றிரண்டு விதி விலக்குகள் இருக்கலாம். பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களுக்கு குழந்தைகளின் மொழியில்

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE PERIODICAL KALACHUVADU (TAMIL QUARTERLY)

FORM IV
(See Rule 8)

1. Place of publication	: Nagercoil
2. Periodicity of publication	: Quarterly
3. Printer's name	: V. BAGAVATHY
Whether citizen of India	Yes
Address	Bharathy Press Chettykulam Jn. Nagercoil 629 002
4. Publisher's name	: S.R.SUNDARAM
Whether citizen of India	Yes
Address	669 K.P. Road Nagercoil 629 001
5. Editor's name	: S.R. SUNDARAM
Whether citizen of India	Yes
Address	669 K.P. Road Nagercoil 629 001
6. Name and address of individuals who own the periodical and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	: S.R. SUNDARAM 669 K.P. Road Nagercoil 629 001
I, S.R. Sundaram, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.	
Nagercoil 1.3.2001	S.R. SUNDARAM Publisher

சுந்தர ராமசாமி படைப்புலகம்

தொகுப்பு : ராஜமார்த்தாண்டன்

சு. ராவின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், நேர்காணல்கள், கவிதைகள், நாவல்களின் பகுதிகள் அடங்கிய அழகிய பதிப்பு.

பக். 224, ரூ. 100

க்ரௌன் 1/4 அளவு

(இது ஒரு கலைஞன் பதிப்பக வெளியீடு)

தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளையின் செம்மீன்

தமிழில் : சுந்தர ராமசாமி

எளிய கதாபாத்திரங்களையும் சாதாரண சம்பவங்களையும் கொண்டு வரைந்த அழியா வண்ணச் சொற் சித்திரம். அழகிய புதிய பதிப்பு

பக். 350, விலை ரூ.120

(இது ஒரு சாகித்திய அக்காதெமி வெளியீடு)

மேற்கண்ட இரு புத்தகங்களும் காலச்சுவடு பதிப்பகத்தில் கிடைக்கும். விலையை முன்பணமாக அனுப்புவர்களுக்கு நூல் பதிவுத் தபால் அல்லது கூரியர் வழி அனுப்பப்படும். காலச்சுவடு சந்தாதாரர்களுக்கு 10% கழிவு உண்டு

காலச்சுவடு பதிப்பகம்
669, கே. பி. சாலை, நாகர்கோவில் 1.

பேசத் தெரியவில்லை. குழந்தைகளுடன் உரையாடல் சாத்தியமில்லை அவர்களுக்கு.

ம.பு.: சிறந்த எழுத்தாளர்கள் கூட ஏன் குழந்தைகளுக்கு எதுவும் எழுதவில்லை..?

நாம் குழந்தைகளைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பொறுப்பை பெற்றோர்களிடமும், ஆசிரியர்களிடமும் கொடுத்து விட்டிருக்கிறோம். குடும்பத்திலும் சரி பள்ளிக் கூடத்திலும் சரி, இலக்கியத்திற்கு, தரமான எழுத்திற்கு இடமே இல்லை. அதனால் சினிமாவை மதிக்கும் அளவிற்கு குழந்தைகள் இலக்கியத்தை மதிப்பதில்லை. இலக்கியத்தை மதிக்கும் குழந்தைகளை நம்மால் உருவாக்க முடியவில்லை.

ம.பு.: பாட புத்தகங்கள் தவிர குழந்தைகள் வேறு புத்திரிகைகள் படிப்பதை ஊக்குவிக்கும் மனோபாவம் பெற்றோர்களிடம் இருக்கிறதா...?

பெற்றோர்களுக்குத் தாம் ஆக முடியாததைக் குழந்தைகள் செய்ய வேண்டும். அது ஒன்றுதான் நோக்கமாக இருக்கிறது. அவர்களால் இன்னினியராக, டாக்டராக ஆக முடியாமல் போய்விட்டிருக்கிறது. எனவே குழந்தைகள் டாக்டராக வேண்டும். இன்னினியராக ஆக வேண்டும். அதற்காகக் குழந்தைகளை எப்படிப் பயிற்றுவிப்பது என்பது பற்றிதான் பெற்றோர்கள் சிந்திக்கிறார்கள். சுட்டி விகடன் ஆரம்பிப்பதற்கு முன் இதைப் பற்றி விரிவாக விவாதித்தோம். ஏனெனில் குழந்தைகளுக்கு வாங்கும் சக்தி கிடையாது. வாங்கித் தரும் பொறுப்பில் இருப்பது பெற்றோர்கள் தான். எனவே அவர்களை முதலில் திருப்திப்படுத்த வேண்டும். அதாவது குழந்தைகளுக்கு இது பயனுள்ளது தான் என்று அவர்களை நம்ப வைக்க வேண்டும். அதே சமயம் அந்த விஷயங்கள் குழந்தைகளுக்கு விருப்பமானதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

ம.பு.: இந்தப் பிரச்சனையை எப்படி தீர்த்தீர்கள்?

வெகு எளிது. பள்ளிக் கூடத்தில் சொல்லித் தராத விஷயங்களைத் தருவதோடு பள்ளிக் கூடத்தில் சொல்லித் தருவற்றையும் சுவாரஸ்யமானதாக ஆழமாக ஆராய்ந்து பிரசுரித்தோம்.

ம.பு.: பொது அறிவு புத்தகமாக இருக்கும் பட்சத்தில் பெற்றோர்கள் ஆர்வமாக வாங்கித் தந்திருப்பார்கள்...

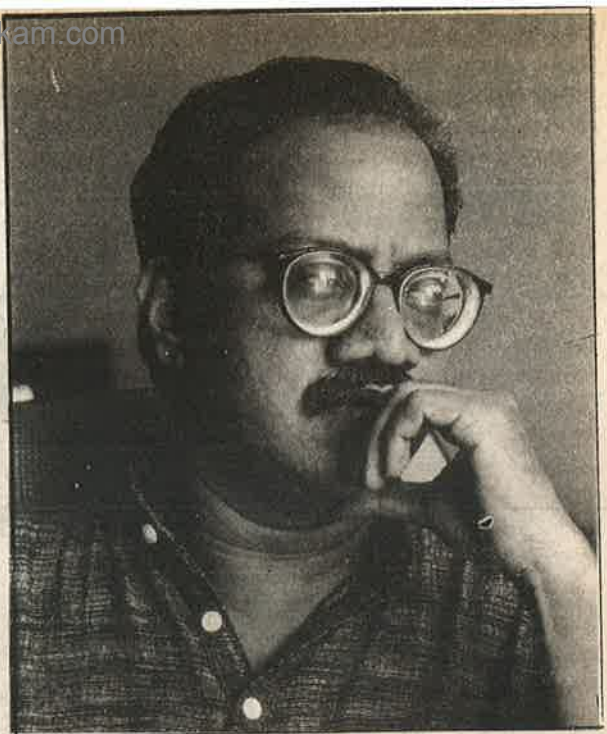
ஆமாம். அதுதான் நடந்தது. மாயா டீச்சரின் மந்திரக் கம்பளம் பகுதியில் 5ம் 6ம் 7ம் வகுப்பு அறிவியல் பாட புத்தகங்களில் உள்ள விஷயங்களை சுவாரஸ்யமானதாக

மாற்றிப் பதே குழந்தைகளுக்குத் தெரியாத விதம் தந்தோம். நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. இப்போது கூட நீங்கள் சுட்டி விகடன் அலுவலகத்திற்குப் போனால் 1ம் வகுப்பிலிருந்து 12ம் வகுப்பு வரைக்குமான விஞ்ஞான புத்தகங்கள் அங்கு இருக்கும்.

குழந்தைகளுக்காக எழுதுவது அடிப்படையில் மிகவும் சிக்கலான, சவாலான விஷயம். நாளுக்கு நாள் நடந்து வரும் மாற்றங்களைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டே வர வேண்டும். ஒரு கதை ஆசிரியருக்கு 1950ல் நடந்தவற்றைப் பற்றியே இன்னும் 50 வருடங்களுக்கு பல கோணங்களில் ஏராளமாக எழுதிக்கொண்டேயிருக்க முடியும். மனித உறவுகளைப் பற்றி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் எழுதிக்கொண்டேயிருக்கலாம், புதிய விஷயங்கள் எதையும் படிக்காமலேயே.

ஆனால் குழந்தைகளுக்கு எழுதும் போது அப்படி முடியாது. ஏனெனில் குழந்தைகளுக்கு இன்றைய விஷயங்கள் up-to-date ஆகத் தேவைப்படுகிறது. அது அவர்களுக்கு வேறு வகைகளில் கிடைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறது. நீங்கள் உங்களை up-to-date செய்து கொண்டு எழுதவில்லை என்றால் உங்களைத் தூக்கி எறிந்து விடுவார்கள்.

உதாரணத்திற்கு இப்போது நாம் நால்வரும் இந்த அறையில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். நம்மை மட்டும் அப்படியே வைத்துக் கொண்டு பின்னணியை டிஜிட்டல் முறையில் அப்படியே மாற்றிவிட முடியும். புல்வெளியில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதாகவோ வேறு வீட்டில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதாகவோ மாற்றிவிட முடியும். இது பற்றி எழுதினால் இன்றைய குழந்தைகளுக்கு சுவாரஸ்யமானதாக இருக்கும். அதற்கு நான் டிஜிட்டல் முறை பற்றி தெரிந்துகொண்டாக வேண்டும். இலக்கிய அபிவிருத்தி குழந்தைகளின் இன்றைய வாழ்க்கையுடன் எப்படி இணைப்பது என்பதே படைப்பாளிகளின் முன்னால் இருக்கும் இப்போதைய சவால். அதற்குக் கடின உழைப்பு, ஆர்வம், அக்கறை

போன்றவை தேவை. அது இல்லாததாலோ என்னவோ தமிழில் குழந்தைகளுக்கான எழுத்தாளர்கள் அதிக அளவில் உருவாகாமல் போய் விட்டிருக்கிறார்கள்.

ம.பு.: நீங்கள் சுட்டி விகடனில் இருந்த போது எழுத்தாளர்களை எழுதத் தூண்டும்படியான முயற்சிகள் எதிலேனும் ஈடுபட்டீர்களா...?

அதில் சில சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. நான் கேட்டால் எந்த ஒரு சிறந்த எழுத்தாளரும் எழுதித் தந்து விடக் கூடும். ஆனால் அது பிரசுரிக்கத் தகுதி அற்றதாக இருந்து நான் திருப்பி அனுப்பினால் பெரிய அவமானமாகக் கருதிவிடுவார்கள். ஒரு புதிய விஷயத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது ஏன் அப்படி ஒரு பிரச்சினையோடு ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று கருதி யாரிடமும் நான் கேட்கவில்லை. சுட்டி நடத்தப்படும் விதத்தைப் பார்த்து யாராவது தாமதம் முன் வந்து எழுதித் தந்திருந்தால் மகிழ்ச்சியுடன் பிரசுரித்திருப்பேன். எழுத்தாளர் கம்பீரம் அவ்வாறு அனுப்பிய நாட்டுப்புறக் கதைகளை வெளியிட்டோம். ஒரு ஆசிரியராக சில சுதந்திரங்களை நான் எதிர்பார்க்கிறேன். பிரபலஸ்தர்களை என் இதழில் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக அதை நான் இழக்க விரும்பவில்லை.

சந்திப்பு: கண்ணன், மனுஷ்ய புத்திரன்
தொகுப்பு: மகாதேவன்
புகைப்படங்கள்: சிநேகிதன்
(அடுத்த இதழில் முடிவுறும்)

நான்காவது ஆணி

ஆனந்த்

I

மரியாளின் மகன் இயேசுவை சிலுவையில் அறைவதற்காக ரோமாபுரி மன்னன் பிலாத்து, சிறையதிகாரி டம் பொறுப்பை ஒப்படைத்த போது அவன் இரண்டு படைவீரர்களை அழைத்து நான்கு நீண்ட ஆணிகள் செய்துவாங்கிவர கருமானிடம் அனுப்பினான். ஒருவனை சிலுவையில் அறைய ஆணிகளுக்கு காண செலவு எண்பது காசுகள்தான் சிறை விதிகளின்படி அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. காசுடன் புறப்பட்ட படைவீரர்கள் வழியில் கண்ட ஒரு மதுக்கடையில் நுழைந்தனர். அந்தக் காலத்தில் கிரேக்கத்திலிருந்து வந்த வியாபாரிகள் நடத்திவந்த இனிப்பும் புளிப்பும் கலந்த மதுபானக் கடைகள் ஜெருசலேத்தில் இருந்தன. மது அருந்தத் தொடங்கிய படைவீரர்களுக்கு மாலை நெருங்க ஆரம்பித்த போதுதான், இருட்டுவதற்குள் ஆணிகளுடன் படைத்தளத்துக்கு திரும்ப வேண்டும் என்ற நினைவு வந்தது. எண்பது காசுகளில் நாற்பது காசுகள் மதுபானக் கடையிலேயே செலவாகிவிட்டிருந்தது.

அவசரமாக வெளியேறிய படைவீரர்கள் வழியில் முதலில் தென்

பட்ட கருமானின் பட்டறைக்குள் விரைவாக நுழைந்தனர்.

“இதோபார் கருமானே, எங்களுக்கு உடனடியாக நான்கு நீண்ட ஆணிகளை செய்து கொடு” என்றனர். “நான்கு காலைல மரியாளின் மகன் இயேசுவை சிலுவையில் அறைய வேண்டும்.”

கருமான் முதுமை கூடிய ஒரு யூதன். ஒரு தடவை மரியாளின் மகன் இயேசு அந்த வழியாக சென்ற போது முதியவன் அவரைக் பார்க்க நேர்ந்தது. அந்த இளைஞனின் நீண்ட வெளிறிய முகமும், இளம் தவிட்டு நிறக் கண்களும் அவன் நினைவில் வந்தன. வயதான கருமான், தான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த உலையிலிருந்து சற்றே விலகி நின்றான்.

“இயேசுவை சிலுவையில் அறைவதற்காக ஆணிகளை நான் செய்து தர மாட்டேன்” - அவன் உறுதியாகச் சொன்னான்.

கூலியும் தம்மிடமில்லை என்று உணர்ந்த நிலையில் படைவீரர்கள் பணப் பையிலிருந்து நாற்பது காசுகள் எடுத்துக் காண்பித்து உரக்கக்

ஐரோப்பாவில் ஜிப்ஸிக்களுக்கிடையே ஒரு கதை உண்டு. இயேசு கிறிஸ்துவை சிலுவையில் அறைய பயன்படுத்திய ஆணிகளைத் தயாரித்தது ஒரு ஜிப்ஸி. அவன் செய்தது மூன்று ஆணிகள்தான். ஆகவே ஒரு ஆணியால் இரண்டு கால்களையும் இணைத்து அறைய வேண்டியிருந்தது. நான்காவது ஆணி எஃகு பிழம்பாய் ஜெராலித்தபடி அந்த ஜிப்ஸியை பின் தொடர்ந்துகொண்டே இருந்ததால்தான் ஜிப்ஸிகள் முடிவற்ற அலைச்சலுக்கு ஆளாகின்றனர் என்று நம்பப்படுகிறது.

கத்தினர்: “இந்தா உன் பணம். ரோமாபுரி சக்கரவர்த்தியின் ஆணைப்படி நாங்கள் இங்கே வந்திருக்கிறோம். மரியாதையாக ஆணிகளை செய்துகொடு.”

கருமான் அதைக் காதுல் போட்டுக் கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. படைவீரர்களில் ஒருவன், அவனுடைய நரைத்த தாடியில் நெருப்பு வைத்தான். அடுத்தவன் வாளை உருவி அவன் வயிற்றில் ஆழமாக இறக்கினான்.

வழிப்போக்கர்கள் ஸ்தம்பித்து நிற்க இருவரும் இரத்தம் சொட்டும் வாளுடன் இன்னொரு கருமானின் பட்டறையை நோக்கி விரைந்து சென்றனர். மக்கள் கூடி அவர்கள் பின்னால் சென்றனர். அவர்கள் செல்லச் செல்ல தெருவின் அரவம் அடங்கிக்கொண்டே வந்தது.

அடுத்த பட்டறையில் கருமான் இன்னும் உலையேற்றியிருக்கவில்லை. படைவீரர்கள் அவன் கழுத்தைப் பிடித்தபடி அலறினர்: “உன் உலையை பனி மூடிக் கொண்டதா? உடனே தீ மூட்டு. எங்களுக்கு நான்கு நீண்ட ஆணிகள் இப்போ வேண்டும். இதோ நாற்பது காசுகள்.”

“இந்த காசுக்கு நான்கு சுவர் ஆணிகள்தான் கிடைக்கும்”- கருமான் சொன்னான். “எனக்கு மனை வியும் குழந்தைகளும் இருக்கிறார்கள்.”

படைவீரர்கள் அவன் கையைப் பிடித்து வளைத்தனர். “யூதனே... பேச்சு வேண்டாம். நாங்கள் ரோமா புரி சக்கரவர்த்தியின் ஆணைப்படி தான் வந்திருக்கிறோம்.”

கருமான் அவர்களின் வாளில் இரத்தத்தைக் கண்டு பயந்து உலையேற்றினான். இரும்பைக் கனலில் இட்டான்.

“நல்ல உறுதியும், நீளமும் வேண்டும்” - படைவீரர்கள் கூறினர். “நாளை காலையில் ஒருவனை சிலுவையில் அறையப் போகிறோம்.”

மறுநாள் காலை மரியாளின் மகன் இயேசு சிலுவையில் அறைய விடுக்கும் செய்தியை கருமான் அறிந்திருந்தான். படைவீரர்கள் கூறியதைக் கேட்டபோது ஓங்கிய அவனுடைய சுத்தியல் அந்தரத்தில் நிலைத்து நின்றது.

“இல்ல... என்னால முடியாது... இந்த ஆணிகளை நான் செய்ய முடியாது” - கருமான் பயமின்றி கூறினான்.

கோபமூண்ட படைவீரர்கள் இருவரும் தங்கள் வாளால் கருமானின் மெலிந்த உடலை பலமுறை வெட்டினர். அவன் தலை உலையினுள் மல்லாக்க விழுந்தது. முடியும் தாடியும் தீப்பற்றி அவன் தலை எரிந்துப் போனது.

சூரியன் குன்றுகளுக்கு மேல் சென்றடைந்திருந்தான். படைவீரர்களுக்கு மதுவின் போதை முழுவதும் இறங்கியிருந்தது. ஆணி இல்லாது போனால் தங்கள் தலைபோய் விடும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

ஓட்டமும் நடையுமாக அவர்கள் அடுத்தாற்போல் நுழைந்தது ஒரு சமேரிய கருமானின் பட்டறை. இரத்தம் சொட்டும் வாள்களுடன் அனல் தெறிக்கும் கண்களுடனும் அங்கே வேகமாக நுழைந்தனர். அவர்களுக்கு பின்னால் திரண்டு வந்த கூட்டம் வெளியில் மௌனமாக காத்து நின்றது. மயானம் போல் ஆரவாரம் அடங்கிய தெருவை, தேவாலயத்தில் கூடுவதைப் போன்ற மக்கள் கூட்டத்தையும், போர்க்களத்தில் நிற்பது போன்று படைவீரர்களையும் சமேரிய கருமான் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

படைவீரர்கள் தந்திரத்துடன் மென்மையாகக் கூறினர்: “கரு

மானே, எங்களுக்கு நான்கு ஆணிகள் உடனே வேணும். நீண்ட ஆணிகள்.”

அவர்கள் கூறுவதற்கு முன்பே விஷயத்தை முழுமையாக அறிந்து கொண்ட சமேரிய கருமான் சம்மட்டியை தூக்கி எறிந்தான். உலைத் தீயில் தண்ணீரை எடுத்து ஊற்றினான்.

படைவீரர்கள் அவனையும் தங்கள் வாள்களால் தீர்த்துக் கட்டினர்.

நகரத்தில் ஒரு கருமானும் தயாராய் இல்லை என்பதை உணர்ந்த படைவீரர்கள் ஜெருசலேமின் நுழைவாயிலைக் கடந்து புறவெளிக்குச் சென்றனர். சமேரியாவுக்கும் கலிலியாவுக்கும் போகிற அந்த பாலைவன பாதையின் இருபுறத்திலும் தங்கியிருக்கும் நாடோடிகளின் கூடாரங்கள்மேல் அஸ்தமன சூரியனின் செங்கதிரிகள் வீழ்ந்திருந்தன. ஆங்காங்கு சில கூடாரங்களிலிருந்து புகை, உயரே எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. யார் யாரோ சண்டையிட்டனர். குழந்தைகள் அழுதன.

படைவீரர்கள் கூடாரங்களின் இடையே ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றனர். மீண்டும் மீண்டும் இரத்தத்தால் தோய்ந்த அவர்களது வாள்கள் ஈரமாகவே இருந்தன. மூச்சுத் திணறி அவர்கள் இறைத்தனர்.

கடைசியாக அவர்கள் ஒரு நாடோடி கருமானின் கூடாரத்தைக் கண்டனர். டோம்பா என்ற பெயர் கொண்ட அந்த கருமான் வாடிக் கையாளர் எவரும் வராத நிலையில் பற்ற வைத்திருந்த உலைத் தீயை அணைத்துவிட்டு செல்ல ஆயத்தமாயிருந்தான்.

“நாடோடி...” - படைவீரர்கள் ஓடிச்சென்று கருமான் டோம்பாவை தடுத்தார்கள். “நில்... இந்தா நாற்பது காசுகள். எங்களுக்கு நான்கு நீளமான ஆணிகள் வேண்டும். அதுவும் உடனடியாக வேண்டும்.”

டோம்பா, படைவீரர்களையும் அவர்களின் நிலையையும் கூர்ந்து கவனித்தான். அவர்கள் அளித்த காசுகளை வாங்கி தன் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டான். மௌனமாகத் துருத்தியை ஊதி ஊதி நெருப்பை மூட்டினான். ஆணிகளுக்கான இரும்பைத் தனலில் வைத்தான்.

ஒரு ஆணி செய்து முடித்ததும் அவன் அதைத் தண்ணீரில் இட்டான். குளிர்ந்ததும் படைவீரர்கள் அதையெடுத்து தங்கள் பையில் போட்டுக் கொண்டனர்.

இரண்டாவது ஆணி முடிந்ததும் கருமான் அதையும் தண்ணீரில்

போட்டான். படைவீரர்கள் அதையும் தங்கள் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டனர். அதுபோலவே மூன்றாவது ஆணியையும் எடுத்துக் கொண்டனர். அப்போது சூரியன் குன்றுகளுக்குப் பின்னால் மறைந்து விட்டிருந்தான். கூடாரங்களின் மேல் கரிய நிழல் விழுந்தது.

உலையில் தகதகத்து ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த இரும்பை வெளியில் எடுக்காமல் டோம்பா கூறினான். “எஜமானரே... மூன்று ஆணிகளுக்கான காசுகள் மட்டும்தான் நீங்கள் கொடுத்தீர்கள்.”

படைவீரர்கள் பரஸ்பரம் பார்த்துக் கொண்டனர். சுற்றி வர வெளியில் சூழ்ந்த இருள் அவர்களுக்கு அச்சத்தைத் தந்தது. டோம்பாவின் பேச்சுக்கு செவி சாய்க்காமல் சந்தேகம் ஏதுமின்றி அவர்கள் பையில் போட்டுக் கொண்டிருந்த மூன்று ஆணிகளுடன் கூடாரத்திலிருந்து வேகமாய் வெளியேறினர்.

கூடாரங்களுக்கு இடையே, சீரற்ற நிலப்பரப்பு வழியாகவும் குழைந்த புதை மணல்களிலும் விழுந்து எழுந்து ஜெருசலேம் நகரத்து நுழைவாயிலைக் குறிவைத்து ஓடிக் கொண்டிருக்கும் படைவீரர்களின் பின்பக்கத்தை டோம்பா சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். நுழைவாயிலுக்கு அப்பால் நகரத்தில் விளக்குகள் எரியத் தொடங்கியிருந்தன. அங்கே ஆரவாரம் அடங்கியிருக்கவில்லை. சந்தையில் யூத வியாபாரிகளின் சண்டையிடும் குரல்களும், தேவாலயத்தில் பாதிரிமார்களுடைய கூக்குரல்களும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

சிறையில் கிடக்கும் யூதன், கிறிஸ்து என்கின்ற இயேசுவின் குரல் நாளை ஒடுங்கிவிடும் என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டான். அதற்கு மேல் எதுவும் யோசியாமல் தோளை குலுக்கியபடி உலையில் நெருப்பின் மீது தண்ணீரை அள்ளி ஊற்றினான்.

கூடாரத்தின் வெளியே வந்து காற்று வாங்கியபடி ஏதேதோ யோசித்தபடியே சிறிது நேரம் உலாவி டோம்பா மீண்டும் தன் கூடாரத்திற்குத் திரும்பி வந்தான். பரவியிருந்த இருட்டுடன் போராடியபடி உலையிலிருந்து வந்த ஒளி அவனை அருகே அழைத்தது. தண்ணீர் சரிவர தெளிக்காத சமயங்களில் கரிமீண்டும் எரிய தொடங்கிவிடும். எரிந்து வீணாகவும் செய்யும். ஆனால் அருகே சென்று பார்த்தபோது

உலையில் தீக்கனல்கள் எல்லாம் அணைந்து போயிருந்தன. நான் காவது ஆணிக்காக நெருப்பிலிட்ட இரும்புத் துண்டுதான் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

டோம்பாவுக்கு வியப்பாக இருந்தது. இன்னும் கொஞ்சம் நீரை அதன்மேல் கொட்டினான். தண்ணீர் ஸ... ஸ... ஸ... என்ற ஓசையுடன் ஆவியாகப் போயிற்றே தவிர அந்த இரும்புத் துண்டின் சிவப்பும், வெளுப்புமான ஒளி அகலவில்லை. திகைப்புடன் அவன் அதனையெடுத்து வெளியே போட்டான். மீண்டும் ஒரு பாத்திரம் நிறைய தண்ணீரை அள்ளி அதன்மேல் ஊற்றினான். தண்ணீர் வீணானதே தவிர வேறு பயன் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. கூடாரத்திற்கு வெளியே மணலில் அது அந்த பகுதியை முழுக்க ஒளி மயமாக்கிக் கொண்டிருந்தது - ஆகாயத்திலிருந்து வீழ்ந்த ஒரு எரிந்த சத்திரம்போல.

பயத்தில் நடுங்கியபடி டோம்பா அங்குமிங்கும் நடந்தான்.

கடைசியில் தன் கூடாரத்தை அவிழ்த்து சாமான்களையெல்லாம் மூட்டைக் கட்டி கழுதைமேல் ஏற்றினான். இரவில் மணற்குன்றுகளின் இடையே நட்சத்திர ஒளியில் டோம்பாவும் அவன் கழுதையும் தனியே நடந்தனர். சற்றுதொலைவில் ஒரு இடத்தில் அவன் மீண்டும் தன் கூடாரத்தை அமைத்தான். சாமான்களை அந்தந்த இடத்தில் எடுத்து வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தபோது, அங்கே கூடாரத்தின் வெளியே, ஜெருசலேத்தின் நுழை வாயிலையடுத்து அவன் விட்டுவிட்டு வந்த சிவப்பும், வெண்மையுமாக ஜொலிக்கிற இரும்புத் துண்டு! டோம்பா உரக்க அலறினான். அந்தப் பாலைவன சூன்யத்தில் அவனுடைய குரல் பலமுறை எதிரொலித்தது.

நடுநிசியில் உள்ளே உறங்க முடியாமல் டோம்பா மறுபடியும் கூடாரத்தை அவிழ்த்தான். பாலைவனத்து உள்ளார்ந்த பகுதிகளை நோக்கிச் சென்றான். ஊளையிட்டபடி காற்று உயர்ந்து சுழன்றது. ஓயும்போது ஓசையுடன் மணல் துகள்கள் உதிர்ந்தன. மீண்டும் காற்று வீசிய போது மேலே எழுந்தன. காற்று நின்ற பின்பு வெளியே தங்கி நின்ற ஈரமான துகள்களால் வானத்து நட்சத்திரங்கள் கருகியதுபோல் பார்வையிலிருந்து மறைந்தன.

இரவு முழுக்க நடந்து, கிழக்கு நரைக்கத் தொடங்கியபோது

www.palpal.com கிராமத்தை அடைந்திருந்தான். வெளியே கூடாரம் அமைத்தான். சாமான்களை ஒழுங்குபடுத்த முனையாமல் கழுதையை கூடாரத்து கம்பத்தின் அருகே நிறுத்திவிட்டு அவன் உள்ளே சென்று படுத்தான்.

சூரியன் உச்சிக்கு வந்தபோது அவன் விழித்துக் கொண்டான். தயக்கத்துடனும், பயந்தபடியும் அடக்க முடியாத ஆவலுடனும் அவன் கூடாரத்தின் வெளியே சென்றுப் பார்த்தான். கூடாரத்துக்கு எதிரே இரும்புத் துண்டு ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கிறது! இம்முறை டோம்பா அலறவில்லை. அதன் அருகில் குத்தி இருந்து அதையே பார்த்தான். அதைப் பார்த்து விம்மி விம்மி அழுதான்.

அப்போது ஒரு அரபி இரும்புப் பட்டை முறிந்துப்போன ஒரு வண்டிச் சக்கரத்தை உருட்டியபடி கிராமத்தின் அருகே கூடாரம் அடித்திருக்கும் கருமானைப் பார்க்க வந்தான். மகிழ்ச்சியுடன் டோம்பா உலையில் கனல் இல்லாமலே வெளியில் எரிந்துக் கொண்டிருந்த இரும்புத் துண்டை எடுத்து அதன் பிழம்பைக் கொண்டு சக்கரத்தின் பட்டையை இணைத்துக் கொடுத்தான். ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த இரும்புத் துண்டு தன்னைவிட்டுப் போய்விட்ட மகிழ்ச்சியில் அவன் அரபிக்காரன் கொடுத்த காசை எண்ணிக்கூட பார்க்கவில்லை.

கிராமத்திற்கு சென்று சிறிது மது வருந்தி உண்பதற்கு அப்பமும், கழுதைக்கு புல்லும் வாங்கிக் கொண்டு மாலை நேரத்தில் பாட்டுப் பாடியபடியே அவன் கூடாரத்திற்கு திரும்பினான். அப்போதும் கூடாரத்தின் முன்பு அந்த இரும்புத் துண்டின் ஜொலிப்பு!

நள்ளிரவில் டோம்பா கூடாரத்தை அவிழ்த்தான். மறுநாள் காலையில் அவன் டமாஸ்கஸ் நகர நுழைவாயிலுக்கு வெளியே கூடாரம் அமைத்தான்.

டமாஸ்கஸிலிருந்து அந்தியோக்யா, அந்தியோக்யாவிலிருந்து கொரிந்தியா, பிலிப்பியா, டெசலோனிக்யா, ருமேனியா, ஹங்கேரி, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், ஸ்பெயின்... எல்லா இடங்களிலும் டோம்பா இப்படியாக கூடாரம் அமைத்தான். உலையில் தீ மூட்டி அவன் சக்கரங்களும், வாள்களும், ஈட்டிகளும், துப்பாக்கிகளும், சித்ரவதைக்கான ஆயுதங்

களையும் நகரவாசிகளுக்கு தயாரித்துக் கொடுத்தான்.

அந்த நான்காவது ஆணியின் இரும்புத் துண்டு, சிவந்து வெளுத்து மின்னியபடி, எங்கேயும் அவனை நிரந்தரமாய் தங்க விடாதபடி - அவனுக்கு ஒருபோதும் அமைதியை நல்காதபடி - உக்கிரத்துடன் அவனைப் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

II

புனித வியாழனுக்கு பின்வந்த வெள்ளியன்று அரசனின் போர்ச் சேவகர்கள் மரியாளின் மகன் இயேசுவை சிலுவையில் அறைவதற்காக சிறையிலிருந்து “கபாலஸ்தலம்” என்று பொருள்கொண்ட “கோல் கொத்தா” என்ற ஊருக்கு கொண்டு சென்றனர். அவ்வூர் அறைவதற்கான சிலுவையை அவர் தோளிலேயே சுமக்க வைத்தனர்.

வழியில் சில யூதர்கள் சிலுவையை சுமந்து செல்லும் இயேசுவின் ஆடைகளை கழற்றி அவருக்கு ஒரு சிகப்பு மேலங்கியை அணிவித்தனர். முன்கிரீடம் ஒன்றை அவர் தலையில் வைத்து வலது கையில் ஒரு கழியைக் கொடுத்து அவரது முன்பாக முழங்காற்படியிட்டு, “ராஜாவே வாழ்க வாழ்க” என்று பரிகாசம் செய்தனர். அதற்குபின் அவர்கள் அவர் உடம்பில் துப்பினர். கழியால் அவர் தலையில் அடித்தனர். அவர்களுக்கு திருப்தி ஏற்படும் வரையில் பரிகசித்தபிறகு மேலங்கியை அசுற்றிவிட்டு மீண்டும் அவருடைய பழைய ஆடைகளையே அணிவித்தனர்.

கோல்கொத்தாவை அடைந்த போது தேசாதிபதியும் பிரதான ஆசாரியரும் இயேசுவின் சீடர்களையும், இயேசுவுக்கு பிரியமானவர்களையும் அங்கிருந்து தூர விரட்டியடித்தனர். படைவீரர்கள் சிலுவையை நிலத்தில் வைத்து அதன் மேல் இயேசுவை கிடத்தினர். இரு கைகளையும் மரத்தோடு இணைத்து ஒரு புறத்து ஒருவனும் மறு புறத்து இன்னொருவனுமாக ஆணியடித்தனர். பிறகு சிறைக் காவலாளிகள் முந்தைய நாள் கொண்டு வந்த பையில் கைவிட்டபோது அதில் மிச்சம் ஒரு ஆணி இருப்பது தெரிய வந்தது. முழுமைப் பெறாத தண்டனை தண்டனையாகாது அல்லவா என்று அவர்கள் தங்களுக்குள் கூறிக் கொண்டனர். சப்பாத்து நாள் ஒரு விசேட நாளாய் இருப்பதால் அன்று

இறவாத உடல்களை சிலுவையில் விட்டுவைக்கவும் கூடாது.

கூட்டத்தை விரட்டியடித்து திரும்பி வந்த தேசாதிபதி இந்த விபரம் அறிந்து அவர்களிடம் கூறினான். “இவன் இரத்தத்தில் அரசனுக்கு பங்கு இல்லையெனில் நமக்கு எதற்கு அது? இவன் சிலுவையில் மரிக்க வேண்டாம் என்பதுதான் தெய்வத்தின் ஆணையென்றால் அப்படியே இருக்கட்டும். அவன் கைகளில் அறைந்த ஆணிகளைப் பிடுங்கி அவனை விடுதலைச் செய்யுங்கள். அவன் செய்த சிலுவையாகையால் அதுவும் அவன் தோளிலேயே இருக்கட்டும்.”

படைவீரர்கள் அவர் கைகளில் அறைந்த ஆணிகளைப் பிடுங்கி விட்டு சிலுவையை அவர் தோளில் ஏற்றி அவரை போய்விடும்படி கூறினர். நாழிகை ஆறு ஆனது. ஊர் முழுக்க இருள் பரவியது. இரத்தம் சொட்டும் கைகளும் சுமக்க இயலா சிலுவையுமாக இயேசு கோல் கொத்தாவின் குறுக்குப் பாதைகள் வழியே நடக்க ஆரம்பித்தார். தொலைவில் காத்து நின்றிருந்த சீடர்களை அவரால் பார்க்க முடிந்தது. அவர் ஒவ்வொருவரையும் பெயர் சொல்லி அழைத்தார்:

பேதுரு, அந்திரேயா, யாக்கோபு, யோவான்... யாருக்கும் அவருடைய அழைப்பு காதில் விழவில்லை. “தேவகுமாரன் சிலுவையில் அறையப் பட்டுவிட்டார், தேவகுமாரன் சிலுவையில் அறையப்பட்டு விட்டார்” என்று கூறியபடி அவர்கள் ஓடி மறைந்தனர்.

குறுக்கு வழிகள் பாலைவனத்தை சென்றடைந்தன. மணலின் வழியே ஓடி வற்றிய நதிகள் போல. இருள் சூழ்ந்த பாலைவனத்தில் இயேசு பாதையின்றி தனியே, இரத்தம் சிந்தி, சிலுவை சுமந்து தாகத்துடன், சோர்ந்து நடந்தார். சிறிது நேரம் கழிந்ததும் மயங்கி மணலில் விழுந்தார்.

அப்பொழுது அரிமத்தியா என்ற யூத நகரத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த நல்லவனும், நீதிமானும், செல்வந்தனுமாகிய யோசேப்பு என்பவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். யோசேப்பு மணலில் தளர்ந்து கிடந்த இயேசுவைக் கண்டு, குனிந்து அவர் அருகே அமர்ந்தான். இரவு ஆன பின்பும் மணலில் சூடு அடங்கவில்லை. அது ஏப்ரல் மாதம் அல்லவா? ஆனால் மணலின் சூடு அல்ல, அவர் உடலின் சூடுதான் மிஞ்சி இருக்கிறது

என்று அறிந்து யோசேப்பு தன் தோல் பையிலிருந்து கொஞ்சம் நீர் எடுத்து அவர் முகத்தில் தெளித்தான். இயேசு கண் விழித்தார். யோசேப், அவரை எழுப்பி உட்கார வைத்தான். கைகளில் இருந்த இரத்தத்தை தன் ஆடையினியால் துடைத்தான்.

“நீ மரியாளின் மகன் இயேசுவல்லவா...?” யோசேப்பு கேட்டான்.

தான் யாரென்பதும், உண்மையில் தான் என்னவென்றும் மீண்டும் ஆராய்வதுபோல இயேசு பதில் ஏதும் கூறவில்லை.

“என்னுடன் வாரும். நான் உம்மை என் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்” - யோசேப் சொன்னான். இயேசு மறுக்கவில்லை. சிலுவையை ஏந்தியபடி அவர் அவனை பின் தொடர்ந்தார்.

“எதற்கு இந்த சிலுவையை சுமந்துக் கொண்டிருக்கிறீர்?” யோசேப் கேட்டான். “அவர்கள் உம்மை சிலுவையிலிருந்து விடுதலை செய்துவிட்டதாய் தோன்றுகிறது. இனியும் இது எதற்கு?”

“என்னிடமே இருக்கட்டும் என்று போர்ச் சேவகர்கள் கூறினார்கள்” - இயேசு முதன் முதலாய் வாய் திறந்தார். “அவர்கள் கூறியதும் சரிதான்.”

யோசேப் ஜெருசலேத்திலுள்ள தன் வீட்டிற்கு அவரை அழைத்துச் சென்றான். அவரது காயங்களைக் கழுவி சிகிச்சையளித்தான்.

பிறகு அரிமத்தியவாசியான யோசேப் பிலாத்து மன்னனிடம் சென்று இயேசுவின் உடலைத் தனக்கு தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான். அப்பொழுது மன்னனின் அருகே அவன் மனைவியும் தேசாதிபதியும் இருந்தனர். யோசேப் கூறியதைக் கேட்டு மன்னன் மனைவியைப் பார்த்தான். மனைவி தேசாதிபதியையும் தேசாதிபதி மன்னனையும் பார்த்தார்கள். யோசேப் மீண்டும் அவர்களிடம் கூறினான்: “ஓய்வு நாள் என்பதால் சடலங்களை சிலுவையில் வைத்தி

ருக்கக்கூடாது என்பதுதான் எங்கள் வழக்கம். இயேசு இறந்து போய்விட்டார். அவருடைய கால்களை முறிக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. அவரது உடலை என்னிடம் தந்து விடுங்கள்.”

அதைக் கேட்டு அரசனின் மனைவி கண்வனிடம் கூறினாள்: “அந்த நீதிமானின் விஷயத்தில் நாம் தலையிடக்கூடாது என்று நானே கூறியிருந்தேனே? இப்பொழுது அந்தத் தருணம் கூடிவிட்டது.” தேசாதிபதி சொன்னான்: “ரோமர்கள் ஆட்சி செய்யும்போது ரோமா புரியின் சட்டம். இவன் இரத்தத்தில் நமக்கு பங்கு வேண்டாம் என்று நீ கூறியிருந்தாய். அதனால் அப்படியே ஆகட்டும்” என்றுகூறி மன்னன் அவனுடைய அரியாசனத்திலிருந்து எழுந்தான். அதைக்கேட்ட யோசேப்பும் அவனிடம் “தெய்வ விதிப் போலவும், ரோமாபுரியின் சட்டப் படியும் இயேசுவின் சரீரத்தை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். அவரின் சீடர்களைப் பொறுத்தவரை அவர் மரித்தவரே. உங்களுக்கோ அவர் இரத்தத்தில் பங்கு ஏதுமில்லை” என்று தெரிவித்தான்.

வாரத்தின் முதல்நாள், மாலைப் பொழுது அடங்கியதும் யோசேப் சொன்னதுபோல மரியாளின் மகன் இயேசு ஒரு புத்தாடையை அணிந்து, அவரது சீடர்கள் யூதர்களுக்குப் பயந்து கதவை சாத்தியிருந்த இடத்திற்கு சென்றார். வாசல் கதவைத்

தட்டி அவர் அவர்களிடம் சொன்னார்: “உங்களுக்கு சமாதானம் உண்டாகட்டும். நான் இதுவரை பிதாவிடம் போய்ச் சேரவில்லை.”

அவர்களோ அவரைப் பார்த்து பயந்து பேசைப் பார்த்ததுபோல் அலறினர். அவர்களிடம் தன் கைகளையும் விலாப்பக்கத்தையும் காட்டி அவர் சொன்னார்: “நீங்கள் எதற்காக கலங்குகிறீர்கள்? உங்களுடைய உள்ளத்தில் ஏன் சந்தேகம் மூள்கிறது? இது நானே தான். என்னைத் தொட்டுப் பாருங்கள். என் கையையும் காலையும் தொட்டுணருங்கள். என் கையின் ஆணித்துளையில் விரல்விட்டுப் பாருங்கள். என்னிடம் இருப்பது போல் ஆவியிடம் எலும்பும் சலையும் இராதல்லவா? என்னுடைய ஒரு எலும்புக் கூட முறிந்து போகவுமில்லை.”

ஆனால் அவர்கள் அப்படி எதுவும் செய்யவில்லை. வெண் பனி போல் வெளுத்த ஓர் ஆடையை அவர்கள் அவருக்கு அணிவித்து ‘தேவனின் புதல்வனான இயேசு கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார்’ என்று கோஷமிட்டு அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினர். ஐந்து நாட்கள் மட்டும் தங்கள் இடையில் தங்கிவிட்டு மீண்டும் சொர்க்கத்திற்கு அழைக்கப்படவிருக்கும் கர்த்தர் இவர் என கூறினர்.

அவர்களை விட்டு அவர்கள் அணிவித்த பனிபோன்ற வெண்மையான ஆடையை கழற்றிவிட்டு இயேசு கடற்கரையை நோக்கிச் சென்றார். அங்கே சீமோன் பேதுருவும், திதிமோஸ் என்கின்ற தாமஸும், கலிலியோவின் கானாவில் உள்ள நதானியேலும், செப்தி மக்களும் ஒன்றாக கூடியிருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் அருகில் வந்து நின்று இயேசுவை அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை.

சீமோன் பேதுரு அவர்களிடம் ‘நான் மீன் பிடிக்கப் போகிறேன்’ என்று சொன்னார். ‘நாங்களும் உம் முடன் வருகிறோம்’ என அவர்கள் கூறினர். அவர்கள் கிளம்பிப் போய் படகில் ஏறினர்.

அந்த இரவில் அவர்களுக்கு மீன் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அது காலையில் திரும்பி வந்தபோது இயேசு அவர்களுக்காக அப்போதும் கரையில் காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இயேசு அவர்களிடம் ‘படகின் வலது புறமாக வலையைப் போடுங்கள்; அப்போது உங்களுக்கு அகப்

படும்’ என்று கூறினார். அவர்கள் வலை வீசினர். பெரிய மீன்கள் அகப்பட்டதால் வலையை இழுக்க முடியவில்லை. இயேசு அவர்களிடம் ‘அதை இழுத்துப் போடுங்கள்’ என்று சொன்னார். அவர்கள் மீன் நிறைந்த வலையை இழுத்துக் கொண்ட படகில் ஏறினர். கரைக்கு வந்தபோது தீக்களையும் அதன் மேல் அவர் வைத்திருந்த அப்பத்தையும் பார்த்தனர். இயேசு மீண்டும் அவர்களிடம் ‘இப்போது பிடித்த மீன்கள் சிலவற்றைக் கொண்டு வாருங்கள்’ என்று கூறினார்.

சீமோன்பேதுரு 153 பெரிய மீன்கள் நிறைந்த வலையை கரையில் இழுத்துப் போட்டான். இத்தலை மீன்கள் இருந்தும் வலை கிழியவில்லை. இயேசு அவர்களிடம் காலை உணவு சாப்பிடுங்கள் என்று கூறினார். அது இயேசுதான் என்று தெரிந்து கொண்டும் சீடர்களில் ஒருவனும் நீர் யார் என்று அவரிடம் கேட்கத் துணியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவர்கள், அவர் கொடுத்த அப்பத்தையும் மீனையும் தின்று முடித்து தங்களுக்குள் பேசினர்: “அவர் நம்மிடம் கூறியிருந்தது நம்மை மனிதர்களை விரும்புவவராய் ஆக்கி விடுவேன் என்பதுதான். நாம் இங்கிருந்து போய்விடலாம்.” அவர்கள் வலைகளையும் கடற்கரையையும் துறந்து எங்கோ நடந்து சென்றனர்.

இயேசு அவர்களையும் விட்டு அகன்று ஜெருசலேமிலிருந்து தூரத்திலுள்ள ஒரு கிராமத்தை நோக்கி நடந்தார். வழியில் அவருடன்கூட வேறு பயணிகளும் இருந்தனர். அவர்களோடு சென்று கொண்டிருந்தாலும், இவ்வளவு காலம் தொழு நோயாளிகளை குணப்படுத்தியும், குருடர்களுக்கு பார்வை கொடுத்தும் முடவனை நடக்க செய்தும் அவர்களுக்கு இடையே வாழ்ந்து வந்த அவரை அவர்கள் அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை. ஆனால் அவர்கள் ஜெருசலேமில் அந்நாட்களில் நிகழ்ந்த மற்றொரு அதிசயத்தைக் குறித்து அவர்களுக்கிடையே பேசிக் கொண்டேயிருந்தனர். இயேசு அவர்களை நெருங்கி நீங்கள் விவாதித்துக் கொண்டுவரும் விஷயம் என்ன என்று கேட்டார்.

அப்போதும் அவர்கள் அவரை அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை. ஆனால் அவர்களில் ஒருவன் ஜெருசலேமில் உள்ள நாடோடிகளில் நீ ஒருவன் மட்டும் இந்த நாட்களில் அங்கு நிகழ்ந்தவற்றை

அறியாது இருக்கிறாயா என்று கேட்டான். நான் நாடோடி இல்லையே என்று அவர் அவர்களிடம் கூற, இருந்தாலும் நீர் ஒன்றும் அறியாதிருப்பது என்ன என்று கேட்டனர். எதை நான் அறிய வேண்டும் என்று அவர் மீண்டும் கேட்டார். அவர்கள் கூறினர்: “கடவுளுக்கும் சகல மக்களுக்கும் முன்னால் சொல்லிலும் செயலிலும் வலிமையுள்ள தீர்க்கதரிசியாய் இருந்த நாசரேத்காரன் இயேசுவைப் பற்றித்தான். பிரதான ஆசாரியரும், மதபோதகர்களும், நீதிபதிகளும் அவருக்கு மரண தண்டனை விதித்து சிலுவையில் அறையச் செய்தனர். நாங்களோ அவர் இஸ்ரேலை மீட்க வந்தவர் என்று எதிர். பார்த்தோம். அதுமட்டுமல்ல, இது நிகழ்ந்து இன்று மூன்றாவது நாள் எங்கள் கூட்டத்திலுள்ள சில பெண்கள் காலையில் அவருடைய கல்லறைக்குச் சென்று அவரது சடலத்தைக் காணாது திரும்பி வந்து அவர் எங்களுக்காக உயிர்த்தெழுந்திருக்கிறார் என்று கூறினர். எங்கள் கூட்டத்திலுள்ள சில ஆண்களும் கல்லறைக்குச் சென்று பெண்கள் கூறியதுபோல தான் இருக்கிறது என்றனர். ஆனால் அவரைக் காண முடியவேயில்லை. உயிரோடு இருக்கிறவர்களை இறந்தவர்களுக்கிடையில் நீங்கள் தேடிக்கொண்டிருப்பது ஏன் என்று அவர்களிடம் கேட்ட இயேசு அவர்களுக்கும் விட்டு வேறு வழியே சென்றார். அரிமத்யாவைச் சேர்ந்த யோசேப் பின் வீட்டிற்குப் போய் அவர் அங்கே வைத்திருந்த சிலுவையை எடுத்துத் தோளில் வைத்துக் கொண்டார்.

‘இயேசுவே, நீர் எங்கே போகிறீர்?’ - யோசேப் அவருடைய வெளிறிய முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“இங்கே என்னை யாரும் அடையாளம் கண்டுக் கொள்ளவில்லை. அடையாளம் கண்டு கொண்டாலும், கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்து வந்தவன் என்று சொல்லி என் சீடர்கள் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை” என்றார் இயேசு. “இனி அவர்கள் மத்தியில் எனக்கு இடம் இல்லை, இது என் வீடுமல்ல.”

“இருந்தாலும் நீர் எங்கே போகிறீர்?”

“எனக்கு அவனைப் பார்க்கணும். என்னை சிலுவையில் அறைவதற்காக ஆணிகளை உருவாக்கியவனை. மூன்று ஆணிகள் மட்டும் செய்து தந்தவனை.”

“உம் சீடர்களைக் கொண்டு, உம்மை சிலுவையில் அறைய துணை நின்றவனையா தேடிப்போகிறீர்?”

“யோசேப், இந்தச் சிலுவையைப் பார். இதுவும் நான் உருவாக்கியதல்லவா? நான்தானே இதை கோல் கொத்தாவுக்கு சுமந்து சென்றேன்.”

“நீர் கூறுவது எதுவும் புரியவில்லையே, இயேசு!”

“என் சீடர்களும் என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை யோசேப். என்னை யாருமே புரிந்துக் கொள்ளவில்லை. யோசேப், நான் ஒரு தனியாளன். ஆனால் ஒரு விஷயம் எனக்குப் புரிகிறது. என் சீடர்கள் இன்று என்னை சிலுவையிலும், கல்லறையிலும் மட்டும் பார்க்க விரும்புகிறவர்கள்தான். என்னை சிலுவையில் அறைய ஆணிகள் உருவாக்கிய அந்த கருமானையும் அவர்கள் விரைவில் வேட்டையாடத் துவங்கி விடுவர். நான் அந்த வேட்டையில் சேரப் போவதில்லை. எனக்கு அவனை கண்டுபிடித்தாக வேணும். இந்த விஷயத்தில் நான் என் சீடர்களுக்கு எதிராக அவன் பக்கம் நிற்கப் போகிறேன், யோசேப்.”

யோசேப் வியப்புடன் நிற்க, இயேசு தோளில் ஏற்றிவைத்த சிலுவையுடன் வெளியேறினார்.

செல்வந்தன் யோசேப் பின் பன்னிரால் நனைக்கப்பட்ட பெரிய பங்காக்கள் குளிர்நட்டும் வீட்டின் வெளியே வெயிலின் கடுமையான வெப்பம் இருந்தது. வீடுகள் வரிசையாய் அமைந்த எருசேலம் தெருக்களில் நல்ல கூட்டம். ஒவ்வொரு காரியத்திலும் வித்தியாசமாய் மாறுபட்டவர்களாய் செயல்படும் யூதர்களுக்கும் அரபியர்களுக்கும் மத்தியில் கவசம் அணிந்த ரோமாபுரி படைவீரர்கள் தென்பட்டனர். அவர்களுக்கு இடையே சிலுவை சுமந்து செல்லும் வெளிநிய முகமும் இளம் தவிட்டு நிற கண்களும் கொண்ட இயேசுவை யாரும் அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை. அவர்கள் அவரை ஒரு தச்சனாக மட்டுமே பார்த்தனர். இயேசு மீண்டும் ஒரு சாதாரண தச்சனாக மாறி விட்டிருந்தார்.

தொலைவில் வீடுகள் முடிந்து போய் நகரவாசல் தெரிகிற பகுதியில் தச்சன் மறைவதை யோசேப் தன் வீட்டு மாடியிலிருந்து பார்த்தான். தொடர்ந்து நீண்ட நேரம் அவன் அங்கேயே நின்றான். அதற்குள் பொழுது சாயத் தொடங்கி விட்டிருந்தது. பாலைவனத்திலிருந்து ஒரு காற்று வீசிற்று. வளைந்து நெளிந்துப் போகும் தெருக்களினூடே அது செல்வந்தர்களின் வாசன வரிசைபோல் பயணம் செய்தது.

அரேபிய பாலைவனத்தைக் கடந்து இயேசு டமாஸ்கஸ் சென்றடைந்தார். அங்கிருந்து அந்தியோக்யா; அந்தியோக்யாவிலிருந்து கொரிந்து, பிலீப்பியா, தசலோனிக்கியா, ருமேனியா, ஹங்கேரியா... டோம்பா போன வழியே.

III

இயேசு விட்டுச் சென்ற பாலஸ்தீனத்திலிருந்து அவருடைய சீடர்களும் வெளியேறினர். மீன் பிடிப்பதை விட்டுவிட்டு மனிதர்களை பிடிப்பதற்கும், சுங்கம் வசூலிப்பதை நிறுத்திவிட்டு வரி வசூலிப்பதற்கும்

“என் சீடர்களும் என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை யோசேப்.

என்னை யாருமே புரிந்து கொள்ளவில்லை. யோசேப் நான் ஒரு தனியாளன். ஆனால் ஒரு விஷயம் எனக்குப் புரிகிறது. என் சீடர்கள் இன்று என்னை சிலுவையிலும், கல்லறையிலும் மட்டும் பார்க்க விரும்புகிறவர்கள்தான்.

தொடங்கிய அவர்கள், பாறையைப் போல திடமானதும், கோட்டை போல் வலிமையானதுமான ஒரு சபையை தங்களுக்கிடையே உருவாக்கினார்கள். கலிலியா, லெபனான் வழியாக வடக்கே, பிறகு பிலிப்பையா, ரோம் கடந்து, மேற்கே பயணம் செய்து அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காண்பித்து அவர்கள் நிறைய ஆட்டுக்குட்டிகளை திரட்டி ஒரு புனிதமான ரோம் சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டியெழுப்பினர். மாளிகைகளையும், தேவாலயங்களையும் கட்டினர். வீரர்களையும் ஆயுதங்களையும் திரட்டினர். அதன்பின் அவர்கள் மேற்கும், மேற்கிலிருந்து தெற்கு நோக்கியும், கிழக்கு நோக்கியும் இயேசு என்கின்ற கிறிஸ்துவை அறைந்த சிலுவையின் அடையாளத்துடனும் அவரை மீண்டும் அடக்கம்

செய்த கல்லறையின் கதைகளுடனும் பயணம் செய்தனர். இயேசு நினைத்ததைப் போலவே அவரை அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களும் அவரை உயிருடன் பார்த்தும் இறந்தவரென கைவிட்டவர்களும் சேர்ந்து அவரை சிலுவையில் அறைவதற்காக ஆணிகள் உருவாக்கியவரை குறிவைத்து விரட்டினர். உலகமெங்குமுள்ள கிறிஸ்துவ நம்பிக்கையற்ற வேறு மதத்தினரையும் மத நம்பிக்கையற்றவர்களையும் விரட்டியடித்தனர். ஓடிப்போன அவர்களை மறைந்திருந்து வேட்டையாடி, ஈட்டியில் செருகினர். தூணில் கட்டி நெருப்பு வைத்தனர். வெடிய மருந்தால் கூட்டத்தை புகையாக மாற்றினர்.

இவ்வாறு கழிந்தன - பயணங்களிலும், பயணங்களிலுமாக; குறுக்கு வழிகளிலும், கடற்புறங்களிலும், பாலைவனங்களிலுமாக; வேட்டையும், போர்களும் விசாரணைகளுமாக; இரத்தத்தின், தீயின் தப்பி ஓடல்களில் 15 நூற்றாண்டுகள். அந்த சமயத்தில்...

IV

...வசந்த காலத்தில் ஒரு பிற்பகலில், புனித ரோம் சாம்ராஜ்யத்தில் எங்கோ உள்ள ஒரு கிராம நாடோடியான டோம்பாவும், மரியாவின் மகனும் தச்சனுமான இயேசுவும் சந்தித்துக் கொண்டனர். இருவரும் ஒருவரையொருவர் அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை.

புதர்களுக்கும், உயர்ந்து வளர்ந்த புற்களின் இடையே ஈரமான மண்ணில் யாரோ எப்பொழுதோ நட்டு வைத்த பட்டாக்கத்திகள் போல் நிமிர்ந்தும் சாய்ந்தும், தலைக் கவிழ்ந்தும் நிற்கும் சிறிய மரச்சிலுவைகளால் அடையாளமிடப்பட்ட ஒரு நாட்டுப்புற கல்லறையின் சமீபம் கூடாரம் அமைத்து தங்கி இருந்தான் டோம்பா. சமதளமற்ற மேட்டுப் பிரதேசம். கிராமத்திலிருந்து கல்லறைவரை சென்று அடையும் ஒரு மண் பாதை அருகில் இருந்தது. பின்னம் கொண்டு வரும் குதிரை வண்டிகளின் சக்கரங்களும் குளம் படிகளும் உருவாக்கிய புதிய அடையாளங்கள். மரணங்களால் இப்போதும் கல்லறை உயிருட்டமுடன் இருப்பதாய் புலப்படுகிறது.

கூடாரத்திற்கு வெளியே தனியாக நின்று கொண்டிருந்த டோம்பா தொலைவிலிருந்து யாரோ ஒரு பயணி நடந்து வருவதைக் கண்டான். அவன் நடந்து வந்து கொண்

டிருந்தது பாதை வழி அல்ல. பரந்த வெளியில் கல்லையும், முள்ளையும் மிதித்து, புதர்களை விலக்கியபடி அவன் வந்தான். கிராமத்தில் இருந்தோ, தொலைவில் எங்கோ இருந்துதான் அவனது பயணம் தொடங்கியிருக்கும் என்று டோம்பா நினைத்தான் - வெகு தூரத்திலிருந்து.

அருகே நெருங்கியதும் அவரது தோளில் காலம் அரித்துத் தின்ற கனம் குறைந்த ஒரு மரச்சிலுவை தென்பட்டது. கல்லறையில் பிணத்தின்மீது ஊன்றி வைக்கும் அடையாளச் சிலுவையல்ல; மனிதனை அறைந்து கொல்வதற்கான உயரமான சிலுவை. தன் பாரத்தால் குனிந்து நடக்கும் அவரது கழுத்து முதல் கால்வரை நீண்ட கம்பளி ஆடை தரையில் புரள அடிக்கடி அவர் கால் இடறி தள்ளாடினார். நீண்ட தாடி, நீண்ட முடி. உடையிலும், உருவத்திலும் இவர் தன்னைப் போலவே இருக்கிறாரே என்று டோம்பா அதிசயப்பட்டுள்ளான்.

சிலுவை மட்டுமே அதிகம். நான் கருமாள்; இவர் தச்சன் என்று டோம்பா நினைத்தான். ஆனால் இந்த சிலுவை ஏன் இப்போது?

டோம்பா குன்றிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சென்று இயேசுவை தாங்கிப் பிடித்தான். தன்னை யாரோ தாங்குவதை உணர்ந்த இயேசு பின் பக்கம் சாய்ந்து முகத்தை தூக்கிப் பார்த்தார். அவர் முகம் மலர்ந்த தற்குக் காரணம், இத்தனைக் காலமும் யாரும் தன்னைத் தாங்க வராத தால் இருக்கலாம்.

“அற்புதம்” என்றார் இயேசு. “இல்லையென்றால் நீயும் என்னைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டிருப்பாய்.”

டோம்பா தலையசைத்தான். “அற்புதங்கள் எல்லாம் எப்போதோ என்னை தாண்டிப் போய்விட்டன.”

“அற்புதங்களை என்றோ நானும் கைவிட்டு விட்டேன்.” இயேசுவின் குரல் அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும் படி தணிந்திருந்தது. “ஆனால் அவை என்னை விட்டுவிடவில்லை.”

அலைச்சலின் ஏதோவொன்று இந்த மனிதரையும் தன்னையும் இணைத்து வைப்பதுபோல் டோம்பாவுக்குத் தோன்றியது. ஆண்டுகள் எங்களைவிட வேகம் கொண்டிருந்த தால் அவை எங்களைத் தாண்டிப் போய்விட்டன. கடந்துபோன ஆண்டுகளைச் சென்றடைய இயலவில்லையென்றாலும் அவற்றை நானோ அவனோ பாராமல் இருந்து விடவில்லை.

“அந்த சிலுவையை என்னிடம் கொடுங்கள்” அவருடன் நடந்து கொண்டே டோம்பா கூறினான். “நான் வைத்துக்கொள்கிறேன்.”

எதுக்காக அந்த சிலுவை? என்று அவன் கேட்கவில்லை.

இயேசு திமிறி விலகினார். சிலுவையை மேலும் இறுக்கமாகப் பிடித்துக்கொண்டார்.

“பின்னாலிருந்து நடத்திச் செல்லவும், துப்புவதற்கும் புழுதியை வாரி சாற்றுவதற்கும் சம்மதியால் அடிப்பதற்கும் யாருமில்லாமல் எதற்காக நான் இதையும் தோளில் சுமந்து கொண்டு நடக்கிறேன் என்றுதானே நினைக்கிறாய்?” சிறிது தூரம் நடந்த பின் இயேசு கேட்டார்.

“பின்புறத்தில் ஆளிருந்து எப்போதும் விரட்ட ஓடிக்கொண்டிருப்பது என்னைப் போன்ற நாடோடிகளின் விதி.” டோம்பாவின் குரலில் வெறுப்பும், எரிச்சலும் இணைந்திருந்தன. “அதனால் தானே இந்த கல்லறையோரத்தில் உலையை வைத்திருக்கிறேன். விரட்டுபவர்கள் ஓட்டத்தை நிறுத்தும் இடம். ஓட்டம் நிறுத்தியவர்களுக்காக ஒரு சிலுவையோ, மரப்பலகையோ தயார் செய்துக் கொடுப்பேன். விரட்டுபவர்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் பணி. மீண்டும் ஓட்டத்துக்கு ஆளாகிறவர்தான் செய்ய வேண்டும் போலும்.”

ஒரு கல் தடுக்கியபோது இயேசு டோம்பாவின் தோளை எட்டிப் பிடித்தார். பலஹீனமாய் இருந்த டோம்பாவும் அந்த பாரத்தால் கொஞ்சம் சரிந்தான்.

“உலகமே அப்படித்தான் நண்பனே” என்றார் இயேசு. “சில சமயங்களில் விரட்டுபவர் ஓட்டத்தை நிறுத்தும்போது விரட்டப்படுபவர். திரும்பி நின்று அவர்களுக்கு கல்லறையை உருவாக்குவார்கள். சில நேரங்களில் பின்னால் அழைத்து வந்த தொண்டர்கள் ஓடத் தொடங்குகையில் வழி காட்டுபவனுக்கு தப்பி ஓட வேண்டி வருகிறது. எப்படியோ நான் தப்பித்தேன்... நானும் இந்த சிலுவையும் தான் பாக்கி. தச்சனாக இருந்தவன் நான். நான் உருவாக்கிய இது எனக்கு துணை தருகிறது.”

டோம்பா இயேசுவை சந்தேகத்துடன் பார்த்தான். அவன் வினவினான்: “நீ யார்?”

“நீ யார்?” - இயேசு அவனிடம் திருப்பிக் கேட்டார்.

“நான் கருமாள் டோம்பா. உன்னிடம் சிலுவை இருப்பது போல்

என்னிடம் காய்ச்சிய இரும்பும் இருக்கிறது - ஜொலித்தபடி!”

“என் தேவனே!” - இயேசுவின் கை டோம்பாவின் தோளிலிருந்து ஊர்ந்து உள்ளங்கை வரை வந்தது.

டோம்பாவை கையைப் பிடித்து நிறுத்தியபடி, இயேசு பாதையோரமாக ஒரு கல்லின்மீது அமர்ந்தார். வெகுதூரம் நடந்த களைப்பை திடீரென உணர்ந்ததுபோல் அவர் நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டார்.

“எனக்கு சற்று உட்கார வேண்டும். பதினைந்து நூற்றாண்டுகளாய் நான் உட்காரவேயில்லை!”

“பதினைந்து நூற்றாண்டுகளில் நடந்த நடை! தேவனே! பதினைந்து நூற்றாண்டுகளின் ஓட்டத்தைவிட பெரிதா இது?”

“ஆமாம். நீ காய்ச்சிய இரும்பு உன்னை ஓட வைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது. நான் உருவாக்கிய சிலுவையை நானே சுமக்கிறேன். அது என் நடையின் கடுமையை கூட்டுகிறது; உன்னுடைய ஓட்டமும் என் நடையும் ஒன்றாகிவிட்டது. டோம்பா! நான்தான் இயேசு. யாரை சிலுவையில் அறைய நீ ஆணிகளை செய்து கொடுத்தாயோ அந்த இயேசு!”

“நீ இயேசுவாக அன்றி வேறு யாராக இருக்க முடியும்?”

“அந்த மாலைப் பொழுது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா டோம்பா? ஏப்ரல் மாதத்தின் அந்த உஷ்ணம் மிகுந்த மாலை? துடிதுடிக்கும் மனித இதயத்தைப் போல் கோடையின் வரவை எதிர்பார்த்து உயர்ந்து தாழும் பாலஸ்தீன பாலைவனத்தின் உஷ்ணமான மணல் திட்டுகளை? சிறையிலிருந்து கொண்டு வரப்போகிற விடியலின் பயங்கரத்தை நினைத்து அந்த கடைசி மாலையில் என் மனம் உழன்று கொண்டிருந்தது. நீயோ மாலையில் என்னை அறைவதற்காக ஆணிகள் தயார் செய்துக் கொண்டிருந்தாய்.”

“அந்தப் படைவீரர்கள் உன்னை சிலுவையில் அறையவில்லையா?”

இயேசு உள்ளங்கைகளிரண்டையும் டோம்பாவிடம் விரித்து காண்பித்தார். அவைகளின் நடுவில் உள்ள துவாரங்களிலிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

“இங்கே மட்டும்” என்றார் அவர்.

“படை வீரர்கள், தச்சர்களைப் போலவும், கருமாண்களைப் போலவும் வெறும் பணியாளர்கள்தான்.

சிலுவையில் கிடத்தி கைகள் இரண்டையும் அறைந்தபிறகு சிறைக்காவலர்கள் முன்தினம் கொண்டு வந்திருந்த பையில் துழாவிப்போது அதில் ஒரு ஆணி மட்டுமே பாக்கி இருப்பதைக் கண்டு அவர்கள் அந்த முயற்சியை கைவிட்டனர். கைகளில் இருந்த ஆணியைப் பிடுங்கிவிட்டு அவர்கள் என்னைப் போகச் சொன்னார்கள். என்னுடைய ஜனங்களுக்காக சிலுவைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட நான் என்னை அறைய ஆணிகள் செய்த உன் காரணமாகத் தப்பித்தேன். டோம்பா, உன் காரணமாக..”

டோம்பா இயேசுவின் உள்ளங்கைகள் இரண்டையும் தன் கைகளில் எடுத்துப் பார்த்தான். துவாரங்களில் உள்ள இரத்தத்தை அவன் அவசரமாய் தன் கைகளால் மூடினான்.

குன்றின் சரிவில் ஒளி மங்கியது. பள்ளத்தாக்கில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நதியின் நீரில் பரவியிருந்த ஒளி இருளுக்கு வழிவிட்டது.

“நானும் உன் சீடர்களைப் போல் ஒரு முகாந்திரமாய் மட்டும் தான் இருந்தேன், காரணமாய் இருக்கவில்லை.” டோம்பா இயேசுவின் கைகளை விட்டபடி அவரிடம் சொன்னான்: “உண்மையில் நான் காவது ஆணிக் குள்ள இரும்பையும் நான் உலையில் போட்டிருந்தேன். படைவீரர்களின் கையில் காசு இல்லாது போனதால்தான் நான் அதை வார்த்துக் கொடுக்கவில்லை. படைவீரர்களையும் ஆசாரிகளையும் போல் கருமானும் ஒரு பணியாளன் தான்.

“முகாந்திரம் எது, காரணம் எது? என்ற கேள்விக்கு முன்னால் தெய்வம்கூட தடுமாறி போய்விடும். விதிகளும், நீதிகளும் வரையும் வட்டங்களையும், முடிச்சுகளையும் எவ்வளவோ கண்டவர்கள் தானே நீயும் நானும். நீ கூறுவதுபோல் வாதித்தால் என் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டதற்கான நன்றியை நான் ஜெருசலேமில் உள்ள மதுக்கடைக்காரனுக்குத் தான் சொல்ல வேண்டும். இல்லையென்றால், அந்த மதுவைத் தயாரித்த கிரீஸ்காரனுக்கு... இன்னும் வேறுவிதமாக யோசித்தால் நம் ஒவ்வொருவரின் தொழில் இயல்புக்கு. ஆனால் அதே இயல்பினாலேயே என் உயிர் பறிக்கப்படவுமிருந்தது - அந்த படைவீரர்கள் கையில் காசு இருந்திருக்கமேயானால். ஆனால் உண்மை இதுதான்: கடவுள்கூட தனது பணியில் உள்ள

இயற்கை காரணமாக என்னிடமிருந்து அகற்ற தயங்கிய துக்க பாதிரத்தை நீதான் தட்டிவிட்டாய். டோம்பா, இதை நீ மதித்தாலும் இல்லையென்றாலும் நானும் ஒவ்வொருவராய் அனைவரும் என்னை கைவிட்ட அந்த இரவில், ஜெருசலேமின் சந்துகளிலும் அதன்பின் பாதையற்ற மணற்பரப்பிலும் தனிமையான போது, என் தோளிலிருந்த சிலுவை என்னிடம் என் பணி பற்றி பேச ஆரம்பித்தது. ‘நீ ஒரு தச்சன்தான் இயேசு, உன்னைப் போல அங்கே ஒரு கருமானும் இருந்தான் - டோம்பா. சொந்த வம்சத்தைக் கண்டுபிடி, சொந்த சாதியை. டோம்பாவைத் தேடு... அது என்னிடம் கூறியது.’ ஆயிரத்து ஐநூறு வருடத்திற்குப் பிறகு இன்று இதோ அந்த கருமான் என் முன்னால் நிற்கிறான். இந்த விளை மதிப்பற்ற முகூர்த்தத்தில் நாம் முகாந்திரங்களையும் மூலங்களையும் பற்றி விளக்கங்கள் அளித்து வீணாக்க வேண்டாம்.”

“நீ உறுதியற்ற ஒரு தீர்க்கதரிசு தான் இயேசு! ஒரு வாழ்வை அர்ப்பணித்து உருவாக்கிய புதிய ஏற்பாடு, தீர்க்க தரிசனத்தோடு உறுதியாகக் கூறிய தேவனின் ராஜ்யம் எல்லாவற்றையும் இரண்டு ஆணி

களை கைகளில் அறைந்தபோது ஒரு நொடியில் தட்டி எறிந்துவிட்டு ஒரு சிலுவையின் மந்திரம் கேட்டு இப்படி புறப்பட்டு வந்திருக்கிறாய், ஒரு கருமான் பின்னால்..”

‘நீ கூறியவற்றில் ஒன்று தவறு டோம்பா. அந்த ஆணிகள், நீ தயாரித்த அந்த ஆணிகள். என் கைகளில் படைவீரர்கள் சுத்தியல் கொண்டு அடித்தபோது நான் வீறிட்டு அழு தேன், சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவைகளை அடித்து இறக்கிய போது அல்ல, அவர்கள் அவைகளை பிடுங்கி எடுத்தபோதுதான் அதெல்லாம் நடந்தது. என் புதிய வெளிப்பாடு... அதிருக்கட்டும் டோம்பா, சொல் இத்தனைக்காலம் எங்கேயிருந்தாய் நீ? ஆயிரத்து ஐநூறு வருடங்கள்? திருப்பி நான் எங்கே இருந்தேன் என்று நீ கேட்கக்கூடாது. நான் கேட்பதையும், கூறுவதையும் மெல்லாம் தலைகீழாக எடுத்துக் கொள்ளும் சுபாவம் உன்னிடம் இருப்பது எனக்கு பிடித்தும் இருக்கிறது. இருந்தாலும்...”

“நீ எப்படி என்னைக் காண முடியும்” டோம்பா உரக்க சிரித்தான். “என் வம்சத்திற்கு இடம் உண்டா? இராஜ்யம்? எங்களுக்கு இல்லையே வாக்களிக்கப்பட்ட தேசங்கள், வீர

நாயகர்கள், விடுதலைப் புராணங்கள், வெற்றி கொள்ளப் போர்கள், இசைப்பதற்கு பாடல்கள், கும்பிடக் கோயில்கள், புத்தகங்கள், நினைவுச் சின்னங்கள்... எங்களைப் போல அல்லவே உமது ஜனங்கள்.”

“இல்லைதான், அதனால்தான் நான் வேறு ஒரு மக்களைத் தேடி புறப்பட்டிருக்கிறேன்.”

“எதுக்காக? எங்களையும் அவர்களைப் போல் வேட்டைக்காரர்களாக்குவதற்கா?” - டோம்பா திடீரென்று குரலை உயர்த்தினான். அவன் குரலில் வெறுப்பும் பரிசாசமும் சுட்டுப்பாடின்றி ரோஷமாய் வெளிப்பட்டது. அவனே அறியாமல் “உன்னைப் பற்றி நீ என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? உலகத்தில் உள்ள அனைவரையும் வேட்டை நாய்களாக்குவதற்கு உள்ள உரிமை உனக்கு இருக்கிறது என்றா? மனிதர்களிடம் வெறி நாயின் விஷத்தைச் செலுத்தும் பிசாசுகள் தான் உம்மைப் போன்ற தீர்க்கதரிசிகள். சுமேரியர்களும், அசீரியர்களும், அமோரியர்களும், கணானியர்களும், ஹீத்தியர்களும், ஹிவ்வியர்களும், பெர்சியர்களும் இஸ்ரேலுக்கு என்ன தொல்லை தந்திருக்கிறார்கள்? இருந்தாலும் உனக்கு முன்னர் வந்த தீர்க்கதரிசிகள் உன் மக்களை அவர்களுக்கு எதிராகத் தூண்டிவிட்டனர். இவர்கள் அவர்களின் விக்ரகங்களை தகர்ந்து, பிரதிஷ்டைகளை வெட்டி யெறிந்து, பலி பீடங்களை நொறுக்கி அவர்களை வேட்டையாடினர். அவர்களைவிட ஒருபடி மேலே சென்றவன் நீ. தனியொருவனான உன் சீடர்கள் ஆறு கண்டங்களில் ஐந்தை ஆக்ரமித்து அங்கு இருக்கும் அனைத்து அமைப்புகளையும் கலைத்தெறிந்தனர்; மந்தைகளாக மாற இசையாதவர்களை தீயிட்டுக் கொளுத்தினர்; சித்ரவதை செய்து கொன்றனர். மிச்சம் மீதி ஏதாவது இருந்திருந்தால் உனக்குப் பின் வந்தவர்கள். அதையும் முழுமைப்படுத்தினர்... தீர்க்கதரிசிகளே, நாங்கள் உங்கள் முன்னாடி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறோம். நாங்கள் ஓடிக் கொள்கிறோம். எங்களைக் கடித்து வெறி ஏற்றாமலாவது இருங்கள்.”

டோம்பாவின் ஆவேசம் நிறைந்த பார்வையிலிருந்து மறைய முயலவில்லை இயேசு.

தீப்பற்றவும் எரியவும் அவனை அவர் அனுமதித்தார். இடது, வலது கன்னங்களில் அடிகளை முழுமையாகப் பெற்றுக்கொண்டார்.

டோம்பா அவரைப் பார்க்கும் போது, தான் ஒரு மைல் தொலைவு பயணம் செய்த வழியில் அவர் இரண்டு மைல் சென்றிருப்பதாய் உணர்ந்தான். என்னை ஓட வைக்காமலும் கடிக்காமலும் அவர் என்னைக் கடந்து சென்றிருக்கிறார். இந்த தீர்க்கதரிசியை நான் பார்க்கவோ, அறியாமலோ போனது ஏன்? இயேசுவின் நனைந்த கண்கள் அவனிடம் கூறின: வேட்டை மிருகங்களைத் தேடி புறப்பட்ட தீர்க்கதரிசி அல்ல நான், வேட்டைக்காரர்களைத் தேடி நான் இறங்கியதும் இல்லை.

டோம்பா மௌனமானதும் இயேசு தன் கருணையைக் கைவிட்டு அவனை வற்புறுத்தினார்:

“சொல் டோம்பா. உலையில் இருந்து எடுத்து வெளியே போட்டும், நீரை அள்ளி ஊற்றிய பிறகும் அணையாமலே உன்னை நோக்கி ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த நான் காவது ஆணியின் இரும்பை நீ எப்படி எதிர்கொண்டாய்?”

டோம்பா ஸ்தம்பித்துப் போனான். “அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“நான் வந்த வழியில் மனிதர்கள் இருந்தார்கள். மனிதர்கள் கதை கூறுபவர்கள் டோம்பா.”

“சூரியன் மறையத் தொடங்குகிறது. இங்கேக் குளிர ஆரம்பிக்கின்றது” - டோம்பா முகம் விடைத்து இயேசுவின் நேரே கை நீட்டினான். “என் கூடாரத்திற்கு வாருங்கள். உலையில் தீ மூட்டலாம்.”

டோம்பாவின் கையைப் பிடித்த படி இயேசு எழுந்தார். வெகு காலத்திற்குப் பின் சிறிது நேரம் அமர்ந்த அவரது கால் தசைகள் ஒத்துழைக்கத் தயங்கின. அவர் அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் தடவி, செயல்பட வைத்தார். டோம்பா காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பதினைந்து நூற்றாண்டுகால வெயிலும், பனியும், காற்றும் ஏற்று மெலிந்துபோன சிலுவையை அவர் எடுத்துத் தோளில் வைத்ததும் நீள வாட்டிலும் குறுக்கேயும் இருந்த மரக்கட்டைகள் பிரிந்து இரு துண்டுகளாக நிலத்தில் விழுந்தன. டோம்பா அதில் ஒரு துண்டை எடுத்து தன் தோளில் வைத்துக் கொண்டான். இப்போது இயேசு தடுக்கவில்லை.

“மனிதர்கள் கதை கூறுபவர்கள் தான். நிச்சயமாக” - நடப்பதற்கு இடையே இயேசுவின் தோளில் கை வைத்துக்கொண்டு டோம்பா கூறினான். “ஆனால் ஒரு சிலுவையில்

அறைந்து உன்னை முடித்தவர்களே உன்னைப் பின்பற்றியவர்கள் - இது தான் உன் கதை. நீ இப்பொழுது என்னோடு அதே சிலுவையின் ஒரு கட்டையை சுமந்து கொண்டு நடக்கிறாய் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. என்னைப் பற்றி அவர்கள் கூறிய கதைகளை மட்டுமே நீ கேட்டிருப்பாய். நாங்கள்தான் கதைகள் அறியா நடோடிகளாச்சே.”

“டோம்பா, கதையினுள்ளே மறைந்திருக்காமல் தன் கதவுகளையே உதைத்துத் தள்ளி வெளியே வந்த ஒரு கதைதான் உன்னோடு கூட நடக்கும் இயேசு. கதைகளுக்குள்ளே கதைகள் இருக்கும் என்பதை அறியாதவன் அல்ல நான். அது இருக்கட்டும். உன் கதையை நீ சொல்லு.”

கூடாரத்தினுள்ளே டோம்பா உலையில் கரியைப் போட்டான். வெளியில், திடீரென பூமியை கவ்விய இருளில், பனி ‘சோ’வென பெய்யத் தொடங்கியிருந்தது. தன் மீது விழும் ஒவ்வொரு பனித்துளியையும் ‘உஸ்’ என்ற சப்தத்தோடு ஆவியாக மாற்றுகிறது புல்லில் கிடந்து ஜொலிக்கும் நான்காவது ஆணியின் இரும்பு. டோம்பா அதை இடுக்கியில் எடுத்து உலையில் இட்டான். கரி தீப்பற்றிக் கொண்டது. ஒவ்வொரு கரித்துண்டும் செந்நிறம் பூண்டு கனலாகியது. உலையின் தீ டோம்பாவின் கண்களில் பிரதிபலித்தது.

“நகரத்து வாசலுக்கு வெளியே குடியிருக்க விதிக்கப்பட்டவர்கள் நாங்கள். எங்களின் மனம் உனக்கு எப்படி தெரியப்போகிறது?” கனலில் இருந்து கண்ணெடுக்காமல் டோம்பா கூறினான். “அந்த மாலை வேளையில் பாலைவனத்தில் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. பலத்த காற்று. மணல் துகள்கள் பறந்து கொண்டிருந்தன. கூடாரங்கள், பறக்கவிருக்கும் கழுக்குகள் போல பக்கவாட்டில் அசைந்து கொண்டிருந்தன. வெறி பிடித்த காற்றுக்குள் இருக்கும் மற்றொரு வெறியைப் போல் அந்த இரண்டு படை வீரர்களும் என் உலையின் தீயைக் கண்டு உள்ளே ஓடி வந்தனர். போதையும், பீதியும் இணைந்த கண்களும், இரத்தம் சொட்டும் வாள்களும் அதிர்ச்சியூட்டும் காட்சியாய் இருந்தது. விக்ரகங்களை உடைப்பதற்கும், கூடாரங்களைப் பிடுங்கி எறியவும் அடிக்கடி எங்களுக்கு எதிராய் பாய்ந்துவரும் பிரவாசகன்மார் தூண்டிவிட்ட நகர

வாசிகளின் உருவம் எங்களுக்கு புது மையல்ல. புதுமை என்னவென்றால் அவர்கள் இருவர் மட்டுமே என்பதும், எகோவா ஆட்களாக அல்லாமல் ரோமானிய படைவீரர்களாய் இருந்தார்கள் என்பதும் தான். வழக்கம்போல அவர்களோடு விவாதிக்க முயலாமல் நான் ஒரு நீண்ட இரும்புத்துண்டை எடுத்து உலையில் போட்டு அவர்களுக்கு தேவைப்பட்ட ஆணிகளை வார்த்து எடுக்கத் தொடங்கினேன்.

“தொழில் செய்யும்போதுதான் எங்கள் நாடோடிகளின் நிச்சயமற்ற மனதுக்கு கொஞ்சம் நிம்மதி கிடைக்கிறது. கண்களைக் குருடாக்கி, தோலை எரிக்கும் பாலைவன காற்றை பெரிதுபடுத்தாமல் நான் வேலையில் முழுகினேன். ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மூன்று ஆணிகள் செய்து முடிந்தது. ஒரு பாட்டு இசைப்பது போலவே

“நீ காய்ச்சிய இரும்பு உன்னை ஓட வைத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. நான் உருவாக்கிய சிலுவையை நானே சுமக்கிறேன். அது என் நடையின் கடுமையை கூட்டுகிறது; உன்னுடைய ஓட்டமும் என் நடையும் ஒன்றாகிவிட்டன.

தது. அதைப் பார்க்கவே நான் பயந்தேன்.

“அன்று இரவுமுதல் பயம் என்னை விரட்டத் தொடங்கியது. என்னையும் என் கழுதையையும். பாலைவனத்தினூடே நாங்கள் இருவரும் தாண்டி வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் முகாமிடாத நகர்ப் பகுதிகளே இல்லை. நாடுகளையும், தீபகற்பங்களையும் கடந்து சென்றோம். அந்த இரும்புத் துண்டின் சினம் இதோ, இப்பொழுதும் என் முன்னே நின்று என்னை வெறித்துப் பார்க்கிறது. இந்தக் கோபம் என் இரவுகளின் ஒரு பகுதியாய் இருக்கிறது. என் வாழ்க்கையின் துணையாகவும் இருக்கிறது.

“இயேசுவே, அலைச்சலின் சிரமத்தை நீ இப்போது புரிந்து கொண்டிருப்பாய். ஆனால் வெளியேற்றப்பட்டவனின் துன்பம் உனக்குத் தெரியாது. சிலுவையில் நீ ஏறி இறங்கியது ஒருமுறை மட்டும் தான். உன்னை யாரும் தூணில் கட்டி வைத்து எரிக்கவுமில்லை. உன் சபை எங்களைப் போன்ற ஒதுக்கப்பட்டவர்களுக்காக கண்டுபிடித்த சித்ரவதைக்கான வழிமுறைகளை நீ கண்ணால் பார்த்தது கூடக் கிடையாது. ஆனால் இவையல்ல கொடிய கஷ்டங்கள். தத்தமது உலையின் கோபம். தனது இதயத்தின், மூளையின், நரம்புகளின் கோபம். அதன் விளைவான தனிமை - அதைப்பற்றி உன்னிடம் நான் எப்படிக்கூற முடியும்?”

அவர்கள் இருவரின் கண்களும் அவரவர் முகத்திலிருந்து விலகி உலையின் கனல்களிலும், கனல்களுக்கிடையில் ஜொலிக்கின்ற இரும்பிலும் சென்று பதிந்தன. அதிக நேரம் அவர்களால் அதனை எதிர்கொள்ள இயலவில்லை. அது அவர்களை அந்த அளவுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் சுட்டது.

டோம்பா எழுந்து கூடாரத்தினுள் ஒரு மூலையைத் தேடி முன்பே ஆற்றிலிருந்து பிடித்து வந்திருந்த மீனை எடுத்தான். இயேசு அதனை கனலின் மேலிட்டு வேகவைத்தார். அதற்கிடையில் டோம்பா ஒரு கூஜா விலிருந்து மதுவையெடுத்து இரண்டு கோப்பைகளில் நிரப்பினான். மீனைத் தின்றும் மதுவை அருந்திய படியும் அவர்கள் உலையின் இருபுறமும் அமர்ந்திருந்தனர்.

“உன்னைத் தனிமைப்படுத்திய இரும்பைப் போன்ற ஒளியல்ல, டோம்பா, என்னைத் தனிமைப்படுத்தியது” - இயேசு நிறுத்தி முச்சை உள்

ளிழுத்து மீண்டும் நிறுத்திக் கூறினார். “ஆனாலும் அதுவும் ஒருவிதத்தில் என்னுள்ளே இருந்து வந்தது தான். வெப்பத்திற்கு மாறாக குளிர்ச்சி என்று வேண்டுமானால் கூறலாம் அதன் இயல்பைப் பற்றி. கோபத்திற்கு மாறாகப் புறக்கணிப்பு. என் தனிமை உனக்குப் புரியாது. உயிர் வாழ்ந்திருக்கும் போதே படைகள் துறந்துவிட்டுச் சென்ற தீர்க்கதரிசியின் - படைகளை தன் சதை இரத்தத்தின் பகுதியாக்கிய தீர்க்கதரிசியின் - தனிமை. தனது ஆதரவாளனே தனக்கு எதிரானான் என்று உணர விதிக்கப்பட்டவனின் தனிமை.

“மரண வேதனையில் சிக்கி உழன்று நொடிந்து வேதனை நிறைந்து தரும்புத் துக்க பாத்திரத்தை என்னிடமிருந்து திரும்ப பெற்றுக் கொள்ள வேண்டி மீண்டும் மீண்டும் குனிந்தும், முழங்காலிட்டும், கவிழ்ந்து விழுந்தும் தெய்வத்திடம் பிரார்த்திப்பதற்காக சென்ற அந்த கொடூரமான இரவில், நான் தந்த அப்பத்தையும் மதுவையும் பங்கு போட்டு, என் மாமிசமும், இரத்தமுமாய் கலந்துவிட்ட என் சீடர்கள் எனக்காக ஒரு ஜாமம் விழித்திருப்பதற்குக்கூட தயாராகாமல் உறங்கிப் போயினர். ஒவ்வொரு முறையும் திரும்பிவரும்போது அவர்கள் கண்களில் உள்ள சுமையின் பாரத்தை நான் கண்டேன். தூங்கிவிடும் அவர்களின் முகங்களை. கூப்பிடும் போது அதிர்ச்சியுடன் விழித்து யார் என்று கேட்கும் அவர்களின் கம்மியக் குரலை. தேவாலயம் சென்று மனிதனின் மிக உயர்ந்த பிரமாணம் அயலவனை நேசிப்பது என்று நான் கூறிய போது சுற்றும் வந்து நின்று கூக்குரலிட்டும், ஆடைகளை கிழித்தும், மணலை வாரி எறிந்தும் யூதர்கள் என்னை பரிசுசித்தபோது நான் தனிமைப்படவில்லை. ஆனால் அந்த கொடிய இரவிலே அவர்களின் தூங்கி வழியும் கண்கள் என்னை தனிமைப்படுத்தின. நான் இருப்பது பாலைவனத்தில்தான், மனித இதயங்களுக்கு நடுவில் அல்ல என்பதை உணர்ந்து, அப்படியானால் உம் விருப்பப்படியே ஆகக் கடவது என்று கூறி பிதாவிடமிருந்து விடை பெற்றேன்.

“பாறையைப்போல் உறுதியானவன் என்று நான் அழைத்த சீமோன் பேதுரு நடுமுற்றத்திலிருந்து அங்கே வந்தவர்களிடம் அந்த ஆளை எனக்குத் தெரியாது என்று என்னைப் பற்றி மீண்டும் மீண்டும்

கூறியது எனக்குக் கேட்டது. பாறை கனிலிருந்து இறங்கி முடிந்த என் பாதங்கள் அப்போது மணலில் புத்தந்தன. வாஸ்களுடனும் கம்பு களுடனும் வந்த, ஆடை ஆபரணங் கள் அணிந்த நீண்ட முடி கொண்ட மதகுருக்கள் என்னைக் கட்டி இழுத்துச் சென்றதையும், மீன் பிடிப் பவர்களும், கூலி வேலைக்காரர் களும், வரி வசூலிப்பவர்களுமான சீடர்களின் கைவிடுதலையும் நான் ஒரே நேரத்தில் அனுபவித்தேன். மனித சமூகத்திலிருந்து முற்றிலும் தனிமைப்பட்டதாக நான் உணர்ந் தேன். ஒன்றை மட்டுமே பிறகு நான் கேட்டேன்: 'அவனை சிலுவையில் அறையுங்கள்', 'அவனை சிலுவையில் அறையுங்கள்' என்ற கூப்பாடுகள். அது யாரிடமிருந்து வருகிறது என்று நான் கேட்கவில்லை. காரணம் அது எல்லோரிடமிருந்தும் வந்தது.

“ஒவ்வொரு தீர்க்கதரிசியும் மனி தனுக்குள்ளிருக்கும் கடவுளை வெளி யேற்றுகிறார். அங்கே ஒரு பாறையை வளர வைக்கிறார். சரிதான். ஆனால் எல்லா தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் அவர் கள் உருவாக்கிய பாறையின் கடி னத்தை அறியும் வாய்ப்பு கிடைப்ப தில்லை. இயேசு எல்லா தீர்க்கதரிசி களைப் போல அல்ல, டோம்பா. அவர் விஷயத்தில் மட்டுமே சீடர் கள் காட்டிக் கொடுக்கவும், உறங்க வும் செய்திருக்கிறார்கள். அவருக் காக வேண்டி மாத்திரமே கருமான் மூன்று ஆணிகளில் தன் பணியை முடித்திருக்கிறான். அவன் காதுகளில் மட்டுமே அவரை அறைய வந்த படைவீரர்கள் அந்த இரகசியத்தைக் கூறினர்.”

“நீ புரிந்துகொள்ளவில்லை இயேசு” - டோம்போ பலமாகத் தலையை அசைத்தான். “உன்னால் அதை இன்னும் புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை. உங்கள் மக்கள் ஒரு போதுமே தீர்க்கதரிசிகளை புரிந்து கொள்ள முடியாது. அத்திறமை எங் களைப் போன்ற நாடோடிகளுக்குத் தான் உண்டு. நீயே சொன்னது போல பேசுங்கள் என்று நீங்கள் கேலி செய்யும் ரோமன் படை வீரர் களுக்கும். புறம்போக்கில் வாழ் கின்ற நாங்கள் எங்களின் மிகப் பெரிய விரோதியாய் காண்பது தீர்க்கதரிசிகளைத்தான். அதை நீ அறிந்திருக்க வழியில்லை.

“மனிதர்களை தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்கள் என்றும் அல்லாதவர் கள் என்றும் இனம் பிரிக்கிறவர்கள் தீர்க்கதரிசிகள் தான். பண்பாடு

உள்ளவர்கள் என்றும் பண்பாடு அற்றவர்கள் என்றும், நம்பிக்கை கொண்ட விசுவாசிகளும் நம்பிக்கை யற்றவர்களும் சுன்னத் செய்தவர் கள், செய்யாதவர்கள் என்றும். தாடி வளர்ப்பவர்கள் வளர்க்காதவர்கள் என்றும். சிரசை மூடுபவர்கள் என் றும், மூடாதவர்கள் என்றும்... நாஸ்திகள் என்றும், ஹீத்தேன்கள் என்றும், ஜென்டல்கள் என்றும் அழைத்து எங்களுக்கெதிரே அவர் கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் என்று பிரகடனப்படுத்தி ஜனங் களின் ஆவேசத்தை முடுக்கி விடு கின்றனர். எங்கள் தெய்வங்களோடு எங்கள் பாதையில் வாழ நீங்கள் எங்களை அனுமதிப்பதில்லை. கார ணம் உங்களுடைய கடவுள்கள், மிகவும் தீட்சண்யமுள்ளவர்கள் தான். பொறாமையிக்கவர்களும் தான். பறவை, விலங்குகள் உட்பட பலப்பல தெய்வங்கள் கொண்ட எங்களைப் பொறுத்தவரை, அவர் களுக்கு நடுவே உங்கள் கடவுளை யும் குடி வைக்க முடியும். என்றா லும் கண்களின் இருபுறத்தும் திரை போட்ட உங்களுக்கு எங்களை ஒரு நாளும் புரிந்துகொள்ள முடியாது இயேசு. ஆனால் எங்களுக்கு உங் களை எல்லா நெளிவு சுளிவுகளு டன் பார்க்க முடியும். நீங்களும் அறிய மாட்டீர்கள் இயேசு. காற்று வீசி மணல் தூசிகள் பறந்து கொண்டிருந்த, கூடாரங்கள் அசைந்துக் கொண்டிருந்த அந்த இருள் கவிழ்ந்த மாலை நேரத்தில், நகரவாசிகள் ஒரு தீர்க்கதரிசியை சிலுவையில் அறைய விருக்கிற செய்தி எட்டியதும் எல்லா நாடோடிகளோடு சேர்ந்து நானும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அந்த வகை யான செய்திகள் நகர வாசல்களை கடந்து எங்களை வந்து சேர அதிக நேரமாவதில்லை. அங்கே பொங்கி எழும் ஆரவாரங்களுக்காக எப்பொ ழுதும் தூரத்தில் மணற்பரப்பிலி ருந்து செவிமடுத்துக் கொண்டிருப்ப வர்கள்தான் நாங்கள். பித்துப்பிடித்த மக்கள் வாசல்களைக் கடந்து, ஆர வாரத்துடன் எப்பொழுது எங்களுக் கெதிரே பாய்ந்து வருவார்கள் என்று யாருக்குத் தெரியும்? பின்னர் அந்த படைவீரர்கள் ஆணிகளுக்காக என் கூடாரத்தையே குறி வைத்து வரு வதைக் கண்டபோது, இந்தமுறை விஷயம் வேறுவிதமாய் போகிறதே என்பதைக் கண்டு நான் மனம் திறந்து அவர்களை வரவேற்றேன்.

“இயேசு, உன் இரண்டாவது காலை அறைவதற்கான நான்காவது

ஆணிக்கு தேவையான இரும்பும் என் உலையில் இருந்திருந்தது. அது பிழம்பாகவும் இருந்தது. கொஞ்சம் கூடுதலாய் காசு கிடைக்குமோ என்று ஆராய்வதற்காக மட்டுமே நான் அவர்களிடம் பேரம் பேசி னேன். அவர்கள் கையில் காசு இல்லையென்று தெரிந்திருந்தால், அவர்கள் அதை என்னிடம் கூறியிருந்திருந்தால், தயங்காமலேயே நான் நான்காவது ஆணியையும் உரு வாக்கிக் கொடுத்திருப்பேன். பீடத் தில் வைத்த பழுத்த இரும்பு சுத்தி யல் அடியை ஏற்று நீண்டு கூராகிய போது என் மனதில் போதையின் கொந்தளிப்புதான் உரு வாயிற்று. அது உன்னுள் துளைத்து ஏறுவதாக கற்பனைச் செய்து, அடிக்கடி கூத்திய லால் ஓங்கி ஓங்கி அடித்தேன்....

“இயேசு, உன் ஆட்கள் பரப்பின கதைப்போல, உன்னை சிலுவையில் அறைய ஆணி உருவாக்கியதின் பாவச்சுமையல்ல, உன்னை சிலுவை யில் அறைய எல்லா ஆணிகளையும் செய்து கொடுக்காததில் உள்ள என் வம்சத்தின் கோபம்தான் அந்த ஜொலிக்கும் இரும்பின் ரூபத்தில் என்மேல் நெருப்புமழை பொழி கிறது. என் அமைதியைக் கெடுத்து என்னை இடம்விட்டு இடம் ஓட வைக்கிறது. என் தொழிலில் கூலி யின் ஒரு சிறிய குறுக்கீடு என் வம் சத்தின் பீறிட்ட அழுகையை புறக் கணிக்க காரணமான குற்ற உணர்ச்சி... எல்லாமே வெறும் எதேச்சையானதே. என்னையும் உன் னையும் இந்த வழியே இறக்கிவிட் டது அது மட்டுமே. நீ சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கவேண்டும். உன் விரோதிகளும், நண்பர்களும் கூட விரும்பியது போல. நாம் இங்கே இப்படி சந்தித்திருக்கவே கூடாது. உன் கதை, உன் கதைக்குள்ளே இருக் கும் கதையை எவரும் அறியாமல் போயிருப்பர்.”

டோம்பா கோப்பையிலிருந்ததை இயந்திர ரீதியாகக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் குரல் தழுதழுத்திருந்தது. நிலத்தில் ஊன்றிய அவன் கண்களின் நீர்த்திரையை அகற்று வதற்காக அவன் இமைகள் மீண்டும் மீண்டும் மூடித் திறந்தன.

இயேசு எழுந்து டோம்பாவின் அருகில் சென்று அவன் கைகளைப் பற்றினார்.

“நான் எதற்காக உன்னைத் தேடி அலைந்தேன் டோம்பா?” அவர் கேட்டார். “உனக்கு நன்றி கூறுவதற் காக என்றுதானே நீ நினைத்தாய்?”

அனைத்துமே ஒருவிதத்தில் எனக்குத் தெரிந்திருந்தது, ஒரு புதிய வெளிப்பாடாக. ஆனால் எனக்கு என் கதையை முழுமைப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. உன் முன்னே அல்லாமல், வேறு யார் முன்பாக இந்த தோல்வியுற்ற தீர்க்கதரிசிக்கு அது சாத்தியப்படும்?”

‘சொல்லுங்கள்’ என்ற அர்த்தத்தில் டோம்பா இயேசுவை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். இயேசு தொடர்ந்தார்...

“உள்ளங்கைகளில் ஆணிகளை வைத்து படைவீரர்கள் வழக்கமான ஆசாரிகளைப் போல் அவற்றை சுத்தியலைக் கொண்டு ஓங்கி வலிமையாய் அடிக்க, அவர்கள் நிஜ ஆசாரிகள் அல்லாததால், ஒன்றிரண்டு முறை சுத்தியல் தவறி ஆணிகளைப் பிடித்திருந்த அவர்கள் விரல்களைத் தாக்கியது. அவர்கள் அறியாது வீறிட்டு அலறினர். ஆனால் அவர்களைவிட கூடுதலாயிருந்தது என் வேதனை. சிரசையும் காலையும் உதறிக்கொண்டு நான் உரக்க வீறிட்டுக் கத்தினேன் - ‘என் தேவனே, என் தேவனே ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்.’

“சிலுவையில் அறையப்படும் ஒவ்வொரு குற்றவாளியும் அவ்விதமே வீறிட்டு கத்துவார்கள். படைவீரர்கள் அவர்களின் கூவலை பொருட்படுத்த செவி சாய்க்க மாட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் அழுதுபோல அல்லது அதிலும் உரக்க, நான் அழுதுபோது அவர்கள் தங்களுக்குள் கூறிக்கொண்டனர்: அவன் எலியாவை கூப்பிடுகிறானே. தேவ

னுடைய குமாரன் என்று குற்றம் சுமத்தி அல்லவா இவன் சிலுவையில் அறையப்பட்டான். ஆனால் இவனோ, நம்மைப் போல மனுஷ்ய புத்திரன்தான். அப்படியானால் இவனை சிலுவையில் அறைவது ஏன்? அதைக்கேட்ட தேசாதிபதியும் கூறினான்: இந்த ஆன் உண்மையாகவே நீதிமான்தான்.

“கச்சமனா என்ற தோட்டத்தில் வைத்து நான் மீண்டும் மீண்டும் பிதாவே இந்த துக்க பாத்திரம் என்னைவிட்டு நீங்கும்படி செய்யும் என்று அழைத்து யாசித்தபோது, மனுஷ்ய புத்திரனின் அலறலை அவருடைய சீடர்கள் அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஆனால் ஆணிகளை அறைந்த நேரத்தில் என் அழுகையை படைவீரர்கள் கண்டு கொண்டனர். அவர்கள் தான், டோம்பா, என்னை முதன் முதலாய் மனிதனாகப் புரிந்துகொண்டவர்கள். அந்த வேதனைதான் என்னை மனிதனாக மாற்றியதும். தன் சரீரத்தின் வேதனையை அறியாதவன் எப்படி மற்றவர்களின் வேதனைக்கு மருத்துவனாவான்? அந்த வினாடியே என் தீர்க்கதரிசி வேஷம் தானாகவே கலைந்து போயிற்று.

“கழன்றுபோன என் அங்கியை ஏற்றுக்கொண்ட படைவீரர்கள் ஆணிகள் குறைவாக இருப்பதைக் காரணமாகச் சொல்லி நாங்கள் உன்னை சிலுவையில் அறையப் போவதில்லை என்று என் செவியில் முணுமுணுத்தனர். பிறகு அவர்கள்

தேசாதிபதியால் விரட்டப்பட்ட தலைமை மதகுருமார்களும் என் சீடர்களும் சேர்ந்து நின்ற கூட்டத்தின் அருகே சென்று, சிலுவையில் அறையப்பட்ட எனக்கு அவர்களே காவல் நின்று கொள்ளலாம் என்று தெரிவித்தனர். என்னை சிலுவையில் அறைந்ததற்கான அடையாளமாக என்னிடமிருந்து எடுத்துக் கொண்ட அங்கியை அவர்களின் முன்பாக வைத்து சீட்டுப்போட்டு பங்கு போட்டுக் கொண்டனர். என் சரீரத்தை அப்பமும், மதுவுமாக பகிர்ந்துக் கொண்டவர்கள் அல்ல; என் அங்கியை கள்ள சாட்சி கூறுவதற்காகவே பகிர்ந்துக் கொண்டவர்கள், என்னை சிலுவையில் அறைந்தவர்கள்தான் என்னைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் டோம்பா.

“பிறகு அவர்கள் என் கைகளின் ஆணிகளைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு, என் செவியில் முணுமுணுத்தனர்: நீ எங்கே வேண்டுமானாலும் போகலாம். நீ உருவாக்கிய இந்தச் சிலுவையும் உன் கூடவே இருக்கட்டும். நாங்கள் உறங்கும்போது அவருடைய சீடர்கள் இரவில் வந்து, அவரையும் சிலுவையையும் திருடிக்கொண்டு போய்விட்டனர் என்று நாங்கள் கூறிக் கொள்கிறோம்.

“தூரத்தில் காத்து நின்றிருந்த என் சீடர்கள் யாரும் என்னைக் கண்டும் என்னோடு வரவில்லை. அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டுவிட்டார் என்று உரக்கப் பீறிட்டு அழுது அவர்கள் என்னிடமிருந்து ஓடி விலகினர்.

“நான் சிலுவையில் அறைபடுவதைப் பார்க்க மிகவும் ஆசைப்பட்டவர்கள் என் சீடர்கள்தான் என்று எனக்குப் புரிந்தது. வெறும் ஒரு தச்சனாய் இருந்த என்னைப் பார்த்து ஜீவனுள்ள தேவனின் குமாரன் என்று கூறியவர்கள். அதற்குப் பதிலாக எனக்கு மோட்ச ராஜ்யத்தின் திறவுகோலை ஒப்படைத்துக் கொடுத்தனர். என் பெயரில் மதத்தையும், சபையையும் ஸ்தாபிக்க நான் பொறுப்பேற்க செய்தவர்கள்.”

இயேசு நிறுத்தினார். அவர் முகம் உலையில் எரியும் தீயின் ஜுவாலையில் சிவந்திருந்தது. கண்கள் இரத்த நிறமாயிருந்தன. ஆனால் அவர் மனம் அப்போதும் பாலஸ்தீன பாலைவனத்தில்தான் இருந்து கொண்டிருந்தது.

“அரிமத்தியாக்காரன் யோசேப் பின் வற்புறுத்தலின் பேரில் நான்

மீண்டும் அவர்கள் இருக்குமிடம் சென்றேன். ஆனால் என்னை அவர்கள் அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை. அடையாளம் கண்டு கொண்டபோதும் கல்லறையிலிருந்து உயிர்தெழுந்த ஆவி எனக்கூறி அவர்கள் மீண்டும் என்னைப் புறக்கணித்தனர். அவர்கள் என்னை மறுபடியும் சிலுவையில் அறைந்து விடுவார்களோ என்று பயந்து இரவோடு இரவாக நான் தலைமறைவானேன்.

“என் முன் அப்போது நீ மட்டும் தான் இருந்தாய். உன்னைத் தேடிப் பிடித்து, உன் முன்னால் இந்த சிலுவையை எரித்துவிட வேண்டும் என்று நான் விரும்பினேன். சிலுவை மரணத்தின் அறிகுறிதான், டோம்பா. என் சீடர்கள் அதனை ஆராதிக் கிறார்கள். ஆனால் இயேசு வாழ விரும்புகிறார். மரணத்தில் அல்ல, ஜீவிதத்தின் பங்காளிதான் அவர். வாழ்வதற்காக எவ்வளவோ காலமாய் வேட்டை நாய்களின் முன்னே ஓடும் உனக்குத்தான் அது புரியும்.”

இயேசு எழுந்து தாம் சுமந்து கொண்டு வந்த மக்கிப்போன சிலுவையின் இணைப்பு விட்டுப்போன இரண்டு கட்டைகளையும் எடுத்தார். பிறகு அவர் ஒவ்வொன்றையும் முழங்காலால் இடித்து முறித்து துண்டுகளாக்கி, உலையில் ஜொலிக்கும் கனல்களுக்கும் இரும்புத் துண்டிற்கும் மேலே போட்டார். ஒரு கையால் உலை விசிறியை இழுத்து கொற்றைச் செலுத்தியபடி இன்னொரு கையால் மரத்துண்டுகளைக் கிளறினார். சிலுவைத் துண்டுகளில் தீ பற்றி உயர்ந்தது.

டோம்பா இயேசுவின் செயல்களை அமைதியாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு அவரிடம் கூறினான் :

“நீ உன் யாத்திரையை முடித்துக் கொள்ளப் போகிறாய். ஆனால் உன் ஊர்விட்டு ஊர் போகும் யாத் திரையின் முடிவு என் துயரங்களுக்கு முடிவு ஆகாது. உன் கதை டோம்பாவுக்கு ஆறுதலாகாது, இயேசு.”

“என் யாத்திரை முடிந்தது என்று யார் கூறியது?” - இயேசு ஆவேச மடைந்தார். “எனக்கு வாழ்பவர்களின் மத்தியில் நடமாடி கொண்டிருக்க வேண்டும். வியாதியாலும், ஊனத்தாலும் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் மத்தியில்தான் அந்த காலத்தில் நான் கடவுளின் செய்தியுடன் அலைந்து நடந்தேன். மனிதர்களே உருவாக்கிய வியாதிகளையும்,

நிகழ்கால அரசியலை மார்க்சிய - பெரியாரியக் கண்ணோட்டத்தில் அறிந்திட

சிந்தனையாளன்

திங்களிதழ்

படியுங்கள்

ஆண்டுச் சந்தா ரூ.60

ஆயுள் சந்தா ரூ.1000

வெளிநாடு - ஆண்டுச்சந்தா ரூ.600

ஆசிரியர் : வே. ஆனைமுத்து

முகவரி : 19 முருகப்பா தெரு (மாடியில்)

சேப்பாக்கம்

சென்னை 600 005

ஊனங்களையுமே இன்று நான் தெருவோரங்களில் கஷ்டப்படுபவர்களிடம் காண்கிறேன். நான் அறிய விரும்புவது அவர்களின் தெய்வங்கள் எப்படி இருக்குமென்பதுதான்.

“எங்கள் கடவுள்கள்! பெயர்கூட நினைவில்லாதவாறு மண்ணிலும் மறதியிலும் மூழ்கிப்போயினர் அவர்களெல்லாம். ஒரு விக்ரகத்தை கூட விட்டு வைக்கவில்லை - ஏதாவது ஒரு கடவுளின் முகம் எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனைச் செய்து பார்ப்பதற்கு. மனிதர்களை சித்ரவதைச் செய்யலாம். அவர்களிடமிருந்து அபகரிக்கலாம். ஆனால் அவர்களின் தெய்வங்களைக்கூட அவர்கள் இழக்கும்படி செய்யலாமா? இயேசு, நீ கூறியதனால் தான் பேதுரு சபையை அமைத்தார். எங்களை எங்களின் குடிசைகளிலிருந்து துரத்தியது சபை. எங்களில் யார் கிடைத்தனரோ அவர்களைத் தங்கள் வலையில் பிடித்துக் கொண்டனர். ஏனையோரின் குளங்களையும் கால்வாய்களையும் வற்ற வைத்தனர்.

“பேதுரு மீன் பிடிப்பவன் ஆனான். கடலில் வலை வீசுகையில் அவன் மீன்களிடம் சம்மதம் கேட்பதில்லை. ஆனால் மீன் பிடிப்பவர்களைவிட மீன்கள்தான் உயர்ந்தவை என்பதை எந்த மீன்பிடிப்பவனும் அறிந்திருக்க வேண்டும். வலையை விட கடல்தான் பெரியது என்பதையும். மதங்கள் மண்ணை உழுது சமப்படுத்தி இருக்கலாம். ஆனால் பூமியின் விதைகளை அவை கெட்டுப் போக செய்ய முடியாது. மழை இனிமேலும் பெய்யும். மண்ணிலிருந்து மேலும் விதைகள் முளைத்து வரும் - உழுபவர்களை வியப்பில் ஆழ்த்திக்

கொண்டு. உழுபவர்களுக்கு களையாக இருப்பது பூமிக்கு களையாக ஆவதில்லை. உலகில் மக்கள் சமூகங்கள் பல உள்ளன. அவரவர்க்கு அவரவர் கடவுள்கள்.

“உழவர்கள் உனக்கு பின்னும் வந்தனர் இயேசு. ஒரே விதையில் வேளாண்மை செய்வதற்காக. ஒவ்வொரு வகையான விதைகளின் பெயரைச் சொல்லி விவசாயிகள் தங்களுக்குள் போராடியிருக்கின்றனர். ஒவ்வொருவருமே தாங்கள்தான் கடவுளின் கடைசி விவசாயி என்று கூறினர். அவன் தனது விளைச்சல் மட்டுமே தெய்வத்தின் விளைச்சல் என்று கூறினான்.

“டோம்பா, உன்னுடைய இந்த கூடாரத்தைப் பார்” - இயேசு மேலே சுட்டியபடி கூறினார். “கடவுளும் உன்னைப்போலத்தான். மனிதர்களுக்கிடையிலும் மனித மனத்திலும் அவன் கூடாரத்தை அழித்து உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு ஒரு இறுதிக்கூடாரம் இல்லை. ஒரு இறுதித்தலைமுறை மனிதனுக்கு இல்லை என்பதுபோல். ஒவ்வொரு காலத்தினுடைய வாழ்க்கைதான் கடவுள். ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் அவன் ஒரு புது விருந்தாளியாகிறான். நடந்து நடந்து நான் கிழவனானேன். என் முடி நரைத்தது. தசைகள் மெலிந்தன. தொலி சுருங்கியது. ஆனால் நான் புரிந்துகொண்டேன், நான் எந்த சமூகத்தினூடே நடந்தேனோ அதற்கு சொந்தமான மனிதன் இன்னும் குழந்தை பருவத்திலேதான் இருக்கிறான் என்று. வாலிபப் பருவத்தைக்கூட அவன் அடையவில்லை! எத்தனை காதூரம் இருக்கிறது மனி

தனுக்கு இன்னும் நடப்பதற்கு! நீ நினைப்பதுண்டா கடவுள் இந்தக் குழந்தை பருவத்திலேயே அவனது கடைசி விதியையும் எழுதிவிட்டு புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டதை? அவனுக்கு இறுதிச் செய்தியை நல்கி பின்வாங்கிக் கொண்டார் என்பதை? குழந்தையின் உணவையல்ல வாலிபன் உண்பது. குழந்தையின் இதயம் அல்ல இளைஞனது. விளையாட்டின் நியதிகளல்ல பணிகளை பாதிப்பவை. நாளை விளைச்சல்கள் வேறுவிதமாய் இருக்கும். கடவுள்கள் இன்னும் வந்து கொண்டிருப்பார்கள். மனித மனதில் அவர்கள் இன்னும் கூடாரம் போட்டு கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் தீர்க்கதரிசிகளிடம் இன்னும் கவனமாகியிருங்கள்.

“தீர்க்கதரிசிகள் எல்லாவற்றையும் தங்கள் மூட்டை முடிச்சுகளில் அள்ளிக் கொள்கின்றனர் - பின்னால் வருகிறவர்களுக்கு எதுவும் மீதி வைக்காமல். நாளைப்பற்றி தீர்க்கதரிசனம் கூறினாலும் அவர்கள் இன்றைக்கு மட்டுமான தீர்க்கதரிசிகள்தான். சொந்த மூட்டை முடிச்சுகளிலிருந்துதானே அவர்கள் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துக் காண்பிக்கிறார்கள்.

“டோம்பா, இயேசுவும் ஒரு காலத்தில் நாளையின் ஆடைகளை அணிந்திருந்தார். எருசலேமின் தெருக்களில், கலிலேயா கடற்கரையோரத்தில், லெபனான் மலைச்சரிவுகளில் தீர்க்கதரிசனம் கூறிக் கொண்டே நடந்தார். சீடன் குருவை மிஞ்சியவன் அல்லன்; பணியாளன் எஜமானை மிஞ்சியவன் அல்லன் என்று உபதேசித்தார். ஆனால் இந்த முதுமையில், சீடன் குருவை மிஞ்சியவன் என்பதை அறிவான். அடிமை எஜமானை மிஞ்சியவன். மகன் தந்தையை மிஞ்சியவன் என்று. எனக்கு பிறகு எதுவுமில்லை என்பார் தீர்க்கதரிசி. ஆனால் என்றும் எல்லாம் நமக்கு பிறகுதான் என இன்று இந்த இயேசு கூறுகிறேன்.”

கூடாரத்தின் திறந்த பகுதி இடை வெளியூடே வெளியில் அமைதியையும் குளிர் பரவிய இருட்டையும் நோக்கி டோம்பா கேட்டான். “என்ன தான் ஒரு நாடோடிக்கு மீதம் இருக்கிறது?” அவனே அதற்குப் பதிலும் கூறினான்: “இன்னொரு நாடோடி. ஒரு கருமான் பின்னால் இன்னுமொரு கருமான்.”

இயேசு இருக்கையிலிருந்து எழுந்து டோம்பாவின் தோளில்

கையை வைத்தார். அவர் கூறினார் :

“இதை சற்று மாற்றி நான் கூறுகிறேன், எந்த ஒரு கருமானும், கடைசி கருமான் அல்ல. எந்த ஒரு தச்சனும் எல்லா மரங்களையும் பணி செய்து தீர்த்துவிடுவதில்லை. பூமியில் மேலும் மரங்கள் உருவாகும். மேலும் மேலும். எந்த ஒரு கருமானின் உலையும் அணையாது... எதுவும் எக்காலத்திலும் முழுமையாவதில்லை. முடிவடைவதில்லை. எந்த ஒரு வசனத்தையும் நீ முழுமையாய் நம்பாதே. ஒரு சந்தேகம் எப்போதும் மீதம் இருக்கட்டும். கடவுளுக்கு மட்டுமாக எந்த ஒரு முடிவையும் விட்டுவிடக்கூடாது. டோம்பா, நீ நான்காவது ஆணியை காய்ச்சி எடுக்காதது அதற்கான காசுகிடைக்காததாலோ, சிலுவையில் அறையப்பட போகிற இயேசு விடம் கருணைத் தோன்றிய தாலோ, உன் வம்சத்தின் கோபத்தை வரவழைப்பதற்காகவோ அல்ல. உனக்கும், எனக்கும், நான் உருவாக்கிய சபைக்கும், அந்த சபை வேட்டையாடுகிற உன் வம்சத்திற்கும் மேலாக ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. காலத்தின் சட்டம் - இறுதி ஆணி எந்நாளும் எக்காலத்திலும் காய்ச்சப்படக்கூடாது என்று!”

டோம்பா இயேசுவின் முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தான். இயேசுவின் கண்கள் தொலைவில் எங்கோ அலைந்துகொண்டிருக்கிறது. அவர் தொடர்ந்தார் :

“நான் சிலுவையிலிருந்து இறங்கி வந்தபோது, என் சீடர்கள் என்னைச் சுற்றி நின்று, கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தவனின் ஆத்மா எனக்கூறி என்மேல் பணிக்கட்டி போல் வெளுத்த ஒரு ஆடையை போர்த்தி என்னை மீண்டும் புறக்கணித்த சமயத்தில் அவர்களில் ஒருவன் மட்டும் விலகி நின்றான். தோமஸ் மட்டும் பிறர் கூறியதை நம்பவில்லை. என் கைகளின் ஆணித் துவாரத்தில் விரலிட்டுப் பார்ப்பதற்கும் என் மேனியை ஸ்பரிசிப்பதற்கும் அவன் விரும்பினான். என் சீடர்களில் நான் சந்தேகித்த ஒரே யொருவனான தாமரை பிறகு பாலஸ்தீனிலோ, அந்தியோத்யாவிலோ, கிரீஸிலோ, ரோமிலோ, யாரும் கண்டதில்லை.”

இயேசு கனவுலகில் இருப்பதைப் போல் தொடர்ந்தார் :

“தொலைவில் எங்கேயாவது ஒரு நாடு இருக்கலாம். தீட்சண்யமுடைய ஒரு கடவுள் அல்ல, பல

“டோம்பா, கதையினுள்ளே மறைந்திருக்காமல் கதவுகளையே உதைத்துத் தள்ளி வெளியே வந்த ஒரு கதை தான் உன்னோடு நடக்கும் இந்த இயேசு. கதைகளுக்குள்ளே கதைகள் இருக்கும் என்பதை அறியாதவன் அல்ல நான்.

கடவுள்கள், தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ளாது வாழ்ந்து வரும் தேசம். ஆகவே மனிதர் தங்களுக்குள்ளே வேட்டையாடுவதோ, கொல்லுவதோ இல்லாத தேசம். ஹீதேன்களும், பேகன்களும் பூமியில் மீதமிருக்கிற அந்த தேசத்தில் தான் மனதில் ஒரு சந்தேகத்துடன் என்னிடம் விடை பெற்றுக்கொண்ட தோமாஸ் அலைந்து கொண்டிருப்பான். என் சிலுவை எரிந்து முடியப் போகிறது. டோம்பா, இனி அவனைத் தேடித்தான் நான் புறப்படப் போகிறேன். சந்தேகத்தில்தானே விவேகத்தின் வேர்கள் இருக்கின்றன.”

சிலுவைத் துண்டுகள் படபடவென எரிந்து தணிந்தன. கனல்களுக்கு மேலே வெண்ணிற சாம்பல் படர்ந்தது. நெருப்புக்குழியில் இரும்புத் துண்டு தென்பட்டது. அதன் பிரகாசிக்கும் வெண்மை சிவப்பு நிறமாக மாறியிருந்தது.

டோம்பா கூறினான் :

“தீர்க்கதரிசனம் எளிமையானது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். முன்வசனங்களை மறுப்பதும் ஒரு சமயத்தில் கடினமான காரியமாய் இருப்பதில்லை. நீயே அதை செய்திருக்கிறாய் அல்லவா, மத குருமார்களின், பண்டிதர்களின் முன்பாக. கண்ணுக்கு கண், பல்லுக்குப் பல் எனும் யொகோவாவின் சட்டத்திற்கு மாற்றாக, வலது கன்னத்தில் அறைந்தால் இடது கன்னத்தைத் திருப்பிக் காட்டு; உன்னோடு சண்டையிட்டு உன் அங்கியை எடுத்துக் கொள்ளுகிறவன், உன் வஸ்திரத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளத் தடைபண்ணாதே என புதிய சட்டம் உரக்கச் சொல்லி வைத்தது. அதைப் போல உன் சட்டங்களையும் புறக்கணிக்க உன்னால் முடியும் என்

பதை நீ எனக்கு புலப்படுத்தினாய். ஆனால் இயேசு, நீ இப்போது செய்வது அதல்ல. தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் அவர்களின் தீர்க்க தரிசனங்களுக்கும் அப்பால், தீர்க்கதரிசன செயல்பாட்டையே நீ மறுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறாய். நகரங்களிலும் மாளிகைகளிலும் வசித்து வளர்ந்த நீ பாலவனத்தில் வேட்டை மிருகங்களைப்போல அலைகிற எங்களின் கூடாரத்தில் இவ்வாறு வந்து சேர்ந்தது எப்படி என்று நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன்.”

“இந்த வழியில் முதன் முதலாய் இறங்கியது நானல்ல டோம்பா. என் பின்னால் வருபவன் என்னை விட மகானாய் இருப்பான் என்று தீர்க்கதரிசனம் கூறிய, எனக்கு முன்பே வந்த யோகன்னான் ஸ்னாபகன்தான் அது. அவ்வாறு கூறிய போது அவர் தீர்க்கதரிசனத்தைப் புறக்கணிக்கவில்லை. வர இருப்பதற்கு முன்பே தீர்க்கதரிசனத்தை மூடிவிட அவனும் சம்மதித்ததில்லை. நாளைபய பற்றி தீர்க்கதரிசனம் கூறுவதற்கு ஒன்று மட்டுமே இருக்கிறது என்று அவன் உணர்ந்தான்; தீர்க்கதரிசனம் கூற முடியாது என்பதே அது. எனக்கு பின்னால் வருபவன் எனக்கு முன்னால் நடப்பவன் ஆவான் என்று அவர் கூறியது இந்த இயேசுவை பற்றி மட்டும் அல்ல என்பதைப் புரிந்துகொள்ள நான் நீண்ட காலம் எடுத்துக் கொண்டேன். மிக நீண்ட காலம்! அதற்குள்...” இயேசு நிறுத்தினார். அவருடைய தலை, மறுத்தவாறு மெதுவாக ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

சிலுவைத்துண்டு முழுக்கவும் எரிந்து முடிந்திருந்தது. கரியும் சாம்பலுமாயிருந்தது. இயேசு எழுந்து கிடுக்கிக்கொண்டு சாம்பலின் அடியிலிருந்து, அதற்குள் சிவந்த நிறத்தைத் துறந்திருந்த இரும்புத் துண்டை எடுத்து மண்ணில் இட்டார். மண்ணில் விழுந்ததும் அது சூடு ஆறிக் கருமை கொண்டது. அதன்மேல் அவர் சிறிது தண்ணீரை ஊற்றினார்; அதிலிருந்து சப்தம் எழுப்பவில்லை.

“உன் வம்சத்தை நீ வஞ்சிக்கவில்லை டோம்பா” - இயேசு கூறினார். “நான்காவது ஆணியின் கோபம் அடங்கிவிட்டது!”

முழுவதுமாக ஆறிப்போன இரும்புத்துண்டையெடுத்து டோம்பாதன் உள்ளங்கையில் வைத்தான். அவன் கண்ணீர் அதன் மேல் விழுந்தது. அவன் அதனை முத்தமிட்டான்.

“ஆனாலும் என் யாத்திரை இதோடு முடிவதில்லை” - டோம்பா இரும்புத் துண்டிடம் பேசுவதுபோல கூறினான்.

“இதுவரையில் அது ஒட்டமாய் இருந்தது டோம்பா” - இயேசு அவனிடம் கூறினார். “இனி அது பயணம்தான். நீ ஒரு பயணி. நடந்து செல்பவன். நடக்கிறவன் பாக்கியவான். வழி அவனுடையதே. நடப்பவனுக்கு மட்டுமே வழி இருக்கிறது. உன் முன்னால் அமர்ந்திருப்பவர்களை நீ கவனிக்க வேண்டாம். அவர்கள் வழியற்றவர்கள். கல்லறையில் இருப்பவர்கள். அவர்கள் தங்கள் உடல்களை அங்கேயே அடக்கம் செய்யட்டும்! அதன்மேல் சிலுவைகளை நடட்டும். நம்முடைய சிலுவையோ எரிந்து முடிந்துவிட்டது.”

தீயணைந்த உலைக்கருகே அவர்கள் இருவரும் இருந்தனர். இயேசுவும் டோம்பாவும். பதினைந்து நூற்றாண்டுகளின் சோர்வு இயேசுவின் மேலே ஒரு நிழல்போல, போர்வை போல் படியத் தொடங்கியிருக்கிறது. சிறிது நேரம் கழிந்ததும் அவர் உலைக்கருகே மண்ணில் சாய்ந்து படுத்து உறங்கினார். சாந்தமாக. ஒரு சிறுவனைப் போல. தம் இளமையை அவர் திரும்பப் பெற்றதை அவர் முகம் காட்டியது. வெளிறிய நிறமுள்ள, கறுத்த முடியுள்ள மரியாவின் மகன் இயேசு.

உறங்கும் இயேசுவையும் கூடாரத்திற்கு வெளியே தெளியத் தொடங்கிய காலைப் பொழுதையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது டோம்பாவும் தனது இளமையை அடைந்தான். நடக்கும் போது தவறவிட்ட எதையோ அவன் மீண்டும் கண்டெடுத்தான்.

காலைப் பொழுதில் வெளியில், தொலைவில் உழுது சமன்படுத்திய வயல்களில் விதைகள் முளைத்து மண்ணை பிளக்கும் சப்தத்தை அவன் கேட்டான். உழவர்கள் விதைத்த விதைகளோடு சேர்ந்து, அவர்கள் விதைக்காத விதைகளும். மண்ணில் உறங்கிக் கிடந்த விதைகள். கேள்விகள், கருத்து வேறுபாடுகள், விதர்மங்கள்...

தமிழாக்கம்: டி. ஜி. ஆர். வசந்தகுமார் பிரகாஷ் மேனன் ஓலியங்கள் : லி. பி. வேணு (தமிழாக்கத்தை செப்பணிட்டு உதவிய எம். எஸ்., சு. ரா. ஆகியோருக்கு நன்றி.)

கவிஞர் நா. முத்துநிலவன் எழுதும்

கவிதையின் கதை

தமிழ்க் கவிதை வரலாறு மற்றும் நல்ல தமிழ்க் கவிதைகள். பற்றிய அரிய களஞ்சியம் 40% தள்ளுபடியில் முன்பெளியீட்டுத் திட்டம்

- 'ஆதிச் சங்க' காலம் முதல், இன்றைய 'சாதிச்சங்க' காலம் வரையிலான தமிழ்க் கவிதையின் பரிணாம வரலாறு
- இருபது நூற்றாண்டின் - மரபுக் கவிதைகள்
- இருபதாம் நூற்றாண்டின் - புதுக் கவிதைகள் மற்றும் ஹைகூ கவிதைகள் எனும் முப்பெரும் பிரிவுகளில்
- உள்ளடக்க - உருவமாற்றங்கள் - சமூகக் காரணி, சான்றுகள்
- அந்தந்த வடிவ - சிறந்த கவிதைகள், தொகுப்புகள், பகுப்புகள்
- நூல் அளவு - சுமார் 480 பக்கம்
- தாள் அளவு - டெம்மி 1/8
- வெளிவரும் நாள் 15. 8. 2001
- நூல் பதிப்பு - காலம் வெளியீடு, மதுரை - 625 002.
- நூல் மதிப்பு ரூ. 165/ (வரும் 16. 5. 2001க்குள் முன்பதிவு செய்வோர்க்கு முன் வெளியீட்டு விலை ரூ. 100/- மட்டும். அஞ்சல் செலவுக்கு ரூ. 20 சேர்த்தே அனுப்பிவிடலாம்.)

- கவிதையின் கதை -

கவிதை வரலாறு மட்டுமல்ல, நல்ல கவிதைகளுக்கான அடையாள அணிவகுப்பும் கூட. வெறும் பட்டியல் அல்ல, விமர்சனம்!

பணவிடை (M.O.), வரைவோலை (D.D), காசோலை (Cheque) அனுப்ப

மற்றும் தொடர்பிற்கு

நா. முத்துநிலவன்

'எழுச்சியகம்'

96, சீனிவாச நகர் 3ஆம் வீதி, புதுக்கோட்டை - 622 004.

தமிழ்நாடு

தொலைபேசி :

04322-23423, 23523

தொலைநகல் (Fax) :

04322 - 22434

மின் அஞ்சல் (e-mail) :

muthunilavan@yahoo.com

அடாவடித்தனமும் குறுக்கீடுகளும் குழிபறிப்பும் கொண்ட இன்றைய தமிழ் இலக்கிய கழலில் பேச்சுச் சுதந்திரம், சகிப்புத் தன்மை, விட்டுக் கொடுத்தல், மற்றவர்களின் கருத்தை மதிப்புக் கொடுத்துக் கேட்கும் தன்மைகளைக் கொண்ட ஒரு சனநாயக தன்னியல்பியக்கம் இந்த ஐரோப்பிய இலக்கியச் சந்திப்பு எனக் கூறலாம்.

27

வது

இலக்கியச் சந்திப்பு

சுதந்திரப் படை

புகலிட இலக்கிய ஆர்வலர்களினால் தொடர்ந்து நடாத்தப்பட்டு வரும் இலக்கியச் சந்திப்பின் 27வது தொடர் கடந்த 2000 ஆண்டு டிசம்பர் 23-24ம் திகதி களில் பிரான்ஸ் கார்பூ லே கொனெஸ் என்னும் இடத்தில் நடைபெற்றது. இந்த இலக்கியச் சந்திப்பின் முதல் நிகழ்வானது 1988ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 24ம் திகதி ஜேர்மனியிலுள்ள கேர்னே என்னும் நகரில் தொடங்கி பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து, சுவீற்ஸ்லாந்து, இங்கிலாந்து, கனடா போன்ற நாடுகளில் நடைபெற்றுள்ளது. 26வது இலக்கியச் சந்திப்பு ஜேர்மனியிலுள்ள ஸ்ருட்கார்ட் என்னும் நகரில் நடைபெற்றது.

“இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்வில் யுத்தம் கவிழ்ந்த தூழல், யுத்தத்தை முதன்மைப்படுத்திய சிந்தனைகள், கருத்துக்கள், செயற்பாடுகள் என எங்கும் வியாபித்துக் கிடக்கிறது உலகம். யுத்தம் தவிர்ந்த சிந்தனைகள், வாழ்வியல் பிரச்சனைகள், அர்த்தப்பாடுகள், தெளிவுகள் எதுவும் தற்காலத்திற்கு அவசியம் அற்றவை என மிகக் கட்டிற்றுக்கமாகத் தீர்மானித்து விட்ட மக்கள். இவை எல்லாவற்றையும் மீறி மாற்றுச் சிந்தனைகட்கும் யுத்தத்தை உள்ளிட்ட கருத்துப் பகிர்வுக்கும் இடமளிக்கின்ற ஒரு தொடர் நிகழ்வாக இலங்கையிலும் புகலிட நாடுகளிலும் இருக்கிற ஒரே ஒரு தன்னியல்பியக்கம் இந்த இலக்கியச் சந்திப்பு ஒன்றே தான். எதுவும் எப்போதும் தொடங்கலாம். தொடங்கி முடிய முன்னே மடியலாம். அல்லது உடைந்து காணாமலேயே போகலாம் எனும் நிலைமையே யதார்த்தமாக காணப்படும் தூழலில் இவ் இலக்கியச் சந்திப்பு தொடர் 11 வருடங்களைப் பூர்த்தியாக்குகிறது. இத் தொடரின் 27வது சந்திப்பு இன்று நடைபெறுகிறது என்பது ஆச்சரியம் கொண்ட நிதர்சனம்தான். இச் சந்திப்பு பிரான்சில் முன்றாவது தடவையாக நிகழ்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்” என 27வது இலக்கியச் சந்திப்பு சார்பில் வெளியிடப்பட்ட சிறிய கையடக்கமான நிகழ்ச்சி நெரல் மலரில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

23ம் திகதி சனிக்கிழமை நடைபெற்ற அமர்வில் அம்மா, எக்ஸில், உயிர் நிழல், துளிர்போன்ற சிறு சஞ்சிகைகள் மீதான விமர்சனம் நடைபெற்றது. “உலகமய மாக்கலும் மனித சுதந்திரமும்” என்ற தலைப்பில் என். சண்முகரட்ணம் (சமுத்திரன் - நார்வே) அவர்களால் நிகழ்த்தப்பட்ட உரை கனதியானதாகவும், பயனுள்ளதாகவும் அமைந்தது.

எதிர் இலக்கியம் பற்றி பேச வந்த சாரு நிவேதிதா (தமிழ்நாடு) தலைப்பை விடுத்து எங்கோ தாவி இறுதியில் பார்வையாளர்களிடம் பதில் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு செமையாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டார். அவரது சாம்பார் வடை எழுத்தாளர்கள் “அய்யோ சாரு சொதப்பிவிட்டாரே” என மண்டபத்தில் புலம்பித் திரிந்ததைப் பார்க்கக் கூடியதாகவிருந்தது.

அடுத்து “போரும் சமாதானமும்” என்ற தலைப்பில் பேசிய பரராஜசிங்கம் (ஜேர்மனி) இலங்கையில் நடைபெறும் போராட்டத்தில் போரும் சமாதானமும் சம்மந்தமாக இலங்கை அரசின் வடிவத்தையும் விடுதலைப்புலிகளின் வடிவத்தையும் சீர்தூக்கி பக்க சார்பில்லாது முன் வைத்தார்.

முதல் நாள் அமர்வை சி.புஷ்பராஜா (பிரான்ஸ்) தலைமை தாங்கி ஒழுங்கமைத்தார்.

24ம் திகதி ஞாயிற்றுக் கிழமை நடைபெற்ற அமர்வில் நீட்சே தலைப்பில் சார்பு, எதிர்சார்பு வாத்த

கள் மிகவும் ஆழமானதாக இருந்தன. தமிழரசன் (ஜேர்மனி) மார்க்சிய கண்ணோட்டத்தில் நீட்சேயின் மூலங்களை விசாரணை செய்யும் சிந்தனை மிக்க உரை நிகழ்த்தினார்.

27வது இலக்கியச் சந்திப்புக்கென இலங்கையிலிருந்து விசேடமாக அழைக்கப்பட்டிருந்தார் மல்லிகை சஞ்சிகை ஆசிரியரும், தலித் போராளியும், இடதுசாரி போராளியுமான டொமினிக் ஜீவா அவர்கள். மல்லிகை சஞ்சிகை கடந்த 35 ஆண்டுகளாக இலங்கையில் பல இடங்களுக்கு மத்தியிலும் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு முற்போக்கு இலக்கிய சஞ்சிகை யாகும். டொமினிக் ஜீவாவின் சுமார் ஒன்றரை மணிநேரப் பேச்சில் அவர் தனது அரசியல் - இலக்கிய - சமுதாய அனுபவங்களைப் பார்வையாளர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டபோது அதில் துயரம், நகைச்சுவை, ஆச்சரியம் நிரம்பியிருந்தது. அவரது உரை முடிந்த பொழுது சபையினர் அனைவரும்

எழுந்து நின்று கைதட்டியது அவரின் இலக்கிய, அரசியல், சமுதாய சேவையைப் பாராட்டி அவரைக் கௌரவித்தது போலாகும்.

நூல் அறிமுக நிகழ்வில் யமுனா ராஜேந்திரன் தொகுத்த எனக்குள் பெய்யும் மழை (கவிதை), சுகன் - ஷோபா சக்தி தொகுத்த சனதரும் போதினி (ஓர்நிலை தொகுப்பு), அருந்ததி - யமுனா ராஜேந்திரன் தொகுத்த புலம் பெயர் சினிமா (கட்டுரைகள்), சேரனின் நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு (கவிதை), திருமாவளவனின் பனி வயல் உழவு (கவிதை) ஆகிய நூல்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டன.

டொமினிக் ஜீவாவின் பிரதிகள் மீதான ஒரு வாசிப்பு என்னும் தலைப்பில் கலைச் செல்வனும் முன்றாம் உலக நாடுகளும் அவற்றின் மீதான ஏகாதிபத்திய தலையீடும் என்னும் தலைப்பில் தி. உமாகாந்தனும் உரை நிகழ்த்தினார்கள்.

இரண்டாம் நாள் அமர்வை லட்சுமி (பிரான்ஸ்) தலைமை தாங்கி ஒருங்கமைத்தார்.

27வது இலக்கியச் சந்திப்பை சி.புஷ்பராஜா, கலைச் செல்வன், அசோக், லட்சுமி ஆகியோர் முன்னின்று ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

28வது இலக்கியச் சந்திப்பு நோர்வே நாட்டில் நடைபெறும்.

செங்குட்டுவன்

கன்னடத்தில் ஈழத் தமிழ்க் கவிதைகள்

திரிசங்கு நாகம்

எச். எஸ். ராகவேந்திர ராவ்

சேரன், வெங்கடேஷ்வர முர்த்தி, சிவருத்ரப்பா, மணி, ராகவேந்திர ராவ்

கன்னடத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஈழக் கவிதைகளின் தொகுப்பு சிறீ லங்காத தமிழ் கவனகளு 28. 1. 2001 அன்று பெங்களூரில் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நூலில் கி. பி. அரவிந்தன், அருந்ததி, என். ஆத்மா, ஆழியாள், இளவாலை விஜயேந்திரன், கருணாகரன், சேரன், சோலைக்கிளி, வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன், நட்சத்திரன் செவ்விர்தியன், எம். ஏ. நுஃமான், மு. புஷ்பராஜன், சி. சிவசேகரம், சண்முக சிவலிங்கம், சபேசன், எஸ். போஸ், சு. வில்வரத்னம், ஹம்சத்துவனி முதலிய கவிஞர்களின் கவிதைகள் தேர்ந்தெடுத்துத் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

கன்னட மொழியில் முதல்கலை முடித்து, ஓரொரு கவிதைகள் எழுதிப் பழக்கப்பட்ட தமிழ்ச் செல்வி, வெங்கடேஷ் நெல்லுக்குண்டே, கே. நரசிம்ம முர்த்தி ஆகியோர் தமிழவனுடன் சேர்ந்து சுமார் ஒரு வருட உழைப்பில் இத் தொகுப்பை உருவாக்கியுள்ளனர்.

கூட்டத்தில் கன்னட 'பண்டய' என்ற புரட்சி இயக்கக் கவிதைகள் எழுதியவர்கள் இக்கவிஞர்களிடமிருந்து கவிதை கலையைக் கற்க வேண்டும் என்றும், சித்தலிங்கையாவின் கவிதைகளைக் காட்டிலும் இக்கவிதைகள் வலிமையானவை என்றும் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. விழாவிருத்தலைமை தாங்கிய சாகித்திய அக்காதெமி ஆலோசனைக்குழு தலைவரும் 'பம்பா' இலக்கியப் பரிசு பெற்றவருமான கவிஞர் சிவருத்ரப்பா பேசும்போது, "கன்னட மொழிக்கும் தமிழுக்கும் நடுவில் நாயன்மார்கள் காலத்திலும் ஆழ்வார்கள் காலத்திலும் அதுபோல் பின்பும் தொடர்ந்து கொடுக்கல் வாங்கல் இருந்தது. இத்தகைய தமிழ்க் கொடையைக் கன்னடம் நன்றியுடன் ஏற்றுக் கொண்ட செயல் காலனியாதிக்க காலம் வரை தொடர்ந்தது. இடையில் கொஞ்ச காலம் இத்தொடர்பு அறுபட்டது. இன்று இத்தொடர்பை மீண்டும் ஏற்படுத்த கார்லோஸ் (தமிழவன்) இத் தொகுப்பைக் கன்னடத்திற்குக் கொடுத்துள்ளார்" என்றார்.

கூட்டத்தில் நவீன கன்னட விமர்சகர்களான பசவராஜ் கல்குடி, எச். எஸ். ராகேந்திர ராவ், கவிஞர் எச். எஸ். வெங்கடேஷ்வர முர்த்தி, கவிஞரும் சிறுகதையாசிரியரும் விமர்சகருமான சுமதீந்திர நாடிக் முதலிய ஏராளமான கன்னட எழுத்தாளர்களோடு சா.கந்தசாமி, காலச்சுவடு ஆசிரியர் கண்ணன், ஆதவன், மனோன்மணி, சிபிச்செல்வன், பாவண்ணன், ப. கிருஷ்ணசாமி, ஜெர்மனி நா. கண்ணன் போன்ற பல தமிழ் எழுத்தாளர்களும் கலந்து கொண்டனர். கனடாவிலிருந்து இவ்வழாவிற்கென்றே சேரன் வருகை தந்திருந்தார். வீரப்பன் ராஜ்குமாரைக் கடத்திய நிகழ்ச்சி, அதன்பின் நெடுமாறனுக்கு வரவேற்பு கொடுப்பதில் எழுந்த சிக்கல் போன்றவை கருத்தில் கொள்ளப்பட்டு பத்திரிகைகள், தொலைக்காட்சி போன்றவற்றிற்கு தகவல் தெரிவிக்காமல் தனிப்பட்ட நிகழ்வாக இந்நிகழ்ச்சி நடந்தேறியது.

கூட்டத்தில் கன்னட விமர்சகர் திரு எச்.எஸ். ராகவேந்திர ராவ் ஆற்றிய உரையின் தமிழாக்கம் இங்கே இடம்பெறுகிறது.

ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூல் மற்றொரு மொழி புழங்கும் தூழலுக்குள் வருவது என்பது ஒரு விருந்தாளி வீட்டுக்கு வருவதற்கு ஒப்பாகும். இன்று இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகள் என்னும் நூல் ஒரு விருந்தாளியைப் போல நம் கன்னடச் சூழலுக்குள் வந்துள்ளது. இக்கவிதைகள் வழியாக நாம் அறிய நேர்கிற இலங்கைத் தமிழ்க் கவிஞர்கள் தம் உடல் முழுக்கவும் மனம் முழுக்கவும் காய்களோடு காணப்படுகிறார்கள். இக்கவிதைகளை நாம் வாசிக்க நேரும்போது இக்கவிஞர்களின் காயங்களை நம் காயங்களாக உணர முயுகிறது. இக்காயங்கள் இவர்களின் காயங்கள் மட்டுமல்ல; மனித குலத்தின் காயங்களாக விரித்துப் பொருள் கொள்ளவும் முடிகிறது. காயங்களை அறிய மொழியோ, தேசமோ எந்த மாறுபாடும் தடையாக இல்லை. இத் தொகுப்பில் காணப்படுகிற கவிஞர்கள் பொதுவாக இலங்கைத் தமிழ்க் கவிஞர்கள் என்று அறியப்பட்டாலும் இவர்கள் அனைவருமே இலங்கையில் வசிக்கிறவர்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஒருவர் ஆஸ்திரேலியாவில் வசிக்கிறார். மற்றொருவர் பிரான்ஸில் வசிக்கிறார். இன்னொருவர் நார்வேயில் வசிக்கிறார். இப்படி உலகின் பல்வேறு மூலைகளில் அவர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் மனங்களில் இலங்கையைப் பற்றிய நினைவுகளை நிரம்பியுள்ளன. மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள் அந்த நினைவுகளிலேயே திளைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கமாக இந்த உணர்வு அவர்களுடைய எல்லாக் கவிதைகளிலும் படிந்திருக்கிறது. "ஏக்கம் என்னும் கல்லறையைவிட்டு எழுந்து வா" என்று கூட ஒரு கவிதை சொல்கிறது.

ஒரு மொழிபெயர்ப்பு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட தூழலில் என்னவிதமான பங்களிப்பைச் செலுத்த முடியும் என்பதைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கலாம். அத்தகு முயற்சிகளை ஒரு வகை ரத்ததானம் என்று சொல்லலாம். கன்னடத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நம் ஆதிக்கவிஞர்களான பம்ப, ரன்ன ஆகியோர் சமஸ்கிருத்திலிருந்து படைப்பு களைக் கன்னடத்துக்குத் தந்திருக்கிறார்கள். கன்னடையா ஆங்கிலம் வழியாகப் பல கவிதைகளை மொழிபெயர்த்துக் கன்னடத்துக்குத் தந்துள்ளார். எழுபதுகளில் மராத்தியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நாடகங்கள் நம் கன்னட நாடகத் துறைக்குப் பல வளங்களைச் சேர்த்துள்ளன. மராத்தி

திய எழுத்துகள் நம் தலித் இலக்கியத்துக்கு உறுதுணையாக இருந்துள்ளன. எத்தருணத்தில் எந்தத் தேவையை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு ஒரு மொழிபெயர்ப்புப் படைப்பு வெளிவருகிறது என்பதை வைத்துத்தான் அந்த மொழிபெயர்ப்புப் படைப்பின் இடம் தீர்மானிக்கப்படும். இந்தச் சூழலில் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகளின் கன்னட மொழிபெயர்ப்பு எவ்வகைகளில் கன்னட மொழிக்கு உதவக்கூடும் என்கிற கேள்வியை ஒட்டி யோசிப்பது நல்லது. எழுபதுகளில் மிகவும் எழுச்சியோடு விளங்கிய பண்டைய இலக்கியமும் தலித் இலக்கியமும் இன்றையச் சூழலில் தேங்கி நின்றாவிட்டதற்குக் காரணம் என்ன? இவை எதிர்கொண்ட இலக்கிய நெருக்கடி என்ன? இவை மீண்டும் ஊக்கம் பெற வழிகள் என்னென்ன? இலங்கைக் கவிதைகளை ஒரு மருந்துபோல இந்த நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்ள பயன்படுத்த முடியுமா? இக்கேள்விக்கு 'முடியும்' என்கிற சொல்லையே என்னால் பதிலாகக் தர முடியும். இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகளில் கோபமும் சீற்றமும் காணப்பட்டாலும் அவை இலக்கியத்துக்கே உரிய அளவு கோல்களைக் கைவிடாமல் இருப்பது எனக்கு நம்பிக்கையளிப்பதாக உள்ளது. கன்னடச் சூழலில் கவிதை எழுதி வந்தவர்கள் பெரும்பாலும் நடுத்தட்டு இளைஞர்கள். இவர்கள் எழுதியது நடுத்தட்டு வாழ்வு அனுபவம் என்றாலும் அது நடுத்தட்டுக்காரர்களை நோக்கிச் சொல்வதற்கு மாறாக மேல்தட்டுக்காரர்களை நோக்கிச் சொல்லிக்கொண்டதைப் போல இருந்தது. அதே போல கீழ்த்தட்டு இளைஞர்கள் எழுதி வருவதைப் பார்க்கும்போது கூட அவர்களது பெரும்பாலான படைப்புகள் தம் தட்டுக்காரர்களைப் பார்த்துப் பேசுவதைவிட நடுத்தட்டுக்காரர்களை நோக்கியும் மேல்தட்டுக்காரர்களை நோக்கியும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். அதாவது யாரை நோக்கியதாகப் படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டதோ, அவர்களைப் பார்த்துப் படைப்பு பேசுவதில்லை. மாறாக வேறொரு வரைப் பார்த்துப் பேசுகிறது. சருக்கமாக ஒருவரைப் பற்றி இன்னொருவரிடம் சொல்வது போல என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இந்த இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகள் இலக்கும் திசையும் ஒன்றாக அமைந்த கவிதைகள் என்று தாராளமாகச் சொல்ல முடியும். இக் கவிதைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியை உத்தேசித்தோ, ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தை உத்தேசித்தோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தை உத்தேசித்தோ எழுதப்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை. மொத்த மனித குலத்தை உத்தேசித்துக் கூறப்பட்டவையாக உள்ளன. பல கவிதைகளில் கோபம் உள்ளது. துக்கமும் உள்ளது. எல்லாமே கட்டுப்படுத்தப்பட்ட எல்லைக்குள் உள்ளன. இதைத்தான் இக் கவிதையின் சிறப்பு என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எடுத்துக்காட்டாக "நான் போக முடியாத அயல்" என்கிற சோலைக்கிளியின் கவிதையை எடுத்துக் கொள்ளலாம். நான்கு குயில்கள் ஒரு கூட்டைச் சுமந்து வருவதைப் போல தன் கிராமத்தைச் சுமந்து வந்து கனவில் காட்டுவதையும் அதைத் தன்னுடனேயே வைத்திருக்க இயலாத அவலத்தில் தினம் தினம் பார்த்துவிட்டுத் திருப்பித் தந்து விடுவதாக வாக்களிக்கிற இளைஞனின் துக்கக் குரலை இக் கவிதையில் கேட்க முடிகிறது. சீற்றத்தையும் துக்கத்தையும் கட்டுப்பாட்டோடு வெளிப்படுத்தும் இந்த உணர்வு முக்கியம் என்று படுகிறது. நம் கன்னடக் கவிதைச் சூழலின் நெருக்கடியிலிருந்து மீள இந்த உணர்வை நாம் பெறுவது அவசியம்.

இத்தொகுப்பில் வெறுமனே விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுக்கும் கவிதைகள் மட்டுமல்ல. போருக்கு ஆதரவான கவிதைகளைப் போலவே எதிரான கவிதைகளும் உள்ளன. வன்முறையை வெறுக்கிற கவிதைகள் உள்

பிழை திருத்தம்

புப்பேன் கக்கர் நோக்காணலில் பக். 6, 9இல் கீதா கபூர் என்பது சீதா கபூர் எனவும், பக். 8இல் நிர்வாண ஓவியம் என்பது நீர்வாண ஓவியம் என்றும் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

ளன. வன்முறை எப்படி தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாக மாறியது என்று வருத்தமுடன் உரைக்கிற கவிதைகளும் உள்ளன. முஸ்லிம் மக்களை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து விரட்டியதைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கிற கவிதைகளும் உள்ளன. வன்முறையின் விளைவுகளைத் துக்கத்துடன் சொல்லும் கவிதைகளும் காணக்கிடைக்கின்றன. இப்படி இத் தொகுப்பு உருவாகிற விதத்திலேயே பன்முகத் தன்மை படிந்திருக்கிறது. இதை இத்தொகுப்பின் சிறப்பாகச் சொல்லலாம். இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகளை இழந்தவர்களின் கவிதைகள் (poetry of dispossessed) எனச் சொல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது. இந்த வகையில் உலகில் இவர்களுக்கு பாஸ்தீனியக் கவிதைகளும் ஆப்பிரிக்கக் கவிதைகளும் முன் மாதிரியாக அமைந்துள்ளன. இக்கவிதைகளின் படைப்புலகைத் "திரிசங்கு நரகம்" என்று சொல்ல விழைகிறேன். நரகத்தை விடவும் கொடுமையானது திரிசங்கு நரகம்.

சமூக நிலைகளைக் கூறத் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு அறிக்கை போல கவிதையை எழுதுவதற்கும் அதே சமூக நிலைகளை மனத்தில் அழுத்தமாகப் பதிக்கிற வண்ணம் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட கோபத்தோடும் துக்கத்தோடும் கவிதைகளை எழுதுவதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகள் இந்த இரு வகைகளில் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்ததாகும். மொழிபெயர்ப்பு வழியாக நமக்குக் கிடைக்கிற தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்க் கவிதைகளுக்கும் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகளுக்கும் வேறுபாடு இருப்பதாக உணர்கிறேன். திராவிடர் இயக்கங்கள் வழியாக வளர்ந்த தமிழ்க் கவிதைகளில் ஒருவித முழங்கும் தன்மை படிந்திருப்பதைக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இத்தளைகளில் இருந்து இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகள் விடுபட்டிருப்பது வியப்பாக உள்ளது. இந்த விடுபடுதல் எப்படிச் சாத்தியமானது என்னும் விவரங்களை விரிவாகவே தமிழவன் அவர்கள் தம் முன்னுரையிலும் பின்னுரையிலும் கூறியுள்ளார். துயரங்களைப் படிமங்களாக மாற்றுவது ஒரு சிறந்த வழி என்று தோன்றுகிறது.

எடுத்துக்காட்டுக்குப் பல கவிதைகளைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேச முடியும். சேரனின் குழந்தைகள் என்கிற கவிதையில் குழந்தைகளின் கையில் துப்பாக்கிகளைக் கொடுத்தது யார் என்று ஒரு கேள்வி எழுகிறது. இதே தொகுப்பில் இன்னொரு கவிதையில் ஆட்டத் துப்பாக்கி வைத்து ஆடுகிற சிறுவனொருவன் தவிர்க்க இயலாமல் இயக்கத்துக்காக வேண்டித் துப்பாக்கி ஏந்திய துர்ப்பாக்கியமான சூழலையும் சொல்கிறது. மொத்தத்தில் வரலாற்றில் பலியானவர்களாக இக்கவிதை மாந்தர்கள் காணப்படுகிறார்கள்.

இத்தொகுப்பில் முன்னுரையையும் பின்னுரையையும் தமிழவன் எழுதியுள்ளார். ஒரு தொகுப்பாளர் என்கிற வகையிலும் தமிழ் விமர்சகர் என்கிற வகையிலும் தம் முன்னுரையில் கவிதைகளின் உண்மையைப் பற்றிப் பேசுகிறார். பின்னுரையாக வரலாற்று உண்மை என்ன என்பதையும் தமிழவன் பேசுகிறார். இத்தொகுப்பின் முக்கியப் பகுதிகளாக இப்பகுதிகளையும் சொல்ல வேண்டும்.

தமிழில் : பாவண்ணன்

மூவாயிரம் அடி உயரத்திலிருந்து மரணத்தின் வாசனையை அறிய முடிவதில்லை. அந்த உயரத்திலிருந்து பார்க்கையில் மரணம்கூட கண்களுக்குத் தென்படவில்லை. குவியல் குவியலாக கட்டிட இடிபாடுகளும் வெறிச் சோடிய வீதிகளும் தெரிகின்றன.

ஏதோ இயல்பான ஒன்று இல்லாததை உணர்கிறோம். தாழ்ந்துப் பறக்கும் மூன்று ஹெலிகாப்டர்கள் இருந்தும் சந்தோஷக் கூச்சலுடன் அந்தப் பறக்கும் இயந்திரங்களுக்கு கை அசைக்க ஒரு கிராமத்தவர் கூட இல்லை. அதிர்ச்சி தரும் யதார்த்தம். இறந்த ஊர்கள் எப்படி கை அசைக்க முடியும்? ஹெலிகாப்டரில் பயணிப்பது தேசத்தின் பிரதம மந்திரியாகவே இருந்தாலும் கூட.

புஜ், அஞ்சார், ராப்பர், பாச்சல் - ஒரு வாரம் முன்பு யாருமே அறிந்திராத இப்பெயர்கள் இன்று தேசத்தின் துயர ஸ்தலங்களாகி விட்டன.

கட்சி மாவட்டத்தின் அழிந்துகிடந்த ஊர்கள் மீதாக ஹெலிகாப்டர்கள் பறக்கின்றன. பெரும் துயரங்கள், வன்முறைகள், அழிவுகள் பலவற்றைப் பார்த்துப் பார்த்து பழக்கப்பட்டிருந்த செய்தியாளர்கள் கூட உறைந்து மெளனமாகி விட்டிருக்கின்றனர். இருந்தும் அழிவின் முழு தீவிரமும் வானிலிருந்து பார்க்கிறபோது தெரியவில்லை.

பிரதம மந்திரி கான்ட்லா விமானதளத்தில் இறங்குகிறார். கான்ட்லாவில் தரை இறங்குவது என்பது கடைசி நேரத்தில் எடுக்கப்பட்ட முடிவு. கண்ணுக்குத் தென்பட்ட ஒரே அதிகாரி முதன்மைச் செயலர் எல். என். எஸ். முகுந்தன். இப்பெருந்துயர வேளையிலும் அவர் தனது கம்பீரம் குலையாமல் - ஒருவேளை யதேச்சையாகவும் இருக்கலாம் - பந்த்கலா உடையை வெகு மிடுக்காக அணிந்திருந்தார்.

பிரதமருடன் வந்தவர்களுக்கு வாகன வசதி போதுமானதாக இருக்கவில்லை. காந்திதாம் வர்த்தகக் கழகம் சில கார்களை ஏற்பாடு செய்தது. பிரதமரைத் தொடர்ந்து போக முடியாமல் தனித்து விடப்பட்டுவிடுவோமோ என நினைத்த போது ஒரு மாருதி எஸ்எம் தாமதமாக வந்து சேர்ந்தது. உடன் அதில் ஏறிக் கொண்ட நாங்கள் பிரதமரின் கார் ஊர்வலத்தில் சேர்ந்து கொண்டோம். கார் வரிசை அஞ்சார் வழியாக புஜ் நகருக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

எங்கள் வாகன ஓட்டியின் பெயர் விட்டல்பாய் ஆனம். பிரதம மந்திரியுடன் செல்பவர்களுக்கு வாகனம் ஒட்டுவதில் தான் பெருமை கொள்வதாக விட்டல் பாய் சொன்னார். விட்டல்பாய் கிளர்ச்சியுற்றவர் போல் காணப்பட்டார். சளசளவென்று பேசிய படியே வந்தார். அவரது பேச்சு வீழ்ந்து போன அவரது சொந்த நகரமான அஞ்சாரில் ஏற்பட்ட சோகத்தைப் பற்றியே இருந்தது.

சில நிமிடங்கள் கழித்தே புரிந்தது. விட்டல்பாய் ஒரு வித ஆட்கொள்ளப்பட்ட மனநிலையில் இருந்தார். (பகிர்ந்துகொள்ள முடியாத அழுக்கப்பட்ட உணர்வுகளை எவ்வழியிலாவது வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற நிலையில் இருந்தார்.) அவர் முற்றிலும் அந்நிய ரான எங்களிடம் தன் துயரங்களை சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். தன் துயரங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள அஞ்சாரில் அவருக்கு யாரும் கிடைக்கவில்லை. தப்பிப் பிழைத்த சிலருக்கும் சொல்லிக்கொள்ள நிறைய துயரங்கள் இருந்தன. கேட்பதற்குத்தான் ஆள் இல்லை.

விட்டல்பாயின் கண்கள் சாலையில் கவனமாக இருக்கின்றன. தன் உணர்ச்சிகளை அவர் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறார். எளிதும் அழிவின் துயரம் தோய்ந்த கதை

பூகம்பத்தின் சில முகங்கள்

கள் நெஞ்சைப் பிழியும்படியாக அவரிடமிருந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவர் ஒரு உணவு விடுதி நடத்தி வந்தார். அந்த மூன்றுமாடிக் கட்டிடம் இப்போது வெறும் கற்குவியல். நல்லவேளையாக அவர் மகன் கட்டிடம் இடிந்து விழுவதற்கு சில நொடிகளுக்குமுன் வெளியே ஓடிவந்ததால் பிழைத்துக் கொண்டான். இப்போது விட்டல் பாயின் குரல் உடைகிறது. அவர் இறந்துபோன தன் தமக்கையின் மகன்களை நினைவு கூர்கிறார். அவரது சகோதரனின் பிள்ளைகள் குறித்து எந்த செய்தியும் இல்லை. நகரத்துக்கு நேர்ந்த அழிவுடன் ஒப்பிடுகையில் தம் சொந்த இழப்புகள் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை போலும். அஞ்சாரில் மட்டுமே பத்தாயிரம் பேர் மடிந்திருக்கக் கூடும் என்கிறார் விட்டல்பாய்.

ஹரீஷ் காரெ

பிரதமரின் கார் வரிசை சவ ஊர்வலம் போல் செல்கிறது. வழியில் எந்தப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடும் இல்லை. மாநில அரசின் தட்புடல்கள் இல்லை. தேசமே துயரத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கும்போது மன்னரின் பாதுகாப்புக்கு என்ன நேர்ந்துவிடப் போகிறது?

திடீரென நாங்கள் அஞ்சாரில் இருக்கிறோம். அஞ்சார் இப்போது இறந்த நகரம். வரிசை வரிசையாக இடிந்த கட்டிடங்கள், வீடுகள், கடைகள், மருத்துவமனைகள்... பிரதமரது பாதுகாப்புப் படைவீரர்களைக் கண்டு யாரும் சிறு சலனமும் கொள்ளவில்லை. எல்லா உணர்வுகளும் வடிந்துவிட்ட நிலையில் பிழைத்திருந்த சிலருக்கு

இதில் எந்த ஆர்வமும் இல்லை. உணர்ச்சியற்ற முகங்கள் துயரங்களை மௌனமாகச் சொல்கின்றன. அதிர்ஷ்டவசமாக தப்பிப் பிழைத்தவர்கள், சாலையின் வலதுபுறம் அவர்களது சொற்ப உடைமைகளுடன் தங்க வைக்கப் பட்டுள்ளனர். எந்த வீடும் வாழத் தகுதியற்றதாகிவிட்டது. சாவு வெகு வெளிப்படையாய் வரையப்பட்டிருக்கும் சாலையின் இரு புறங்களையும் பார்த்துவிட்டு, குறிப்பெடுப்பதைக் கை விடுகின்றனர் செய்தியாளர்கள்.

விட்டல்பாயின் குரல் மட்டுமே கேட்கிறது. உண்மையான அழிவை நீங்கள் இன்னும் பார்க்கவில்லை என்கிறார் அவர். "ராத்தனாவில் 400 பேர், தாப்போவரில் 900 பேர்" அவர் சொல்லிக்கொண்டே போகிறார். பெயர்களில் என்ன இருக்கிறது? எண்களைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைவதும் மரத்துப் போய்விட்டது.

அஞ்சார் ஒட்டுமொத்தமாக அழிந்துவிட்டிருந்தது. மனிதனின் அறிவின் விளங்கிக் கொள்ளலுக்கும் அப்பாற்பட்ட விதத்தில் சிதைந்து கிடந்தது. அழிவு. அழிவு. மேலும் அழிவு. தகவல்களையும், எண்ணிக்கைகளையும் நகைப்புக்குள்ளாக்கும்படி மரணம் தீர்த்துடனும் கொடூரத்துடனும் எல்லாவிடத்திலும் தன் இருப்பைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அஞ்சாரைப் பார்ப்பதுவரை மரணத்தின் பரப்பு என்ன என்பதை ஒருவரால் கற்பனை செய்ய முடியாது!

அஞ்சாரிலிருந்து புஜ் ராத்தனால் கிராமம் வழியாகப் பயணம். ராத்தனாவில் ஒரு வீடு கூட உருப்படியாக இல்லை. இறந்தவர்கள் எத்தனை பேர்? நீங்களே கற்பனை செய்து கொள்ளலாம். அழிவு? சர்வநாசம்.

கார் ஊர்வலம் புஜ் நகரின் எல்லையைத் தொடுகிறது. பொது மருத்துவமனை, மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் எல்லாமே நொறுங்கிப் போய்விட்டன. நகரத்தின் போக

காலச்சுவடு விளம்பரக் கட்டணம்

	ரூ.
முழுப் பக்கம்	: 2000
அரைப் பக்கம்	: 1000
கால் பக்கம்	: 500
ஒரு பத்தி (1/3 பக்கம்)	: 650

புத்தக விளம்பரங்களுக்கு 25% தள்ளுபடி உண்டு.

ஒரு வருடம் (ஆறு இதழ்கள்) தொடர்ந்து வரும் விளம்பரங்களுக்கு 50% தள்ளுபடி

புத்தகச் (சிறு) விளம்பரம். (மிகக்குறைந்த கட்டணம்) ஒரு நூலுக்கு ரூ.100. ஒரே பதிப்பகத்தின் அதிகப்படியான ஒவ்வொரு நூலுக்கும் ரூ.50. அளவு ஒரு பத்தியில் மூன்றில் ஒரு பங்கு (எட்டு செ.மீ.) தள்ளுபடி எதுவும் இல்லை.

இருந்த சாலைகள் பிரதமரது வாகன வரிசையை அனுமதிக்கும் அளவு அகலமில்லை. அஞ்சாரின் கோர நிலையை பார்த்தபின் இன்னும் ஒரு அவலத்தை காண எங்களுக்குத் துணிவில்லை.

மரணமடைந்தவர்களது ஒட்டுமொத்தக் கணக்கு என்பது அபத்தமாகத் தோன்றியது. இப்பிரதேசத்தில் வாழ்தலைப் போல அதுவும் அர்த்தமற்றது. அஞ்சாரும், கட்சி மாவட்டத்தின் பல கிராமங்களும், நகரங்களும் விரைவிலேயே புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்கு உரியனவாகி விடும். சொல்லப்போனால் இந்நிலப்பரப்பே புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிடும் 'தம்பா' எனப்படும் மரணமேடுகளால்தான் நிறைந்து கிடக்கிறது.

தமிழில் : அசதா

நன்றி : The Hindu, 31.1.2001

INDIA FOUNDATION FOR THE ARTS

செய்திக் குறிப்பு

கலைகளுக்கான இந்திய அறக்கட்டளை (ஐ.எஃப்.ஏ.) சுயேச்சையாக இயங்கும், தேசிய அளவில் மானியம் வழங்கும் ஒரு அமைப்பு. இந்த அமைப்பு, தன்னுடைய கலைகள் ஆய்வு, ஆவண ஆக்கம் திட்டத்தின்கீழ் பல்வேறு கலைத் துறைகளில் பல்வேறு வகையான ஆய்வுகளுக்கும், வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கலை அம்சங்களை ஆவணம் ஆக்கவும், கலைப் படைப்புகள், வெளியீடுகள் ஆகியவை உருவாகத் தேவையான ஆயத்த ஆய்வுகளுக்கும் நிதி உதவி வழங்குகிறது.

தன்னுடைய கலைகள் ஆய்வு, ஆவண ஆக்கம் திட்டத்தின்கீழ் திட்டவரைவுகளைக் கோரும் அறிவிப்பு ஒன்றை அண்மையில் ஐ.எஃப்.ஏ. அறிவித்திருக்கிறது. இத்திட்டத்தின் கீழ் மானியம் கோரி விண்ணப்பிப்பவர்கள் இந்தத் திட்டவரைவுகளைக் கோரும் அறிவிப்பை (இது ஆங்கிலத்திலும் சில இந்திய மொழிகளிலும் கிடைக்கிறது) கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு எழுதி பெறலாம். **The Executive Director, India Foundation for the Arts, Tharangini, 12th Cross, Raj Mahal Vilas Extension, Bangalore - 560 080; Tel / fax : 080 - 3310584 / 3310583 ; e-mail : ifabang@blr.vsnl.net.in**

விண்ணப்பங்கள் அனுப்ப வேண்டிய கடைசி நாள்: ஏப்ரல் 30, 2001

Advt

பிற வழிப் பயணம்

கலவரத்தின் பின் அதிர்வுகள்

சாம்பல் படிந்த தெருக்களினூடாக மறுபடியும் ஒரு பயணம்

மணிக்கு கெடைச்சதா?

கெடைச்சதுங்க.

அம்மாவாசைக்கு கெடைச்சதா?

கெடைச்சதுங்க.

குப்புசாமிக்கு?

அவரு செத்துபோய்ட்டாருங்க.

அவரு சம்சாரம் இருக்காங்க.

ஏம்மா ஒங்களுக்கு எழுநூறு ரூபா கெடச்சதா?

இல்லீங்க. ரேஷன்கார்டு இல்லேன் னுட்டு குடுக்க மாட்டேன்னுட்டாங்க ரேஷன் கார்டைக் காட்டி வாங்க வேண்டியதுதானேம்மா

வூட்டோட சேர்ந்து எரிஞ்சி போச்சுங்க

குப்புசாமியின் சம்சாரம் என அறி முகப்படுத்தப்பட்ட அந்த மூதாட்டி தன் வீடு இருந்த இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். சாம்பலும் பறந்து போய்விட பூவரச மரத்தின் கிளைகளில் கருகிய பகுதிகள் மட்டுமே சாட்சியாக இருக்கின்றன. அங்கு வீடொன்று இருந்ததற்கு வேறு ஆதாரமே இல்லை. தியாகவல்லி அம்பேத்கர் காலனியில் எரிக்கப்பட்ட வீடுகளில் குப்புசாமியுடைய வீடும் ஒன்று.

1999 பாராளுமன்ற தேர்தலின் போது தமிழ்நாட்டில் அதிகப்பட்சமாக 66.11 சதவிகிதம் வாக்குகள் பதிவானது சிதம்பரம் தொகுதியில்தான். 11,09,880 வாக்காளர்களைக் கொண்ட அந்தத் தொகுதியில் 7,33,752 பேர் வாக்களித்ததாகப் பதிவாகியிருந்தது. பெருமளவில் கள்ள வாக்குகள் போடப்பட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட அந்தத் தொகுதிதான் தேர்தல் வன்முறையிலும் முதலிடம் வகித்தது.

திமுக மற்றும் அதிமுக அணிகள் போட்டியிட்ட போதிலும் மூன்றாவது அணியில் பங்குபெற்று முதல்முறையாக தேர்தல் அரசியலில் நுழைந்த விடுதலைச் சிறுத்தைகளின் அமைப்பாளர் திருமாவளவனுக்கும் திமுக அணியில் அங்கம் வகித்த பா.ம.க. வின் வேட்பாளருக்கும் இடையில் தான் உண்மையான போட்டி இருந்தது. இரண்டு வேட்பாளர்கள் இரண்டு கட்சிகளுக்கிடையிலான போட்டி என்பதைவிடவும் தலித், வன்னியர் என்ற இரு சாதிகளுக்கிடையிலான போட்டியாகவே அது அமைந்திருந்தது. திருமாவளவன் 2,25,768 வாக்குகள் பெற்றார். மூன்றாவது அணி இந்த ஒரு

தொகுதியில் மட்டும் தான் இரண்டாவது இடத்துக்கு வரமுடிந்தது. ஆனால் இந்தத் தோல்வியைப் பெறுவதற்கும்கூட பெரும் விலையைத் தர வேண்டியிருந்தது. கடலூர் மாவட்ட கலெக்டர் 503 வீடுகள் எரிக்கப்பட்டதாக அறிவித்தார். பலர் தாக்கப்பட்டு படுகாயப்படுத்தப்பட்டனர்.

சிதம்பரம் தொகுதி பரவியிருக்கும் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் சாதி ஒடுக்குமுறை பல ஆண்டுகளாகவே இருந்து வந்துள்ளது. “தென்னிந்தியாவில் சாதியும் நிலமும்” என்ற ஆய்வு நூலை எழுதிய தர்மாகுமார் அந்த நூலில் தென்னாற்காடு மாவட்டம் குறித்து பல தகவல்களைத் தந்துள்ளார். தலித்துகள் பண்ணையடிமனங்களாக வைக்கப்பட்டிருந்ததையும் சிறு கடன்களுக்காக ஆயுள் முழுவதும் நிலங்களில் வேலை செய்ய நிர்பந்திக்கப்பட்டதையும் அந்த நூல் தெரிவிக்கிறது. நிலத்துடன் சேர்த்து பண்ணையாட்களையும் விற்கிற வழக்கம் தமிழ்நாட்டின் ஒன்பது மாவட்டங்களில் நடைமுறையில் இருந்துள்ளது. ஆனால் இந்த சமூகப் பொருளாதாரச் சூழலிலிருந்து வன்னியர்கள் பெரிய அளவில் வேறுபட்டிருக்கவில்லை என்பதும் ஒரு உண்மையாகும். பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்தில் குற்றப் பரம்பரை சாதிகளுள் ஒன்றாக வைத்துக் கண்காணிக்கப்பட்ட வன்னிய சாதியினர் ஒருவிதமான சமூகப் புறக்கணிப்புக்கு ஆளாகியே வந்துள்ளனர்.

தலித்துக்களைப் போலவே வன்னியர்களது துவக்க காலப் போராட்டங்களும் சுயமரியாதை, சமூக கௌரவம் முதலியவற்றை மையப்படுத்தியதாகவே இருந்துள்ளன. ஆண்ட பரம்பரையாகக் காட்டிக் கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களிடையே புழங்கும் வன்னிய சாதியின் தோற்றம் பற்றிய கதைகளும் கூட இத்தகைய அங்கோரத்துக்கான விழைவின் வெளிப்பாடுதான்.

வன்னியர் சங்கங்களின் கூட்டமைப்பு 1987ல் நடத்திய சாலை மறியல் போராட்டம் தமிழக அரசியலின் கவனத்தை வன்னியர்களை நோக்கி ஈர்த்தது. 17.9.87ல் தொடங்கி ஏழு நாட்கள் போக்குவரத்தைச் சீர்குலைத்து நடத்தப்பட்ட அந்தப் போராட்டத்தின் போது துப்பாக்கிச் சூட்டிலும் தடி

யடியிலுமாக பதினெட்டு வன்னியர்கள் கொல்லப்பட்டனர். பாப்பன்பட்டு, பனையபுரம், கோலியனூர், பண்டுட்டி, சித்தனி என விழுப்புரத்தை சுற்றியுள்ள பகுதிகளில்தான் இந்த துப்பாக்கிச் சூடுகளும் தடியடியும் நடந்தன. சென்னையோடு தமிழ்நாட்டின் பிற பகுதிகளை இணைக்கும் பிரதான சாலைகளை மறித்ததின் மூலம் தமிழக அளவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தினாலும் போராட்டம் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் மட்டுமே நடத்தப்பட்டது.

இந்தப் போராட்டம் சாலை மறியல் என்கிற வழிமுறையை அரசியல் கட்சிகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதை பலர் அறிவார்கள். ஆனால் தலித் மக்களின் குடிசைகளை எரிக்கும் ஒரு தாக்குதல் வடிவத்தையும் இந்தப் போராட்டமே அறிமுகப்படுத்தியது என்பது பலருக்கும் தெரியாது.

சாலைமறியலின் போது சிறுபாலங்கள் பல தகர்க்கப்பட்டன. சாலைகளின் இருபுறமுமிருந்த மரங்கள் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டன. சாலைகளில் வாகனப் போக்குவரத்துக்கு வழி ஏற்படுத்துவதற்காகக் கற்களையும் மரங்களையும் அப்புறப்படுத்த வேண்டி போலீசார் தலித்துகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். இதனால் கோபமடைந்த வன்னியர்கள் தலித்துகளின் வீடுகளைக் கொளுத்தினார்கள். ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான வீடுகள் எரிக்கப்பட்டதாகவும் 50ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தலித்துகள் வீடிழந்து நின்றதாகவும் அரசு அறிவித்தது.

இப்படி தலித்துகளுக்கும் வன்னியர்களுக்கும் இடையில் ஆழமான கசப்புணர்வினை இந்தப் போராட்டம் ஏற்படுத்தியது. இந்த சாலை மறியல் போராட்டத்தால் ஏற்பட்ட சமூகப் பதற்றத்தை பட்டாளி மக்கள் கட்சியைத் துவக்கியதன் மூலம் அரசியல் ஆதாயமாக வன்னியர்கள் மாற்றினார்கள். ஆனால் பெரும்பாதிப்புக்கு ஆளான போதிலும் சரியான அரசியல் இயக்கமில்லாத காரணத்தால் தலித்துகளின் மனக்குமுறல் அப்படியே அமுங்கிப் போனது.

90களின் மையப்பகுதியில்தான் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் இயக்கம் வட மாவட்டங்களில் பரவ ஆரம்பித்தது. புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த தலித்துகள் தமது மனக்குமுறலை வெளிப்ப

படுத்திக் கொள்ளும் வாய்ப்புகளைத் அது திறந்துவிட்டது. கடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலின்போது தலித்துகள் தாங்களே பணம்திரட்டி தத்தமது ஊர்களில் தேர்தல் பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டார்கள். திருவிழாவில் பங்கெடுப்பதான குதூகலத்தோடு அவர்கள் தேர்தல் பணிகளில் ஈடுபட்டனர். அரசியல் கட்சி சார்பினைப் புறக்கணித்துவிட்டு திருமாவளவனுக்கு வாக்களித்தார்கள்.

இத்தகைய நடைமுறை அந்தந்த ஊர்களில் அதுவரையிருந்த சாதிக் கட்டமைப்பில் ஒரு உடைப்பை ஏற்படுத்தியது. தலித்துகள் மிகவும் சொற்ப அளவில் இருக்கும் கிராமங்களில் கூட அவர்கள் தமது அரசியல் சார்பை வெளிப்படுத்தத் தயங்கவில்லை. கிராமத்தின் புவியியல் எல்லையை உடைத்து தமக்கான அரசியல் இயக்கத்தில் தன்னை ஒரு அங்கமாக உணர்வதன் மூலம் ஒப்பீட்டளவில் விடுதலை பெற்றவராக ஒரு தலித் உணரக்கூடிய வாய்ப்பை இந்தத் தேர்தல் வழங்கியது. ஒரு பாராளுமன்ற தொகுதிக்கான தேர்தல் என்பதைவிடவும் சமூக அங்கீகாரத்திற்கான போட்டி என்பதாகவே தேர்தலை தலித்துகள் கருதினார்கள். ஆனால் சாதியக் கட்டமைப்பில் தற்காலிகமாகக் கூட ஒரு நெகிழ்வு ஏற்படுவதை சாதியவாதிகள் விரும்பவில்லை. அதனால் தான் பாட்டாளி மக்கள் கட்சி மட்டுமின்றி மற்ற அரசியல் கட்சிகளில் இருந்த வன்னியர்களும் ஒன்று சேர்ந்து இந்தத் தாக்குதலில் இறங்கினார்கள். விடுதலை சிறுத்தைகளின் தோழமைக் கட்சியாக இருந்த தமிழ் மாநிலக் காங்கிரஸைச் சேர்ந்தவர்களும் கூட தலித்துகளுக்கு ஆதரவாக இருக்கவில்லை.

தேர்தலின் போது சாதிரீதியான தாக்குதலையே தலித்துகள் பிரதானமாக எதிர்கொண்டனர். ஆனால் அதற்குப் பிறகோ அரசின் தாக்குதல் முக்கியமானதாக மாறி தலித்துகளை மேலும் கடுமையான பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கியது.

அரசாங்கத்தின் நிறுவனங்களில் ஏதேனும் ஒன்று நடுநிலைமையோடு செயல்பட்டிருந்தால் கூட தலித்துகள் மீதான தாக்குதல்களை ஓரளவுக்கு கட்டுப்படுத்தியிருக்க முடியும். தேர்தல் கமிஷனரின் குறிப்பாணை எண் 464/ES 001/91 நான் 31.8.94 என்பதை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

“எந்தவொரு நபரும் அனுமதியின்றி வாக்கு சாவடிக்குள்ளே வாக்கு எண்ணும் இடத்திற்குள்ளோ நுழையக் கூடாது. அப்படி யான நபர் சார்ந்துள்ள அரசியல் கட்சியே அதற்குப் பொறுப்பு. அப்படி படி நுழைபவர்கள் மீது சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்க தேர்தல் கமிஷனுக்கு அதிகாரம் உள்ளது. அப்படி அனுமதியில்லாமல் நுழையும் நபர்களைக் கட்டுப்படுத்தாத தேர்தல் அதிகாரிகள் மீதும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்”

என அந்தக் குறிப்பாணை கூறுகிறது. சிதம்பரம் பாராளுமன்றத் தேர்தலின்போது பல்வேறு ஊர்களைச் சேர்ந்த 31 வாக்குச் சாவடிகளில் தலித்துகள் வாக்களிக்காமல் அடித்து விரட்டப்பட்டு கள்ள ஓட்டுக்கள் போடப்பட்டதாக ஆதாரங்களுடன் புகார் தரப்பட்டது. மாநில தேர்தல் ஆணையம் மட்டுமின்றி மத்திய தேர்தல் ஆணையத்திடமும் புகார் தரப்பட்டது. வன்முறை நடந்ததற்கான வீடியோ மற்றும் புகைப்படச் சான்றுகளும் தரப்பட்டன. ஆனால் தேர்தல் கமிஷன் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்காதது மட்டுமின்றி வாக்குப் பதிவில் எந்தத் தடங்கலும் இல்லை என நற்சான்றிதழ் வழங்கியது.

தேர்தல் நாளான 5.9.99 தேதியன்று பகல் 12.30 மணியிலிருந்தே காயமடைந்தவர்கள் கடலூர் அரசு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர். மருத்துவமனையின் பதிவேட்டிலும் அந்த விவரங்கள் பதிவாகி உள்ளன. அதனடிப்படையில் வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தால் கூட மறுவாக்கு பதிவுக்கு உத்தரவிட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அதுவும் நடக்கவில்லை.

தேர்தலின் போதும் அதைத் தொடர்ந்தும் நடைபெற்ற தாக்குதல்களில் பாதிக்கப்பட்ட தலித்துகள் பற்றி காவல்துறையோ மாவட்ட நிர்வாகமோ கவலைப்படவில்லை. மாவட்ட கலெக்டர் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளைப் பார்வையிடக்கூடச் செல்லவில்லை.

வன்கொடுமைத் தடுப்பு சட்டத்தின் கீழ் வழக்குகளைப் பதிவு செய்ய வேண்டுமென்கிற சாதாரண சட்ட நடைமுறையும் கூட செயல்படுத்தப்படவில்லை. அந்தச் சட்டத்தின் விதிகளின்படி காயம்பட்டவர்களுக்கு 25 ஆயிரமும் வாக்களிக்காமல் தடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு 20 ஆயிரமும் வழங்கப்படவேண்டும். அது மட்டுமின்றி எரிக்கப்பட்ட வீடுகளைப் புதிதாகக் கட்டித் தரவேண்டும். இப்படி சேதமுண்டாக்கியவர்களின் சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்து பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இழப்பீடாக வழங்கவும் அந்தச் சட்டத்தில் இடமுள்ளது.

இந்தக் கல்வரத்தில் மட்டுமல்ல பொதுவாகவே கடலூர் மற்றும் விழுப்புரம் மாவட்டங்களில் வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தைச் சரிவரப் பிரயோகிப்பதில்லை. 1998ம் ஆண்டின் புள்ளி விவரப்படி கடலூர் மாவட்டத்தில் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் பதியப்பட்ட 22 வழக்குகளில் 19 வழக்குகளில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். அதே போல் விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் பதியப்பட்ட 9 வழக்குகளில் எட்டு வழக்குகளில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் தண்டனையின்றி விடுவிக்கப்பட்டனர்.

இந்த தேர்தல் கல்வரத்தைத் தொடர்ந்து வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தில் வழக்குகளைப் பதிவு செய்ய வேண்டுமெனவும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உரிய இழப்பீடு வழங்கப்பட வேண்டுமெனவும் கேட்டு சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்கொன்று தொடரப்பட்டுள்ளது. அதற்குப் பிறகே கடலூர் மாவட்ட காவல்துறை இந்தச் சட்டத்தின் பிரிவு ஒன்றை எல்லா வழக்குகளிலும் சேர்க்கும்படி சுற்றறிக்கை அனுப்பியது.

தலித்துகளைக் காப்பாற்றுவதற்கான சட்டத்தைப் பயன்படுத்த உயர்நீதிமன்றம் வரைப் போக வேண்டும். ஆனால் தலித்துகள் மீது வழக்கு தொடர எந்த முகாந்திரமும் தேவையில்லையென்பதே காவல்துறையின் வழக்கமாக உள்ளது. தலித்துகள் மீது கொடுக்கப்பட்ட பொய்யான புகார்களில் கூட 294 மற்றும் 336 IPCன் பிரிவுகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பல வழக்குகளில் 323, 324 மற்றும் 307 பிரிவுகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. தேர்தல் முடிந்ததும் கடலூர் மாவட்டத்தில் 12 பேர் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தில் கைது செய்யப்பட்டனர். அதில் 7 பேர் தலித்துகள்.

உயர்நீதிமன்றத்தில் தொடரப்பட்டுள்ள வழக்கில் பதில் மனுக்களைக் கடலூர் மாவட்டக் கலெக்டரும் காவல்துறை கண்காணிப்பாளரும் தாக்கல் செய்துள்ளனர்.

ஆணையம்பேட்டையில் அவசரமாகத் தயாரிக்கப்படும் வீடு. தண்ணீர் தெளித்தால் கரையும் சிமென்ட் பூச்சு.

தேர்தல் நாளில் (5.9.99) 80 தலித் களும் 53 இந்துக்களும் காயமடைந்ததாகவும் 391 வீடுகள் எரிக்கப்பட்டதாகவும் அதில் 40 வீடுகள் இந்துக்களுடையவை எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களது வாதப்படியே பார்த்தால் கூட 80 தலித்துகள் காயப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். 351 தலித் வீடுகள் எரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்துக்கள் தரப்பில் 53பேர் காணமடைந்தனர். 40 வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன. ஆனால் பதிவு செய்யப்பட்ட வழக்குகளில் 53 வழக்குகள் தலித்துகளுக்கு எதிரானவை. ஆனால் அவர்களைத் தாக்கியவர்களுக்கு எதிராக 45 வாக்குகள் மட்டுமே பதியப்பட்டுள்ளன.

இழப்பீடு வழங்குவதிலும் கூட வன்கொடுமைத் தடுப்பு சட்டத்தின் விதிகள் மீறப்பட்டு வெறுமனே 2500 ரூபாய் மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இழப்பீடு வழங்கப்பட்டது பற்றி அரசு தரப்பில் கூறப்பட்டவை பொதுப்படையாகவும் குழப்பமாகவும் இருந்ததால் குறிப்பான விவரங்கள் வேண்டுமெனக் கோரப்பட்டது. அதன்படியான விவரங்கள் கடந்த டிசம்பர் மாதத்தில்தான் நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. அந்த விவரங்களின்படி இழப்பீடு வழங்கப்பட்டுள்ளதா என சோதிப்பதற்காக 25.12.2000 அன்று உயர்நீதிமன்ற வழக்கறிஞர் ரத்னம் தலைமையில் ஒரு குழு நேரடியாகச் சென்று விசாரித்தது.

தேர்தல் கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இழப்பீட்டின் விவரம் :

	எரிந்த வீடுகள்	தொகை ரூ.
ஆதிதிராவிடர்	304	6,56,365
இந்துக்கள்	126	3,09,300

இந்தத் தொகையும் கூட முழுமையாக வழங்கப்படவில்லை. இறப்புச் சான்றிதழ் இல்லை எனக் காரணம் காட்டி குப்புசாமியின் மனைவிக்கு அதிகாரிகள் பணம் தர மறுத்து விட்டனர். இறப்புச் சான்றிதழ் கேட்கப் போனால் ரேஷன் கார்டு கொண்டுவர வேண்டும் எனக் கூறி விட்டனர். ரேஷன் கார்டோ அவரது வீட்டோடு சேர்ந்து எரிக்கப்பட்டது.

“புது ரேஷன் கார்டு வாங்கலாம்னு போய்க் கேட்டோம். 500 ரூபாய் கேட்டாங்க...”

என்கிறார் குப்புசாமியின் மனைவி. அவருக்கு அரசாங்கம் தருகிற இழப்பீடு வெறும் 700 ரூபாய்தான். அந்தப் பணமே வேண்டாமென்று கூறிவிட்டார் அந்த முதாட்டி.

தலித்துகளின் எரிக்கப்பட்ட வீடுகளைக் கட்டித் தர 62.40 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டதாக

அரசு தரப்பில் கூறப்பட்டது. அதற்கான உத்தரவை கடலூர் கலெக்டர் 30.5.2000 அன்று போட்டுள்ளார். வீடொன்றுக்கு 32ஆயிரம் வீதம் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு அந்தத் தொகை அந்தந்த கிராமங்களை உள்ளடக்கிய வட்டார வளர்ச்சி அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு அதன்பின் ஒப்பந்தக்காரர்கள் மூலமாக திட்டம் நிறைவேற்றப்படவேண்டும். தலித்களுக்கு மட்டுமின்றி வன்னியர்களுக்கும் இதே போல தொகை ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனையும் பேட்டை, பண்ணப்பட்டு ஆகிய இரண்டு ஊர்களிலும் வன்னியர்களுக்கான வீடுகள் ஏறக்குறைய கட்டி முடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பல கிராமங்களில் தலித்துகளுக்கான வீடுகள் கட்டப்படவில்லை. வீடு

தலித்துகளை இந்த அரசாங்க

எந்திரம் எப்படியெல்லாம் மென்று துப்புகிறது என்பதற்குச் சாட்சியாக இருக்கின்றன இந்த கிராமங்கள். பீகாரில் நடக்கும் தேர்தல் முறைகேடுகள் பற்றி வாய்கியியப் பேசுகிறவர்கள் சிதம்பரம் கலவரம் குறித்து ஒன்றும் பேசுவதில்லை. மதவெறியின் ஆபத்துப் பற்றி பேசுவார்கள் சாதி வெறியின் விளைவுகளைக் கண்டிக்க முன்வருவதில்லை.

கட்ட நிதி ஒதுக்கப்பட்ட விஷயம் கூட பல கிராமங்களில் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

செப்டம்பர் 1999ல் நடந்த பாராளுமன்ற தேர்தலையொட்டி எரிக்கப்பட்ட தலித்களின் வீடுகளைக் கட்டித் தர வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் ஒதுக்கப்பட்ட நிதியின் விவரம். பாதிக்கப்பட்ட வீடுகள் 196 ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 62,40,000

இந்தக் கலவரத்தில் அரசியல் கட்சிகளின் வன்முறை ஒரு பக்கம் சேதம் விளைவித்ததென்றால் அதிகாரிகளின் அலட்சியம் மறுபக்கம் அழிவை ஏற்படுத்தியுள்ளது. எரிக்கப்பட்ட வீடுகளின் எண்ணிக்கை உட்பட எல்லாத் தகவல்களிலுமே முன்னுக்குப்பின் முரணாகவே அதிகாரிகள் பேசி வருகின்றனர். எரிக்கப்பட்ட வீடுகள் 503 என முதலில்

கலெக்டர் அறிவித்தார். அதன் பிறகு 391 வீடுகள் என்று கணக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இழப்பீடு வழங்கப்பட்ட பட்டியல்படி அது 430ஆக இருக்கிறது. வீடு கட்டித் தருவதற்கான ஆணையில் அது 195ஆகக் குறைந்துவிட்டது.

தியாகவல்லி லெனின் காலனியில் 17 வீடுகள் எரிக்கப்பட்டதாக இன்டிபென்டன்ட் இன்ஷியேட்டிவ் என்ற அமைப்பின் உண்மையறியும் குழு அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டது. அதுவே உயர்நீதிமன்றத்தில் தொடரப்பட்டுள்ள வழக்கிலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. அதற்கு பதில் மனு தாக்கல் செய்த கடலூர் மாவட்ட கலெக்டர் “எரிக்கப்பட்டது 17 வீடுகள் அல்ல 15 வீடுகள்” எனத் தெரிவித்துள்ளார். அதே கலெக்டர் தன்னுடைய 30.5.2000 தேதியிட்ட உத்தரவில் 17 வீடுகள் கட்டித்தர ஆணையிட்டுள்ளார். இந்த வீடுகள் கொளுத்தப்பட்டது தொடர்பாக ஆறு பா.ம.க.வினரைப் போலீசார் கைது செய்தனர். கொளுத்துவதில் முக்கிய பங்காற்றியவர்களைக் கைது செய்யவில்லை.

பள்ளிநீரோடை என்ற கிராமத்தில் தலித்துகளின் 101 வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன. மாவட்டக் கலெக்டரும் காவல்துறையும் தாக்கல் செய்துள்ள பதில் மனுவில் 90 வீடுகள் மட்டுமே எரிக்கப்பட்டதாகக் கூறியிருந்தனர். ஆனால் இப்போது வீடுகட்டுவதற்கான உத்தரவில் 86 வீடுகளுக்கு மட்டுமே அனுமதி தரப்பட்டுள்ளது. 101 வீடுகளை எரித்தது தொடர்பாக எட்டு பேர் மட்டுமே கைது செய்யப்பட்டனர்.

எந்த அளவுக்கு மாவட்ட நிர்வாகம் இதில் மெத்தனமாக இருக்கிறது என்பதற்கு இந்த உதாரணங்களே போதும்.

அலட்சியமும் மெத்தனமும் மட்டுமல்ல ஊழலும் இப்போது சேர்ந்து கொண்டுவீட்டது. தாதன்குப்பம், பள்ளி நீரோடை, கிராமங்களில் கட்டப்பட்டுள்ள வீடுகள் அவ்வளவு மோசமில்லை. வீடு கட்டுவதற்காக 52 மூட்டை சிமெண்டும் கம்பியும் ஜன்னல் மற்றும் கதவும் பொருட்களாகவே தரப்பட்டுள்ளன. தாதன்குப்பத்தில் அதை முழுமையாகப் பயன்படுத்தாவிட்டாலும் அதிகம் ஊழலில்லாமல் செய்திருக்கிறார்கள். வேலையுள் ஏறக்குறைய முடியும் தருவாயில் உள்ளது.

தியாகவல்லி லெனின் காலனி, அம்பேத்கர் காலனி இரண்டு இடத்திலும் வீடு கட்டுவதற்கான அறிகுறியே காணப்படவில்லை. அந்த ஊர் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் வன்னியர் என்பது மட்டுமின்றி கலவரத்திலும் முக்

கிய பங்காற்றியவர் என்பதால் வீடு கட்டுவதைத் தடுத்து வைத்திருக்கிறார். தலித்துக்களுக்கு பட்டா இல்லை என்ற 'டெக்னிக்கல்' காரணத்தைச் சொல்லி முடக்கி வைத்துள்ளனர். அங்கே எரிக்கப்பட்ட வீடுகளில் பல வற்றில் தற்காலிகமாக கூரைதான் வேயப்பட்டுள்ளது.

ஆனையப்பேட்டை வன்னியர் பகுதியில் முப்பது வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட்டுள்ளன. அடுத்து பத்து வீடுகள் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. அங்கே சேகர் என்பவரைச் சந்தித்தோம். பதினாறு மூட்டை சிமெண்ட் மட்டுமே ஒப்பந்தக்காரர் உபயோகித்தார் எனவும் தனது சொந்தப் பணத்தில் மேலும் 4 மூட்டை சிமெண்ட் வாங்கிக் கலந்து தனது வீட்டைக் கட்டச் சொன்னதாகவும் குறிப்பிட்டார். வீடு கட்ட ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களின் விவரங்களை நாங்கள் தெரிவித்ததும் கொதித்துப் போன அந்த ஊர்மக்கள் அங்கே நின்றிருந்த ஒப்பந்தக்காரரிடம் சென்று சண்டை போட அவர் தப்பித்தால் போதுமென மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறிச் சென்று விட்டார். சிமெண்ட் பூசிய சுவர்களில் விரல்களால் சுரண்டினால் உதிர்ந்து போகிறது. பலமாக இருக்குமெனத் தண்ணீர் தெளித்தால் அதில் சிமெண்ட் கரைந்து ஒழுக்கிறது. செங்கல் கையால் தட்டினாலே மண் கட்டி போல உதிர்கிறது. இருக்கின்ற நிலையைப் பார்த்தால் பத்தாயிரம் ரூபாய்கூடச் செலவு செய்திருக்க மாட்டார்கள் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

'காண்ட்ராக்ட்' விடும்போது, எஞ்சினியர் நம்ம ஜாதிக்காரர்தான் நல்ல கட்டிக் கொடுப்பானு சேர்மேன் சொன்னாருங்க' என்றார் அங்கிருந்த இளைஞர் ஒருவர். ஊழல் ஜாதி பார்ப்பதில்லை என்பது அவருக்கு அன்று தான் விளங்கியது.

பண்ணப்பட்டு என்ற கிராமத்திலோ பிரச்சனை வேறுவிதமாக இருந்தது. அங்கு வன்னியர் பகுதியில் வீடுகள் சிறப்பாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. அங்கே பஞ்சாயத்து தலைவராக இருப்பவர் ஒரு தலித். அவர் தான் 'காண்ட்ராக்ட்' எடுத்துள்ளார். வன்னியர் தரப்பில் அவரை வாயாரப் புகழ்கிறார்கள். ஆனால் தலித்களுக்கு 23 வீடுகள் கட்ட உத்தரவு போட்டும் வேலை நடக்கவில்லை. தலித் தெருவில் காண்ட்ராக்ட் வேண்டாமென்று பஞ்சாயத்துத் தலைவர் கூறிவிட்டாராம். 'எப்படித் தான் கட்டித் தந்தாலும் குறை சொல்வார்கள் அதனால் தான் மறுத்துவிட்டேன்' என்கிறார் அவர்.

மலேசியாவிலும் தமிழில் எழுதுகிறோம்

எங்கள் வாழ்க்கையையும் வாசித்துப் பாருங்கள் !

	ரூ.
1. வேரும் வாழ்வும் - தொகுப்பு : சை. பீர்முகம்மது (568 பக்கங்கள் - மலேசியாவின் 50 ஆண்டு காலத்தில் 43 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள்)	150.00
2. மண்ணும் மனிதர்களும் - சை. பீர்முகம்மது (Re Discovery of India)	100.00
3. வானத்து வேலிகள் - டாக்டர் ரெ. கார்த்திகேசு (நாவல்)	35.00
4. காதலினால் அல்ல - டாக்டர் ரெ. கார்த்திகேசு (நாவல்)	90.00
5. கவியரங்கில் திருவரசு - கவிஞர் திருவரசு	50.00
6. பெண் மணல் - சை. பீர்முகம்மது (சிறுகதை)	25.00
7. பெண் குதிரை - சை. பீர்முகம்மது (நாவல்)	30.00
8. கைதிகள் கண்ட கண்டம் - சை. பீர்முகம்மது (ஆஸ்திரேலியப் பயணக் கட்டுரை)	30.00

கிடைக்குமிடங்கள்

மித்ரா பதிப்பகம்
375 / 10 ஆற்காடுச் சாலை
கோடம்பாக்கம்
சென்னை 600 024

நியு பக் வேண்டல்
52சி வடக்கு உஸ்மான் சாலை
தி.நகர்
சென்னை 600 017

காண்ட்ராக்ட் எடுக்க ஆள் இல்லை எனக் காரணம் காட்டி அப்படியே போட்டுவிட்டார்கள். வட்டார வளர்ச்சி அலுவலரிடம் கேட்டால் 'இந்தத் தொகைக்குள் வீடு கட்ட முடியாது. நீங்களே அஸ்திவாரம் வரைக்கும் போட்டுத் தயார் பண்ணுங்கள்' என்று கூறியிருக்கிறார். அதை நம்பி தலித்துகள் தத்தமது வீடுகளுக்காக தங்களே அஸ்தி வாரத்துக்காகப் பள்ளம் தோண்டி வைத்திருக்கிறார்கள். மழையில் அது தூர்ந்து மண் முடிக் கிடக்கிறது.

இந்த விவரங்களின் அடிப்படையில் உயர்நீதி மன்றத்தில் மேலும் ஒரு மனு தாக்கல் செய்து இப்போது ஒரு உத்தரவை வழக்கறிஞர் ரத்தினம் பெற்றுள்ளார். இந்த முறைகேடுகள் குறித்து விசாரித்து அறிக்கை தாக்கல் செய்யும்படி மாவட்ட நிர்வாகத்துக்கு உயர்நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டுள்ளது.

தலித்துகளை இந்த அரசாங்க எந்திரம் எப்படியெல்லாம் மென்று துப்புகிறது என்பதற்குச் சாட்சியாக இருக்கின்றன இந்த கிராமங்கள். பீகாரில் நடக்கும் தேர்தல் முறைகேடுகள் பற்றி வாய்கிழியப் பேசுகிறவர்கள் சிதம்பரம் கலவரம் குறித்து ஒன்றும் பேசுவதில்லை. மதவெறியின் ஆபத்துப் பற்றி பேசுபவர்கள் சாதி வெறியின் விளைவுகளைக் கண்டிக்க முன்வருவதில்லை.

அடுத்த தேர்தல் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மீண்டும் எரியப் போகும் வீடுகளை நினைத்து தலித்துகள் கவலைப்படுகின்றனர். ஆனாலும் தங்களது அரசியல் திரட்சியை சாதிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அதைவிட வலுவாக அவர்களிடமிருக்கிறது.

1937ல் நடந்த தேர்தலில் அம்பேத்கரது சுதந்திர தொழிலாளர் கட்சி 151 இடங்களில் போட்டியிட்டு 12 இடங்களையே வெல்ல முடிந்தது. ஏன் எப்படி ஆனது என்பதை ஆய்வு செய்த அம்பேத்கர் தலித்துகள் காங்கிரஸ் கட்சியை ஆதரித்தனர் என்ற வாதத்தை மறுத்தார். அதைப் புள்ளி விவரங்களோடு விரிவான நூலாக வெளியிட்டார். "காங்கிரசும் காந்தியும் தீண்டப்படாத மக்களுக்கு செய்த தென்ன?" என்பதே அந்த நூல். அந்த ஆய்வின் முடிவில் தனி வாக்காளர் தொகுதியே (Separate Electorate) அவருக்குத் தீர்வாகத் தெரிந்தது.

சிதம்பரத்தின் அனுபவமும் அதைத்தான் வலியுறுத்துகிறது. இந்தியா குடியரசாக அறிவிக்கப்பட்ட போது அம்பேத்கர் கூறினார், "அரசியலில் நாம் ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கு, ஒவ்வொரு வாக்குக்கும் ஒரே மதிப்பு என்ற கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம். நம் சமூகப் பொருளாதார வாழ்விலோ சில காரணங்களால் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒரே மதிப்பு என்ற கோட்பாட்டை மறுத்து வருகிறோம். இந்த முரண்பாடான வாழ்க்கையை எவ்வளவு காலம் நடத்தப் போகிறோம்? இதை நீண்ட நாட்களுக்குத் தொடர்ந்தால் நம் அரசியல் ஜனநாயகம் பெரும் ஆபத்துக்குள்ளாகும்" என எச்சரித்தார்.

அவர் பேசி ஜம்பது ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டது. சமூகப் பொருளாதார தளத்தில் உள்ள சமத்துவ மின்மை களையப்படவில்லை. மாறாக வாக்களிப்பதில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சமத்துவத்தையும் இப்போது பறித்துவிட்டார்கள். இந்து சமூகத்தைக் காப்பாற்ற இதைவிட சிறந்த வழி வேறென்ன இருக்கமுடியும். ■

இலக்கிய வியாபாரமும் கரிசனப் புலம்பலும்

○ கண்ணன்

ஆகஸ்ட் 31 மாலை (தமிழ் இனி 2000 நிகழ்விற்கு முதல்நாள்) காலச் சுவடு பதிப்பகத்தின் எட்டு நூல்களை சென்னையில் வெளியிட்டோம். உலகம் தழுவிய இலக்கிய ஆளுமைகள் பங்கேற்கும் ஒரு இலக்கிய அரங்கை நிகழ்த்தவும், உலகெங்கிருந்தும் குழுமியிருந்த வாசகர்களிடம் எங்கள் நூல்களை எடுத்துச் செல்லவும் தமிழ் இனி 2000 அளித்த அரிய வாய்ப்பை பயன்படுத்திக் கொண்டோம்.

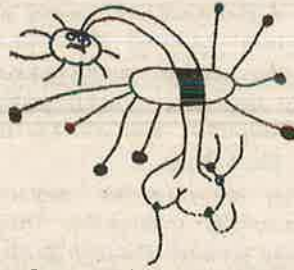
தமிழ் இனி நடப்பது உறுதிப்பட்டவுடனேயே சில பதிப்பக நண்பர்களிடம் அவர்களது நூல்களை தமிழ் இனியை அடுத்து வெளியிடும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். பல பதிப்பகங்களும் சிற்றிதழ்களும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை பரந்த வாசகர் வட்டத்திற்கு அறிமுகமாக பயன்படுத்திக்கொண்டனர்.

தமிழ் இனியிலும் வெளியீட்டு விழாவிலும் எங்கள் நூல்கள் ரூ. 1,60,000க்கு விற்பனையாயின என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அதிலும் குறிப்பாக 'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' நூலின் விற்பனை வியப்பை ஏற்படுத்துகிறது. தமிழ் இனியில் 300 பிரதிகளும் இப்போது சென்னை புத்தகச் சந்தையில் (Book Fair) 100 பிரதிகளும் விற்பனை ஆகியுள்ளன. அச்சிட்ட 1500 பிரதிகளும் இப்போது கிட்டத்தட்ட தீர்ந்துவிட்டன. இந்த வாசக ஆதரவு வழக்கம் போல 'இலக்கிய வியாபாரம்', 'லாபம்' போன்ற 'வசைகளை' எங்கள் மீது அள்ளி வீச காரணமாக அமைந்துள்ளது. பிற தீவிர இதழ்களைவிட காலச்சுவடு பெற்றுவரும் அதிகப்படியான வாசக ஆதரவும் முன்னர் நாங்கள் சென்னையில் ஒழுங்கு செய்த நூல் வெளியீடும் (டிசம்பர் '98) இந்த 'வசை'க்கு எங்களைப் பழக்கப்படுத்திவிட்டன. பொறாமையும் ஒவ்வாமையும் இங்கு அசட்டு லட்சியவாதமாகவும் மாற்றுக்கோட்பாடாகவும் உருக்கொள்கின்றன.

காலச்சுவடு லாபகரமான தொழிலாக வளர்ச்சி அடைவதில் எங்களுக்கு கூச்சம் எதுவுமில்லை. கண்டதை விற்று நாங்கள் தொழில் செய்யவில்லை. நாங்கள் மதிக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கு செம்மையான பதிப்புகளை கடும் உழைப்பைச் செலுத்தி உருவாக்குகிறோம். தொழில் திறனுடன் செயல்பட்டு தகுதியான வாசகர் ஆதரவையும் பெறுகிறோம். பணத்திற்கோ, புகழ்க்கோ பாராட்டிற்கோ விலை போனதாக யாரும் குற்றஞ்சாட்ட முடியாது. நமது இலட்சியவாதிகளும், இலக்

கியவாதிகளும் தாங்கள் பயன்படுத்தும் கோவணத்திலிருந்து செல்போன் வரை அனைத்து பொருள்களையும் லாபம் கொடுத்தே வாங்குகின்றனர். நல்ல நூல்களை மட்டும் லாபம் கொடுத்து வாங்க என்ன தடை? நல்ல நூல்களைப் பிரசுரிக்கும்போது அவற்றைக் கவனம் பெறும் விதத்தில் வெளியிடுவதிலும், விற்பனை செய்வதிலும் என்ன பிழை?

காலச்சுவடின் 'லாபம்', 'வியாபாரம்' பற்றி கவலை கொள்பவர்களுக்கு சில கேள்விகள். கடந்த பல பத்து ஆண்டுகளில் எழுத்தாளனைச் சுரண்டி, சகல வசதிகளுடனும் வாழும் பதிப்பாளர்களை நீங்கள் எப்போதாவது கண்டித்ததுண்டா? எழுத்தாளனுக்குரிய உரிமைத் தொகைக்கு குரல் கொடுக்க நீங்கள் எப்போதாவது முன் வந்ததுண்டா? எழுத்தாளர்களை

அவமதிக்கும் விதத்தில் பதிப்புகளை வெளியிட்டு வரும் பதிப்பாளர்களை நீங்கள் கேள்வி கேட்டது உண்டா? நாங்கள் வெளியிடும் நூல் படைப்பாளிகளுக்கு உரிய தொகையை சரியான நேரத்தில் கொடுத்துவரும் எங்களைப் பற்றி மட்டும் நீங்கள் கேள்வி எழுப்புவது ஏன்?

எங்கள் இலக்கிய நூல்களின் விற்பனையும் இலக்கிய அரங்குகளில் நிறையும் வாசகர்களும் இலக்கிய விரோதிகளுக்கு கலக்கத்தை ஏற்படுத்துவது இயல்பானது. ஆனால் இந்நாள்வரை தகுதியான நூல்கள் விற்பனை ஆவதில்லை என்றும், வாசிப்பு பழக்கம் குறைந்து வருகிறது என்றும், நல்ல இதழ்களை யாரும் வாங்குவதில்லை என்றும், இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்கு ஆதரவில்லை என்றும், தீவிர இலக்கியவாதிகளின் தாக்கம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இல்லை என்றும் ஆதங்கப்பட்டு வந்தவர்கள் தழுவல் நிகழ்ந்துள்ள பல மாற்றங்களை முதலில் அங்கீகரிக்க வேண்டும். அதன் பிறகு அவர்கள் முன் வைக்கும் விமர்

சனங்கள் எங்கள் ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியவை. மாறாக அதையைப்படுவது ஒரு முரண்தகை.

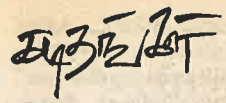
எழுத்தாளன் எழுதிப் பிழைக்க முடியவில்லை என்றும், எழுத்தை நம்பி வாழ்ந்து அழிந்த எழுத்தாளர்களைப் பட்டியலிட்டு கரிசனப்படும் வந்தவர்கள் தங்கள் நிலைப்பாட்டை இப்போது தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

தீவிர இதழியலும் பதிப்புத் தொழிலும் லாபகரமானதாக இல்லாதவரை தரமான எழுத்தாளன் எழுத்தை நம்பி வாழும் தழுவல் எவ்வாறு உருவாகும்? நமது இலக்கிய மேதைகளின் குடும்பம் லாட்டரிச் சீட்டை நம்பிப் பிழைக்கும் தழுவல்தான் நீடிக்க வேண்டுமா? தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பற்றிய உங்கள் நேற்றைய விமர்சனங்கள் உண்மையெனில் இன்றைய மாற்றங்கள் உங்களுக்கு சிறிதேனும் நம்பிக்கை அளிக்க வேண்டும். மாறாக மாற்றங்களால் ஆத்திரம் கொள்வது தமிழில் கலாச்சார மாற்றங்களுக்காகப் போராடி அழிந்தவர்களின் தியாகத்தை உங்கள் கரிசனப் புலம்பலுக்கான மூலப் பொருளாக நீங்கள் இந்நாள் வரையிலும் பயன்படுத்தி வந்ததாகவே பொருள்படும்..

தியாகத்தை மதிப்பது என்பது, தியாகிகளை அங்கீகரிப்பது என்பது மாற்றத்திற்கான போராட்டத்தைத் தொடர்வதுதான். தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முயல்வதுதான். இருப்பு நிலை நீடிக்கத் துணை போவதல்ல. நேற்றைய இருப்பு நிலை வேண்டி ஏங்குவதும் அல்ல.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தையாக மதிக்கப்படும் புதுமைப்பித்தனுக்கு ஒரு செம்மையான பதிப்புக் கொண்டு வருவது கூட இங்கு பாறைக்கோல் விமர்சகர்களை ஆத்திரப்பட வைக்கிறது. ஒரு இலக்கிய ரசிகனின் வாசிப்பிற்கு பு. பியின் தேர்ந்த கதைகளின் எந்த ஒரு தொகுப்பும் போதுமானது தான். மறு வாசிப்பிற்கும் கட்டுடைப்பதற்கும் காலச்சுவடின் 'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' செம்பதிப்பும் 'அன்னை இட்ட தீ' தொகுப்பும் அவசியம் தேவை.

மேலும் இலக்கிய அரங்குகளில் நிறையும் இளைஞர்கள், பெண்கள், மாணவர்கள் கூட்டம் சிறுபத்திரிகைச் சூழலை ஒரு Exclusive Club ஆக அல்லது ஒரு தாய் இனமாக, சாதியாக உருவகித்து வருபவர்களுக்குக் கசப்பைத் தரலாம். சிற்றிதழ் சூழல் எப்போதும் தீவிரச் செயல்பாடுகளுக்கான களமாக இருக்கட்டும். சில்லறைகள் துள்ளும் வெளியாக அல்ல. ■

இளையராஜா பற்றிய பிரேம் ரமேஷின் நூல் அவரின் ஆற்றலை வியந்து பேசுவது என்ற அளவில் சுருக்கப்பட்டுள்ளது என்று எட்வர்ட் சொன்னாலும் அதையும் சரியாகச் சொல்லிப் பேசவில்லை என்பது உண்மை. இளையராஜாவின் மேதமையை திரை இசை ரசிகர்களுக்கு இன்னும் விரிவாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி ஒரு வாய்ப்புக்கிடையும் அதை பிரேம் ரமேஷ் விணாக்கிவிட்டனர். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் சிலம்பம் இதழில் வந்த 'அன்னக்கிளிக்கு முளைத்த சிம்பனிச் சிறகு' கட்டுரை சிறப்பானது என்று சொல்லலாம். தமிழ் சினிமாவில் தோல்வி கண்டு வீழ்ந்தவர்கள் ஏராளம். ஆனால் தமிழ் சினிமா வெற்றியைக் கொண்டே ஒருவனை வீழ்த்தும் என்பதற்கு இளையராஜா மட்டுமே உதாரணம். இந்த விமர்சனமாவது இளையராஜாவை யோசிக்க வைக்க வேண்டும் என்பதே எனது பிரார்த்தனை.

மயிர்வாகனன் சிவகங்கை

சேரனின் 'கென்சாரோ-வீவாவின் படுகொலை' கட்டுரை படிக்கும்போது இந்திய வரலாற்றில் நடந்த ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வந்து போகிறது. 1930ல் பகத்சிங்குக்கும் அவர் தோழர்களுக்கும் ஆங்கிலேய அரசு தூக்குத்தண்டனை கொடுத்தபோதும் சரி, ஐந்து மாதம் கழித்து (23.3.1931) தூக்கிலிட்டபோதும் சரி, அகிம்சையின் தந்தை காந்தி மெளனம் சாதித்தார். காந்தியின் மெளனம் கலைந்திருந்தால் பகத்சிங்குக்கும் அவர் தோழர்களுக்கும் ஆயுள் தண்டனை அளவாக குறைத்திருக்க முடியும். இது உண்மை. ஏனென்றால் காந்திக்கு வெள்ளைக்காரனிடமிருந்த செல்வாக்கு குறைவானது அல்ல. இது நாடறிந்த செய்தி.

ஓகோனி மக்களின் தன்னாட்சிப் போராட்டத் தலைவர் - கென்சாரோ வீவாக்கும் அவர் தோழர்களுக்கும் (நைஜீரியர் அரசு) மரண தண்டனை கொடுத்த பின் அவர்களை காப்பாற்ற கென்சாரோவின் குடும்பத்தாரும் நண்பர்களும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிக்கு நெல்சன் மண்டேலாவின் அலட்சியமான அணுகு முறையைப் படிக்கும்போது மேலே குறிப்பிட்ட சம்பவம் நினைவுக்கு வந்துபோவது இயல்பு. மேலும் மண்டேலாவின் குருநாதர் காந்தியின் அகிம்சா கொள்கையை இம்மி பிச்சாமல் கடைப் பிடித்துள்ளார் என்பது தெரிகிறது. இதை தான் தாஸ்த்யேவ்ஸ்கி "கண்ணியமான கனவான் களின் நுணுக்கமான வன்முறை" என்பார். இது காந்திக்கும் பொருந்தும். மண்டேலாவுக்கும் பொருந்தும். மக்களின் உண்மையான விடுதலைப் போராட்டத்தை இந்த 'நுணுக்கமான வன்முறையாளர்கள்' 'அகிம்சை' என்ற பெயரில் காட்டிக் கொடுத்தே வந்துள்ளனர்.

கென்சாரோ வீவாவைப் போலவே பெரு நாட்டு மக்கள் தலைவர் தோழர் கன்சோலாவும், குர்தீஸ் இன விடுதலை போராட்டத் தலைவர் அப்துல்லா ஏசாலனும் தூக்கிலிடப்படலாம். இந்த 'நுணுக்க

மான வன்முறையாளர்'களின் அனுதாபத்தை எதிர்பார்க்காமல் மூன்றாம் உலக தேசிய விடுதலைப் புரட்சியாளர்களும், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு சனநாயக இயக்கங்களும் கன்சோலாவையும் அப்துல்லா ஏசாலனையும் விடுதலை செய்யச் சொல்லி உரத்து குரல் கொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்களையாவது காப்பாற்ற முடியும். கன்சோலாவும் அப்துல்லா ஏசாலனும் இன்றைய ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பின் நம்பிக்கை நட்சத்திரங்கள். தேசிய விடுதலை இயக்கங்களின் வழிகாட்டிகள்.

சி. சி. இராயச்சந்திரன் ஈரோடு

'இளையராஜா இசையில் தத்துவமும், அழகிலும்' நூல் பற்றிய ஜே. ஆர். வி. எட்வர்டின் மதிப்புரை படித்தேன். இவர் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, உயர்சாதினரின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த திரைத் துறைக்குள் தலித்தான இவர், சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகள் சர்வாதிகாரியாய் திகழ்ந்தார் என்பது முற்றிலும் உண்மையே. இளையராஜா தனக்குப் பின் தன் இசையின் தொடர்ச்சியான ஒரு பாரம்பரியத்தை உருவாக்காமல் இருந்ததன் விளைவே, ரஹ்மான் நுழைந்த காலத்தின்போது திரைத்துறையினர் அவரை கைகழுவிவிட்டதாக மதிப்புரை ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். இதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. ரஹ்மான் வந்த காலத்தில், இசையை அதாவது பின்னணி இசை மற்றும் திரையிசை பாடல்களை ரசிப்பதில் நம் ரசிகர்களின் மனோநிலை மாறுபட்டிருந்தது. மென்மையான தாலாட்டும் இசையை மறந்து, ஒருவித இரைச்சலான இசையை ரசிப்பதற்கு நாம் பழகிவிட்டிருந்த தருணம் அது.

மேலும், ஒரு திரைப்படத்தின் பாடல்கள் பிரபலமாகிவிட்டால், அத்திரைப்படத்திற்கு இசையமைத்தவரை நாம் அதிகமாக புகழ்வதும், அதற்கடுத்த படத்தில் அவர் இசையமைத்த பாடல்கள் மக்களால் ரசிக்கப்படவில்லை எனில் இசையமைப்பாளருக்கு இசையமைக்க தெரியவில்லை என்று கூறுவதும் நம்மிடையே நெடுங்காலமாய் இருந்து வரும் ஒருவித தொற்று நோய். ரஹ்மான் வந்த காலத்தில், திரைத் துறையினர் ஒன்றும் இளையராஜாவை கைகழுவவில்லை. திரைப்படங்களுக்கு இசையமைப்பதை அப்போது, இளையராஜா குறைத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதே நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய உண்மை.

வீர்ப்பன் வேட்டையில் ஈடுபட்டிருக்கும் சிறப்பு அதிரடிப்படையினரின் அடடுழியங்களால் பாதிக்கப்பட்டோரின் வாக்கு மூலங்களைப் படித்தேன். நெஞ்சு இன்னும் பதைபதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. 'பாதிக்கப்பட்டோர் மக்கள் மாநாட்டிற்கு வந்திருந்த பத்திரிக்கையாளர்கள், பாதிக்கப்பட்டோரின் பிரச்சனைகளை நாட்டு மக்களின் கவனத்துக்கு கொண்டு செல்லவில்லை என கட்டுரை ஆசிரியர் ரவிக்குமார் வருத்தப் பட்டிருந்தார். இதில் வருத்தப்பட என்ன இருக்கிறது? அத்துமீறி நடந்த அதிரடிப் படை மனிதர்களைப் போல், பத்திரிக்கையாளர்களும் சராசரி மனிதர்களே. ஆறுமாதத்திற்கு முன்பு முன்னாள் முதல்வர் ஜெயலலிதா மீதான ஒரு வழக்கில் தண்டனை வழங்கப்பட்டதற்கு,

தர்மபுரி யில் முன்று கல்லூரி மாணவிகள் பல்லோடு எரித்து கொல்லப்பட்டபோது, அதை பிரபல டி. வி. நிருபர்கள் வீடியோ படம் பிடிக்க முனைந்தார்களே தவிர யாரும் காப்பாற்ற முன்வரவில்லை. பத்திரிக்கை நிருபர்களுக்கு முக்கியம் செய்துகள்தானே தவிர மனிதநேயமல்ல.

வே. முத்துக்குமார் கல்விடைக்குறிச்சி

'காலச்சுவடு' நவம்பர் - டிசம்பர் 2000 இதழ் கண்டேன். ஒருவரைப் புகழ்ந்து துதிபாட வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் 'காலச்சுவடு' ஆசிரியர்களில் எவருக்கேனும் இருக்குமெனில், அது தனிப்பட்ட முறையில் நடந்தேறும் சம்பவமாக அமையட்டும். அல்லாமல் 'மெளனத்தின் சிறகடிப்பு' என்ற தலைப்பில் முதுகு சொறிந்து சுகம் காணும் பிற்போக்குத் தனத்திற்கு ஓர் இலக்கிய இதழின் பக்கங்கள், பாழாக்கப்பட வேண்டாம். சிறப்பான தன்மைகள் எவரிடமேனும் இருப்பின், அது தானாகவே தெரியவரும். எரியூட்டி வெளிச்சமிட வைப்பது வெட்கத்துக்குரியது ஆகும். தங்களுக்கு பத்திரிக்கையைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்கு நீங்கள் நன்றி நவில் வேண்டிய அவசியம் இருப்பின், அதற்குரிய இடம் யாவரும் படிக்கின்ற இந்த இலக்கிய இதழ் அல்ல...

போதாத குறைக்கு, உலக மகா புரட்சி (புரட்டு) இலக்கியவாதி உபயம் செய்தருளியிருக்கும் 'Saint Marx' என்ற உபதலைப்பு வேறு. இந்த உபதலைப்பு எதைச் சொல்ல நினைக்கிறது? யாரை யாரோடு ஒப்பிடுகிறது? கட்டுரை வரைபவன் புனிதனாக்கப்படுகிறானா? புண்ணியவானாகக் காட்டப்படுகிறானா? எனில், அதன் அவசியம் என்ன? யாருக்குத் தேவை?

புரிந்துகொள்ளுங்கள். வரம்பு மீறிய வக்கிரங்கள் இலக்கியமாகப் பேசப் பட்டாலு, தூக்கி எரிந்துவிடும் இந்தக் கோரங்களை எதிர்காலம். இதன் விளைவாகவே, இலக்கிய இதழ்கள் பல செத்து வீழ்ந்தன என்பதும் தெரியாததல்ல.

பாணுமதி பாஸ்கோ கோயம்புத்தூர்

'அதிசயப்பிறவி வ.ரா.'வைப் பற்றிய விமர்சனம் குறித்து 'சிட்டி'யிடம், அவர் கருத்தறியக் கேட்டேன். அவர் கூறியதாவது: "டாக்டர் அதியமான் அதிகமாகப் பேசுகிறார். டாக்டர் பட்ட ஆய்வேடு எழுதியவர் எனும் 'தகுதி' வேறு அவரை அதிகமாகப் பேச வைத்திருக்கிறது. எல்லாம் அந்த டாக்டர் பட்டத்தின் மகிமை போலும்! டாக்டர் 'ஏமாற்றம், ஏமாற்றம்' என்று பரிதாபமாகக் குரல் கொடுத்துள்ளதை அறியும்பொழுது, இனிமேல் 'டாக்டரி'யிடம் ஒப்புதல் பெற்றுத்தான் வ.ரா. வைப்பற்றி எவரும் எழுத வேண்டுமெனத் தெரிகிறது. டாக்டர் எழுதியதற்குப் பிறகு பிறர் எவருக்கும் எழுத எதுவும் மிகுசாது போலிருக்கிறது!"

இரண்டாவது பகுதியை எழுதியவன் எனும் நிலையில் நான் என் கருத்துக்கள் சிலவற்றை விமரிசகருக்காகவும், விமரிசனத்தால் பாதிக்கப்பெற்ற வாசகர்களுக்காவும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். வ.ரா.வின் 'ஜோடி மோதிரம்' எனும் மொழிபெயர்ப்புக் கதையை கிடைத்த அளவு முதன் முறையாகக் கண்டெடுத்து

'அதிசயப் பிறவி வ.ரா.'வில் சேர்த்து அதை விமரிசனம் செய்துள்ளதை விமரிசகர் கட்டிக்காட்ட விரும்பவில்லையென்றாலும், வாசகர்கள் வரலாற்றுண்மையை அறிய வேண்டுகிறேன். வ.ராவின் தமிழ் நடைக்கு முதல் ஆதாரம், 'ஜோடி மோதிரம்.'

கொழும்பு 'வீரகேசரி' இதழில் வ.ரா. பணியாற்றிய விவரமும் தக்க மேற்கோள் களுடனும், சான்றுகளுடனும் முதல்முதலில் நூலில் விளக்கப்பெற்றுள்ளதையும் எடுத்துக்காட்ட விமரிசகரின் 'விமரிசனக் கலைநோக்கு' குருடாகிவிட்டது போலும். இவ்வாறே, வ.ராவின் 'எது கவிதை' எனும் ஆங்கிலக் கட்டுரை முழுமையாகத் தரப்பட்டு, அதன் மீதான சுருக்கமான விமரிசனமும் வாசகர்கள் அறியக்கூடாது என்று விமரிசகர் எடுத்துக் கொண்ட அக்கறையும் புரிந்துகொள்ளத் தக்கதாகும்.

வ.ராவின் இலக்கியப் பணியில் உள்ள பல்வேறு காலகட்ட வளர்ச்சிகளை பற்றிய 'விவரணை', 'இலக்கிய நோக்கு', கட்டுரையில் இல்லையே என்று விமரிசகர், 'மொண்ணைத் தனத்தைத் தேடி அலைய வேண்டியதில்லை. அந்த விவரணையெல்லாம் 'சிட்டி' எழுதிய பகுதியில் உள்ளன. 'கூறியது கூறல்' வேண்டாம் எனத் தவிர்க்கப்பெற்று, பொது நோக்கிற்குரிய அணுகுமுறையே 'இலக்கிய நோக்கு' கட்டுரையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

அடுத்து 'வாழ்க்கைத் தத்துவம்' பற்றிய கட்டுரையின் மீதான விமரிசனமும், 'வெள்ளத்தையை மலர் நீட்டம்' போன்றதாகும். இதில் விமரிசகரின் 'புரிதல் தரா தரம்' அம்பலமாகியுள்ளது.

வேதம், வேதாந்தம் குறித்த பாரதியார் சிந்தனைகளை விமரிசகர் அறிந்தவராகவோ, புரிந்தவராகவோ தெரியவில்லை. வ.ராவிற்கு வேத, வேதாந்த ஈடுபாடோ, பயிற்சியோ இல்லை. அதை அவர் விரும்பவும் இல்லை.

"வாழ்க்கையில் யோகமும் வேதாந்தமும் பேசிக்கொண்டிருப்பது எனக்கு எப்போதும் பிடிப்பதில்லை" என்று தனது சுந்தரி எனும் முதல் நாவலில் கூறியுள்ளார் வ.ரா. இந்த மனோபாவம், அவரை உண்மையான, ஆக்கபூர்வமான வேதாந்தப் பயிற்சியினை பெறவிடாமல் செய்துவிட்டது. 'பாரதியாரின் வேதாந்தப் பாடல்களில் வ.ரா. எவ்வளவில் திளைத்திருப்பார் என்பதும் கேள்விக்குரியது' என்று எழுதப்பட்டுள்ளதை விமரிசகர் கவனிக்கத் தவறி விட்டார்.

வ.ரா. வேதாந்தத்தை எதிர்த்தாரா, இல்லையா என்பது முக்கியமன்று. பாரதியார், வேதாந்தத்தை எதிர்த்தாரா? என்பது தான் கேள்வி. வ.ரா. பாரதியாரை அந்த நோக்கில் புரிந்து கொண்டாரா? என்பது அடுத்த கேள்வி.

'பாரதி சக்தியாகத்தில் மந்திரத்தைத் தமிழில் பாடிய நவயுக வேதக் கவியே, பாரதி' என்பது கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் கணிப்பு. பாரதியாரே, 'எம்மை வேதங்களாக்கிடுவீர்', 'எம்மை ரிஷிகளாக்கிடுவீர்' என்று இறையருளை அவாவியவர். 'வித்தை நன்கு கல்லாதவன் என்னுளே, வேத நுட்பம் விளங்கிடச் செய்திட்டான்' என்று 'கண்ணன் என் அரசன்' எனும் பாடலில் பாரதியாரே சாற்றியுள்ளார். 'இந்து' என்றால் "வேதத்தை நம்புபவர்", வியனுலகத்தையும் அமுதென

நுகரும் வேத வாழ்வினைக் கைப்பிடிப்போம் என்றும், சுவாமி விவேகானந்தரின் முயற்சிகளை தேசபக்தியின் தாய் முயற்சி என்றும் பலவாறாக பாரதியார் தமது வேத - வேதாந்த ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டை, பயிற்சியை வெளியிட்டுள்ளார். வேத ரிஷிகளின் கவிதை சிலவற்றை மொழி பெயர்த்துள்ளார். 'வேதவழியே வழி' எனப் பிரகடனப் படுத்தியுள்ளார். மேற்கொண்டும் விவரம் அறிய விரும்புவோர், என்னுடைய, பாரதி இலக்கியத்தில் வேத இலக்கியத்தின் தாக்கம் எனும் நூலைப் படிக்கட்டும். இவையெல்லாம் விமரிசகர்களுக்கு 'மோசமான பழைய சனாதனத்தின் குரல்' என ஒலிக்கின்றது. இது அறியாமையின் ஆணவ ஒலமாகும்.

பாரதியாரின் 'மாயைக்கோட்பாடு' பற்றி முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளாமல் எழுப்பப்படும் கேள்விகளுக்கு பாரதியார் பாடல்களில், கட்டுரைகளில் விடைகள் உள்ளன. வாழ்வு பெயும். கனவு என்று நடுநிட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற வதைச் சாடியுள்ளார் வ.ரா. பாரதியாரின் பிற வேத, வேதாந்தக் கருத்துகளை அறிந்தவராகத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. இது எதைக் குறிக்கின்றது? அவருடைய விரும்பமின்மை அல்லது முயற்சியின்மையைத் தானே குறிக்கின்றது.

வ.ரா., 'தனியொருவனுக்குணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்' எனும் வரியை எடுத்தாண்டுள்ளார். இதைத் தொடர்ந்து உடனடியாக வருவது தான், பின்வரும் வரிகள்.

'எல்லா உயிர்களிலும் நானேயிருக்கிறேன்/என்றுரைத்தான் கண்ண பெருமான்;/எல்லாரும் அமரநிலை எய்தும் நன்முறைற/இந்தியாஉலகிற்களிக்கும்.'

பாரதியார் குறிப்பிடும் 'அமரநிலை' வேதாந்தத் தொனியில், பொருளில் கூறப்பட்டதல்லவா?

வ.ரா.வை கல்கி 'நிரட்சர குட்சி' என்று கூறியதை, வ.ராவின் 'எது கவிதை' எனும் கட்டுரையைப் படித்திருந்தால், தமது வீண்வாதச் சொற்களுக்கு வெட்கப் பட்டிருப்பார் என்று பின் இணைப்பு ஒன்றில் கூறப்பட்டுள்ளதை விமரிசகர் அறிவாரா?

'வ.ரா.வைப் பழைய சனாதனக் கட்டுக்குள் கொண்டு சேர்க்கும் முயற்சியையே இந்நூல் செய்கிறது' என மோசடியான பிரச்சாரக் காழ்ப்புணர்ச்சியை ஒரு 'டாக்டரிடம் காண வேண்டிய அவலம் விமரிசனக் கலைக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. இறுதியில் மணிக்கொடி சீனிவாசன் கூறியதே இந்நூலின் முற்போக்கு முயற்சி என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இது போலவே ராஜாஜியின் கருத்தொன்றையும் திரிபு வாதமாக்கி தில்லுமுல்லு செய்துள்ளார் விமரிசகர்.

'நம்மவர்களை அடிமைப்படுத்த பிரிட்டிஷாரும் நம்மவர்களை அழிப்பதற்கு அணுகுண்டும் தேவையில்லை. ஜின்னாவின் பாகிஸ்தான், ராமசாமிப் பெரியாரின் திராவிடஸ்தான், அம்பேத்காரின் ஹரிஜனஸ்தான், ராஜாஜியின் ஆரியஸ்தான் போன்ற யோசனைகளை போதுமானவை' என்று வ.ரா. கூறியதற்கு, 'பாகிஸ்தான் தவிர பிற ஸ்தான்கள் எதுவும் இந்திய தேசிய இயக்கத்திற்கு அறை கூவலாக அமையவில்லை' என்று கருத்துக் கூறி விட்டு, 'இன்றைய தலித் இயக்கமும், திரா

விடர் இயக்கமும் தேசிய நீரோட்டத்தில் இணைந்து சமூக நீதிக்காகப் போராடும் இயக்கங்களாகச் செயலாற்றுகின்றன' என்று முடித்திருப்பதை விமரிசகர் இருட்டடிப்புச் செய்துள்ளார்.

பெ. சு. மணி
சென்னை

சிவசேகரத்தின் கலாச்சார அரசியல் விமர்சன அணுகுமுறையின் தோற்றுவாய்கள் ஸ்டாலினியத்தில் தொடங்குகிறது. இன்னும் போல்பாட் கொலைகளை நியாயப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவராவார். எதிரி என்று கருதப்படுபவர்களை இல்லாத தாக்குவதும் அழித்தொழிக்க எத்தகைய எத்தனமும் மேற்கொள்வதும் தான் இத்தகைய கலாச்சார அரசியல் காரர்களின் உளவியலாக அமைவு பெற்றிருக்கிறது.

கவிதை மொழிபெயர்ப்பு சம்பந்தமான பிரச்சினைக்கு வருவோம். தீர்வு தொடர்பானது : மொழிபெயர்க்கப்படுகிற ஒவ்வொரு கவிதைக்கும் ஆங்கிலத்திலேயே பத்து மொழிபெயர்ப்புகள் உள்ளன. உதாரணமாக சிம்போர்ஸ்க்காகிஸ் வர் நஹஜத் கவிதைகளுக்கு நான் ஐந்து வேறு வேறு மொழிபெயர்ப்புகளை எதிர்கொண்டேன். ஐந்திலும் கையாளப்பெற்ற வார்த்தைகளும் புரிதலும் ஒன்றல்ல. இந்தச் சூழ்நிலையில் வரலாற்றையும் கவிதைகளின் பாடபேதங்கள் சம்பந்தமான முன்னுரைகளையும் சார்ந்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதற்கு ஏதுவான மொழிபெயர்ப்பையும் அதற்கு இணையாக உணர்வை எழுப்பக்கூடிய தமிழ்ச் சொற்களையும் தேட வேண்டியிருக்கிறது. மொழிபெயர்ப்பு என்பது வார்த்தைக்கு வார்த்தை சொல்லுக்குச் சொல் செய்வது அல்ல. மேலாக ஒரு கவிதை யை வாசிக்கும்போது தனக்கு அனுபவமான அளவில்தான் ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளன் வெளியிடுகிறான். சரியான ஒரே ஒரு மொழிபெயர்ப்பு என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.

மொழிபெயர்ப்பின் செம்மை குறித்த பிரச்சினை : மொழிபெயர்ப்புக்கு மிக முக்கியமான அம்சம் மனிதக் கூட்டுழைப்பு. அது தமிழ்ச்சூழலில் முற்றிலும் இல்லாதது. எவனை எவன் கவிழ்க்கலாம் என்பதுதான் இங்கு கலாச்சாரம். பரஸ்பர உதவி என்பதோ ஒத்துழைப்பு என்பதோ இங்கு சாத்தியமில்லை. மொழிபெயர்ப்பு பற்றிக் கடுமையாக பிற்பாடு விமர்சிக்கிறவர்களெல்லாம் பரஸ்பர உதவி கேட்டும்போது தட்டிக்கழித்துவிடுகிறார்கள் என்பது நிலை நாட்டப்பட்ட ஒரு உண்மை.

எனது மொழிபெயர்ப்பின் செம்மைக்காக எப்போதும் நான் நண்பர்களின் உதவியைக் கேட்டுத்தான் வருகிறேன். பதிப்பிக்கப்பட்ட எல்லாப் புத்தகங்களையும் போலவே எனது புத்தகங்களிலும் இடைவெளிகள் இருக்கின்றன என்பதை நிராகரிக்கிற அகந்தை எனக்கில்லை. அடுத்தடுத்து வரும் நூல்களில் செம்மையைப் பேணுவதை அவ

தானத்துடன் மேற்கொண்டு வருகிறேன். காழ்ப்புணர்வுக்கும் ஆக்கபூர்வமான விமர்சனத்துக்கும் இருக்கும் வித்தியாசத்தை என்னால் உணர முடியும்.

சிவசேகரம் எழுப்பும் பிரச்சினைகளில் ஒன்று மொழிபெயர்ப்பில் சரியான வார்த்தைகளைத் தேர்வது தொடர்பானது. மற்றையது தொகுப்பிற்கு முன்றாம் உலகப் பெண்ணிலைவாதம் என்கிற துணைத் தலைப்பு வைத்ததின் தகைமை தொடர்பானது. முதலில் பெண்ணிலை வாதம் தொடர்பான அவரது பார்வை குறித்ததும் சிவரமணி, சிங்களக் கவி சீதா ரஞ்ஜனி போன்றோரது கவிதைகளில் தென்படும் பெண்ணுணர்வு குறித்ததும் ஆகும். சிவசேகரம் புரிந்திருக்கிற பெண் நிலைவாதம் அவரது பாலுறவுப் புனிதம் குறித்த நம்பிக்கைகளோடு தொடர்புபட்டது. சமப்பாலுறவு தொடர்பாக அவர் எழுப்பும் கேள்விகளுக்கு சமயம் கிடைத்தால் சம்பந்தப்பட்ட பெண்ணிலைவாதிகளிடம் கேட்டுச் சொல்கிறேன். தஸ்லீமா நஸ்ரீன் எழுதுபவை கவிதைகள் அல்ல என பல ஆட்கள் சொல்லியாகியிட்டது. ஆனால் அவரை மதிக்கிற பெண்ணிலைவாதிகளுக்கு அவரது கவிதைகள்தான் அவரது படைப்புகளில் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றன என்கிறார்கள். பெண்ணிலைவாதம் என்பது ஏதோ எக்ஸ்க்ளுசிவான பிரதேசம் என சிவசேகரம் புரிந்துகொண்டிருந்தால் நான் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. பூமிக்கு மேல் உள்ள அனைத்து பற்றியும் வானத்தின் கீழுள்ள அனைத்து பற்றியும் அவர்களது அனுபவத்தினை பிரதேசமான மொழியில் வெளியிடுவதுதான் பெண்கவிமொழியின் பிரச்சினை.

சிவசேகரம் முன்னுரையைத் துப்புரவாகப் படிக்கவேயில்லை என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. இத்தொகுப்பு முன்றாம் உலக நாடுகளைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட தமது தாய்மார்களை தமது வேலர்களாக உணர்கிற மேற்கிலும் இந்தியாவிலும் பாசிஸ்தானிலும் பொழ நேர்ந்த படித்த முன்றாம் உலகப் பெண்களின் கவிதைகள் எனத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். தொகுப்பின் முழுமைசார்பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டவே பதிப்பகத்தாரின் ஆலோசனையுடன் அத்துணைத் தலைப்பு இடப்பட்டது. உழைக்கும் பெண்களின் கவிதைகள் அல்ல என்பதையும் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

அப்புறம் கார்ல்மார்க்ஸ், டிராட்ஸ்கி, அலண்டே போன்றவர்களைப் பற்றி நான் ஏதோ தவறான தகவல்கள் தருகிற மாதிரி புருடா விடுகிறார். டிராட்ஸ்கியைப் புனிதப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை என்பதையும் தெரிந்து கொள்வது நல்லது. பெண்கள் பற்றி டிராட்ஸ்கி கொண்டிருந்த அணுகுமுறையை அவரோடு உறவு கொண்டிருந்த பிரைடா விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தில் முன்வைப்பாரானால் அதற்கான முழுத்தகுதியும் உரிமையும் பிரைடாவுக்கு உண்டு. பிரைடா ஒரு

ஓவியர் மட்டுமல்ல ஒரு அரசியல் பிரக்ஞையுள்ள பெண்மணியும் ஆவார். அந்தக் குறிப்பில் என்ன குறையைக் கண்டாரோ அது சிவசேகரத்திற்கே வெளிச்சம்.

'The point however is to change it' என்பதற்கு 'பிரச்சினை அதை மாற்றுவது' என மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன். அது என்பது உலகம்தான் என்பது முன் வாக்கியத்தில் தெளிவாக வருகிறது. மேலும் சிவசேகரம் பல்வேறு மொழியாக்கங்கள் வந்திருக்கிறது எனவும் சொல்கிறார். எதுதான் சரியான மொழியாக்கம் சொல்லுங்கள் கடவுளே, உங்களிடமிருந்து வருகிற அருள் கூர்ந்த அந்த அதிகாரபூர்வ மொழிபெயர்ப்பைப் பார்விப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை.

துர்சொப்பனம் கவிதை அரசு அதிகாரிகள் பற்றியதல்ல, அவர்களுடையது தான். அது ஒரு சுயவிமர்சனக் கவிதை. அதைக் கூடப் புரிந்து கொள்ளாமல் நக்கல் வேறு செய்கிறார் சிவசேகரம். பரிதாபமாக இருக்கிறது. கிறித்தவ மத நம்பிக்கையின்படி சொர்க்கம் இறை என்கிறார். அக்கவிதை ஒரு முஸ்லீம் தாயின் நினைவுகளில் கிஸ்வர் நஹஜத் எனும் முஸ்லீம் பெண்ணால் எழுதப்பட்ட கவிதை. சிவசேகரத்திற்கு ஆத்திரத்தில் பகுத்தறிவு மங்கிப் போவதற்கு இது இன்னொரு உதாரணம்.

பாம்பே - பம்பாய் - மும்பாய் பற்றிய பிரச்சினைகளை பாஸ்தாக்கரேயின் அளவு அக்கறையெடுத்துக் கொண்டு பேசுகிறார் சிவசேகரம். இந்தியப் பெண்: வீடும் வெளியும் என்கிற அக்கவிதையில் முதற்பத்தியில் பம்பாய் எனும் நகரத்தின் பெயர் குறிப்பிடப்படுகிறது. பம்பாயை பேச்சுவழக்கில் பாம்பே என்று குறிப்பிடுவது ஒன்றும் புதிதல்ல. இதை ஒரு மிகப் பெரிய மொழிபெயர்ப்புப் பிழையைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதுபோல் சிவசேகரம் புழாகித்துக் கொள்கிறார். பார்டாக் ஸிலிருந்து வரும் வைன் கவிதை பேச்சு வழக்கில் நேரில் இருப்பவருக்குச் சொல்லும் தொனியில் அமைந்த கவிதை. சிவசேகரம் வைனோ, விஸ்கியோ, சாராயமோ ஆட்டுக் கறியோடு சேர்த்துச் சாப்பிட்டிருந்தால் அந்தக் கவிதையினதும் அந்த வரிகளினதும் கிக் புரிந்திருக்கும். கிஸ்வர் நஹஜத் கவிதைகளில் நிறுவாதம், இந்துத்துவம், இனவாதம் என புதிய புதிய கண்டுபிடிப்புக்களைவெல்லாம் செய்கிறார். அற்புதமான பூகங்கள்.

எனக்குள் பெய்யும் மழை தொகுப்பில் ஐம்பத்தியெட்டு கவிதைகள் இருக்கின்றன. சிவசேகரத்தின் அவதூறுகளையும் வெறுப்பையும் தாண்டி இக்கவிதைகள் பல்வேறு வாசகர்களின் அனுபவத்துக்குள் போய்க்கொண்டுதான் இருக்கிறது. சில கவிதைகளில் மனம் பறி கொடுத்து அவை நிறைய மறு பிரசுரங்கள் கண்டு கொண்டும்தான் இருக்கிறது. சஜாதா பட் எனும் மிக முக்கிய

மான கவி இத் தொகுப்பின் மூலம்தான் தமிழுக்கு அறிமுகமாகியிருக்கிறார். சிவசேகரத்தின் விஷமத் தனம் தொடர்ந்து கற்றுக்கொள்ள நினைப்பவனையும் செயல்பட நினைப்பவனையும் எதுவும் செய்துவிட முடியாது.

யமுனா ராஜேந்திரன்
லண்டன்

காலச்சுவடு ஜனவரி - பிப்ரவரி இதழைப் பார்த்தபோது அதில் ஈழத்துக் கடிதங்கள் பகுதி பற்றி எழுதியிருந்ததைப் பார்த்தேன். முன்பு அந்தக் கடிதங்கள் வெளியிடப்பட்டபோது இதனால் பல பிரச்சினைகள் வரும் என்று நினைத்தேன். அது இப்போது நடக்கிறது. ஈழத்தின் இனப் பிரச்சினையும் அதனால் நிகழும் அரசியலும் எப்போதுமே சிக்கலானதுதான்.

இலங்கைக் கடிதங்களை நீங்கள் வெளியிடாது தவிர்த்திருக்கலாம். வெளியிடும் போது நீங்கள் எடுத்த முன் எச்சரிக்கை மிகச் சரியானது. பெயர்களைக் குறிப்பிடாமல் விட்டது சரி. இப்போது வெளிநாடுகளில் பாதுகாப்பாக வாழ்பவர்கள் விளைவுகளை யோசிக்காமல் வாய்க்கு வந்தபடி எழுதுகிறார்கள். இந்த இடத்தில் நீங்கள் மிகவும் நிதானமாகவும் முன் நெச்சரிக்கையாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் கடிதங்களுக்குரிய பெயர்களை வெளியிடுவதன் மூலம் பல பாதகமான விளைவுகளை இலங்கையில் இருக்கும் நண்பர்கள் சந்திக்க வேண்டி நிகழலாம். எனவே, காலச்சுவடு மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடனும் நிதானத்துடனும் இருக்க வேண்டும் என தயவன்புடன் கேட்கின்றேன். அத்துடன் இலங்கையில் எப்போதும் இப்படித்தான். விளைவு களைப் பற்றிய அறிவு இல்லாமல் நடந்து கொள்வார்கள். பின்பு இரங்கல் அறிக்கைகளும் கண்டன தீர்மானங்களுமான விட்டுக் கொள்வார்கள். காலச்சுவடு கடிதங்களுக்குரிய இரகசியத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

ஆர். குருபரன்
இலங்கை

இந்தத் தடவை பாரீஸ் விமானத்தைத் தவறவிடாமல் பிடித்துவிட்டேன். சென்ற முறை நான் பாரீஸ் விமானத்தைத் தவறவிட்டது பற்றி காலச்சுவடுவில் கட்டம் கட்டி செய்தி வெளியிட்டிருந்தீர்கள். மிக்க நன்றி. ஒரு ஜனாதிபதியோ பிரதம மந்திரியோ விமானத்தைத் தவறவிட்டால்தான் பத்திரிகையில் செய்தியாக வரும். எனக்கும் அப்பேர்ப்பட்ட முக்கியத்துவத்தை அளித்திருக்கிறீர்கள். இதற்காக உங்களுக்கு நான் கடன் பட்டிருக்கிறேன். மேலும் பாருங்கள், என் நண்பர்கள் கோப்பை கழுவின காசில் தான் இந்த பாரீஸ் பயணம் சாத்தியமாகியுள்ளது. ஜவளிக்கடை பணத்திலோ அல்லது உங்கள் வழி முறையிலோ இங்கு வராமல் கோப்பை கழுவின செக்ஸ் தொழில் செய்தும் வந்த காசில் வந்தது பற்றி நீங்கள் என்னைப் பாராட்டுவீர்கள் என்று நம்புகிறேன். வேறு என்ன?

சாரு நிவேதிதா
பாரீஸ்

அ. மார்க்ஸ் அவர்களுக்கு ஸ்பாட்டகஸ்தாசனிடம் இருந்து...

அன்புள்ள அ.மார்க்ஸ் அவர்களுக்கு,

'தமிழ் இனி 2000' நிகழ்ச்சியில் பார்வையாளராக வந்திருந்த போது நிறப்பிரிகைக் குழுவினரால் விநியோகிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த 'தமிழ் இனி 2000 என்கிற கும்பமேளா' என்கின்ற துண்டுப் பிரசுரம் பார்த்தேன். அத்துண்டுப் பிரசுரத்தில் காணப்பட்ட பல பிழைகளை அங்கு அதனை விநியோகித்துக் கொண்டிருந்த நிறப்பிரிகைத் தோழர் வளர்மதியிடம் குறிப்பிட்டபோது அவர், 'இது அ.மார்க்ஸினால் அவசரமாக எழுதப்பட்டது. அதனால் பிழைகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம்' என்றார். துண்டுப் பிரசுரம் நிறப்பிரிகைக் குழுவினரால் வெளியிடப்பட்டிருந்த போதும் அது தங்களால்தான் எழுதப்பட்டது என அறிந்ததால் உங்களுக்கே எழுதுவதாக முடிவு செய்துள்ளேன்.

தமிழ்நாட்டு 'இலக்கிய அரசியல்' பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது. அங்கு நடக்கும் ஏற்றி வைப்புகள், அகற்றி வைப்புகள் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. உங்களின் துண்டுபிரசுரம் தமிழ் நாட்டு சிறுபத்திரிகை உலகின் தாதுக்கள் யார் என்கின்ற நிறப்பிரிகைக்கும் காலச்சுவட்டிற்கும் நடக்கும் போட்டியின் பிரதிபலிப்பே எனப் பலர் கூறி இருந்தும் அத்துடன் இப்பிரசுரத்தின் பல கூறுகள் பழைய மாவோ இசத்தின் 'உலகச்சதி' கோசமாகவே இருந்த போதிலும் என்னைப் பற்றியும் புகலிட நிலைமைகள் பற்றியும் தங்களின் சந்தர்ப்பவாதப் பார்வைக்கு பதில் அளிக்கும்படி பல நண்பர், நண்பிகள் வேண்டிக் கொண்டதன் பெயரில் இதை எழுதுகிறேன்.

முதலில் நான் இலக்கியத்தில், குறிப்பாக புகலிட இலக்கியத்தில், பரிச்சயமுடையவன்ல்ல. நீங்கள் கூறுவதுபோல் புகலிட இலக்கியத்தை முன்னிறுத்தியவனுமல்ல. அத்துடன் புகலிட இலக்கிய உலகில் முக்கியமானவனும் அல்ல. மாறாக, இங்கு நடக்கும் இலக்கிய விவாதங்களில் பங்குபற்றுவதுடன் சரி,

பிரசுரத்தின் ஆரம்பத்திலும் பின்பும் இம்மகாநாடு காலச்சுவடும் சரிநிகரும் (சேரன்) சேர்ந்து நடத்துவதாக, அதாவது சரிநிகர் என்றால் சேரன் என்ற பொருள்பட எழுதி இருந்தீர்கள். இது சரிநிகரில் உள்ள மற்றைய தோழர் தோழிகளை அவமதிக்கும் செயலாகும். அவர்களின் உழைப்பை intellectual capacity யை மறுப்பதாகும்.

மேலும் இதில் பங்குபற்றியவர்கள் கலந்து கொண்டவர்களை மேற்படி கூட்டின் சதிக்குள் விழுந்தவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டு சரி, பிழையை அளவிடும் அளவீடு உங்கள் கையிலேயே உள்ளது என்ற மேலாண்மைத்தனத்துடன் அங்கு பங்குபற்றியவர்களின் சுயத்தை மறுத்துள்ளீர்கள். மேற்கூறப்பட்ட குழுவால் பாவிக்கப்படுவதற்கு அங்கு பங்குபற்றியவர்கள் அனைவரும் ஏமாளிகள் அல்ல. அ.மார்க்ஸ் அவர்களே, முடிவு என்றும் openதான். யார் யாரைப் பாவிக்கிறார்கள் என்பது எல்லாம் (சிலவேளை) வரலாற்று வியாக்கியானம்தான்.

மேலும் மகாநாடு மோசமானது என விபரிக்க அங்கு அழைக்கப்பட்டாத பலரது பட்டியலை இட்டு இருந்தீர்கள். நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள அனைவரையும் அவர்கள் கூப்பிட்டிருந்தாலும் விடுவிக்கப்பட்டவர்களின் பட்டியல் நீண்டுகொண்டு தான் போகும். மேலும் உங்களால் விடுவிக்கப்பட்ட புகலிட எழுத்தாளர்கள் பட்டியல் வேடிக்கையானது. புகலிடத்தில் சமமான அளவு பெண் எழுத்தாளர்கள் இருந்தும் ஒரே ஒரு பெண் எழுத்தாளரை மாத்திரம் நீங்கள் குறிப்பிட்டிருந்ததும், அதுவும் அதைத் தவறாகக் குறிப்பிட்டிருந்ததும், உங்கள் ஆணை திக்கப் பார்வையின் பிரதிபலிப்பே. (பெண்ணியம் என்றால் என்ன என்பதை பெண்களுக்கே கற்பிக்க முற்பட்டவர் நீங்கள்.)

மேலும், இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்டவை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இல்லை. அதிகாரம் எந்த சிந்தனை வடிவத்தை தன் இருப்பு நியாயத்திற்கு பாவிக்கும் எனக் கூறுவது கஷ்டம். ஏன் பல மாற்றுச் சிந்தனை வடிவங்கள் கூட அதிகாரத்தின் படைப்பாகவே உள்ளன.

அத்துடன் globalisation என்ற பூச்சாண்டியை இங்கு பாவித்துள்ளீர்கள். பல அரசுகள் தொழிலாளர்களை வேலை நீக்குவதற்கும் ஊதியக் குறைப்பு செய்வதற்கும் இப்பூச்சாண்டியையே பாவிக்கின்றன. Globalisationஐ நான் மறுக்கவில்லை. நீங்கள் கூறுவதுபோல அது ஒரு வழிப்பாதையில்லை. அது ஒரு முடிவு தெரியாத project அதை ஒரு வழிப்பாதையாகப் பார்ப்பது நவீனத்துவக் கோளாறு.

இனி புகலிடம்பற்றியும் என்னைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டவைக்கு வருவோம்.

நாம் உடல் உழைப்பு அற்றவர்கள், அத்துடன் புகலிட அரசுகளின் அங்கீகாரம் பெற்றவர்கள் என எழுதியிருந்தீர்கள்.

நான் சுமார் 20 வருடங்களாக ஜேர்மனியில் ஒரு நிரந்தர விசா இல்லாமல் வசிப்பவன். ஒவ்வொரு முறையும் விசா புதுப்பிப்பதற்கு காசல 5 மணியளவில் நீண்ட கியூவில் நியூ 8 மணிக்கு நம்பர் வாங்கி 10.00 மணிக்கு எனது முறை வர அதிகாரியின் அறை நுழைய அவன் அதைக்காட்டி, இதைக் காட்டி நிரந்தர விசாவை மறுக்க அவனின் சேட்டைப் பிடித்து அறையவேண்டும் போல் இருக்கும். விசாவக்கு நின்றும் முறையும் ஏமாந்தபோது உங்கள் ஞாபகமும் வந்தது.

மேலும் ஈழத்தவரை புகலிடத்தில் அடையாளப்படுத்தும் கோப்பை கழுவுதல் போன்றவற்றைச் செய்யாதவன் நான் என எழுதி இருந்தீர்கள். நானும் இங்கு கோப்பையும் மலசல கூடமும் கழுவி பேப்பரும் விற்றுத்தான் வாழ்வை ஆரம்பித்தவன். இங்கு வாழும் பலரும் அப்படியே. ஆனால், இங்கு உள்ள நிறவாத அரசும் நிறவாதிகளும் என்மை நிரந்தர கோப்பை கழுவிக்களாகவே வைத்திருக்க விரும்புகிறார்கள். இக் கூட்டுடன் நிறப்பிரிகையும் சேர்ந்து கொள்ளுகிறது. முன்னையவர்களுக்கு பொருளாதாரமும் நிறவாதமும் காரணம். பின்னையவர்களுக்கு எமது கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் தாம் capitalise பண்ண அது தேவைப்படுவதால்.

இனி நீங்கள் எனது (எமது) அரசியல் பின்னணி பற்றி கூறியவற்றிற்கு வருவோம். எனக்கு (எமக்கு) அரசியல் ஏதும் இல்லை. உங்கள் புகலிடப் பட்டியலாளர்கள் புரட்சிப் பூக்கள் எனக் குறிப்பிட்டு இருந்தீர்கள்.

சிங்களப் பேரினவாதத்தையும் தமிழ்க் குறும் தேசியவாதத்தையும் எதிர்த்து சிங்கள - தமிழ் தோழ, தோழிகளுடனான ஒரு சோசலிசக் கட்சியில் அங்கத்தவனாய் இருந்தவன் நான். அன்று உங்கள் பட்டியல் தோழர்கள் தமிழ்த் தேசியவாதத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்டிருந்தனர். பின் அனாக்களிடிக் களுடனும் இடோனோமக் குழுக்களுடனும், நிறவாத - பாசிச எதிர்ப்புப் போராளிகளுடனும், மூன்றாம் உலக நலன் பேண் குழுக்களுடனும் சேர்ந்து போராடியவன் நான். இக் காலகட்டத்தில் நீங்கள் தேசியவாதத்தை மார்க்சிய எதிர்ப்புக்கு எதிராக காப்பாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு இருந்தீர்கள் (இது உங்கள் ஞாபகத்திற்காக). சாதாரண எந்தப் பிரச்சனையும் அற்ற (போலிஸ் அடிதடியற்ற) மே தின ஊர்வலத்திலேயே தலை காட்டாதவர்கள் உங்கள் தோழர்கள். ஆனால் ஒரு சகோதர சஞ்சிகையினிடையே ஏற்பட்ட சாதாரண பெயர்ப்பிரச்சினைக்கே முதலாளித்துவ நீதிமன்றத்திற்கு போவோம் (25வது இலக்கியச் சந்திப்பு பெர்லின், எக்ஸில் சஞ்சிகை, இறுதி இதழ்) என அரச பலத்தைக் காட்டி மிரட்டியவர்கள் தான் அவர்கள்.

மேலும் உங்கள் பட்டியல் புரட்சியாளர்கள் புலம் பெயர் சூழலில் வேர் கொள்ளும் சாதியுணர்வு, சைவ வேளாளர் பண்பாட்டு ஆதிக்கம் ஆகியவற்றுக்கு எதிராக போர்க்கொடி தூக்குபவர்கள், தலித்துக்களைப்பற்றியெல்லாம் பேசுபவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டு இருந்தீர்கள்.

புலம்பெயர் சூழலில் சாதியுணர்வு கூடியுள்ளதா அல்லது தேய்ந்து உள்ளதா எனக்கூற ஆய்வுகள் இல்லை. ஆனால்

தமிழ் அமிழ்தம்

காலாண்டிதழ்

விலை ரூ.15.00

இந்த இதழில்...

எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், ஜி.முருகன், பெ.அன்பு, மனோஜ் தாஸ், சி.மகேந்திரன், சா.தேவதாஸ், இடாலோ கால்வினா வின் இரண்டு கதை, அழகிய பெரியவன், நாடோடிக் கதைகள், ஏஞ்சலா கார்டர் கட்டுரைகள், நூல் மதிப்புரை.

அமிழ்தம்

அஞ்சல் பெட்டி எண். 18, திருவண்ணாமலை 606 601

புகலிட இளம் சந்ததியினர் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் இழிவுக் கூறுகளான 'சாதி', 'கற்பு' போன்றவற்றைக் கேள்விக்குரியாக்குவது கண்கூடு.

சாதி என்றால் என்ன எனக் கற்பனை பண்ணவே முடியாதவர்கள் இவர்கள் என அறியும்போது ஒரு நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. உதாரணமாக புகலிட இளைஞன் ஒருவன் ஒரு மூத்தவரிடம் "மாமா! சாதி, சாதி என்கின்றார்களே அப்படி என்றால் அது என்ன? Adidas, Nike போலவா அவை?" என்றான்.

புகலிடத்தில் சாதிவேறுபாடு இல்லை என நான் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் இலங்கையைவிட இங்கு அதிகம் என்று கூறமுடியாது என்று நான் கருதுகிறேன்.

மேலும் உங்கள் தோழர்கள் தலித்தியத்தை ஒரு சந்தர்ப்பவாத கருத்தியலாகவே பாவிக்கின்றார்கள். சாதியப் பிரச்சினைக்கு எதிராக ஒரு தலித்தியப் போராட்டத்தில் அவர்கள் இங்கு இறங்கவில்லை. தலித்தியத்தை தமது சொந்த நலனுக்காக புகழக்காக பாவிக்கும் கருவியாகவே உபயோகிக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக, தாமிரபரணி படுகொலைச் சம்பவம் சம்பந்தமான வீடியோ கசட்டை இங்கு காட்டும்போது அதற்குத் தலைமை வகிப்பது யார் (26வது இலக்கியச் சந்திப்பு - ஸ்ருட்காட்) எனச் சண்டை போட்டவர்கள். பின் அவ் வீடியோ கசட்டை ஏனைய பகுதிகளிலும் போட்டுக் காட்டுவதற்குக் கேட்டபோது அது தமது சொந்தச் சொத்து மாதிரி மறுத்தவர்கள்.

தலித்தியம் பற்றி மேடையில் வாய் கிழியப் பேசிவிட்டு, கூட்டம் முடிந்ததும் வந்து 'ஹீ... ஹீ... நான் தலித்தில்லை' எனக் கூறி வருபவர்கள்.

உங்கள் பட்டியல் புரட்சியாளர் ஒருவரின் தலித்தியம் பற்றிய பேச்சைக் கேட்ட ஒரு புகலிடப் பெண் "இது மேல்சாதியினரின் சதி. எனக்கு மது விருப்பம் இல்லை. மாமிசம் சாப்பிடுவது இல்லை. துப்பரவு பிடிக்கும். அன்று மேற்சாதியினர் எம்மை மேற்படி பழக்கத்திற்கும் நிலைமைக்கும் அதிகாரத்தால் நிர்ப்பந்தித்தார்கள். இன்று அதுதான் எமது விழுமியம் எனக்கூறி அதை மகிழ்ச்சியாக கடைப்பிடிக்க இவர்கள் சொல்கின்றனர்" என்றார்.

இலங்கையில் சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டம் இந்தியாவில் நடந்தது போலல்ல. இங்கு அது கொம்யூனிஸ்டுக்களின் தலைமையில் நடந்தது. சாதி ஒழிப்பே அதன் கோசம். இந்தியாவில் நடப்பதுபோல 'சாதிச் சமநிலை' அதன் கோசமாக இருக்கவில்லை. இதில் எது சரி என்பது தூழ்நிலை சம்பந்தப்பட்டது. புகலிடத்திற்கும் இலங்கைக்கும் கொம்யூனிஸ்டுகளின் அணுகுமுறையே சிறந்தது என நம்புகிறவன் நான். ஆனால் ஒரு தலித்தியக் கருத்தியலின் ஊடுருவல் இங்கு சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்கு புது வழிகளை வகுக்கலாம், உதவலாம்.

இந்தியாவில் தலித்தியம் இன்று ஒரு இயங்கியல் போக்கை எடுத்துள்ளதாக நான் கருதுகிறேன். பழைய தலித்தியத்தின் 'இதுதான் தலித்தியம்' என்ற கோட்பாடுகளமீது பல தலித்திய organic intellectualகள் கேள்விகளைத் தொடுத்து வருகின்றனர். இதனால் இப்புதிய தலித்தியத்தின் பரவல் புகலிட சமுதாயத்திற்குப் புத்துயிர் ஊட்டும்.

மேலும் உங்கள் பட்டியலாளர்கள் சைவ வேளாள் பண்பாட்டிற்கு எதிராக போர்க்கொடி பிடிப்பவர்கள் எனக் கூறியுள்ளீர்கள். உண்மை என்னவெனில் இங்கு நடக்கும் எல்லா சைவச் சடங்கு வைபவங்களிலும் உங்கள் தோழர்களைக் காணலாம். அதுமட்டுமில்லாமல் பல சடங்குகளை அவர்களே முன்னின்று நடத்தியும் வைக்கின்றனர். (இதற்கு கலாமோகன் மாத்திரம் விதிவிலக்காக இருக்கலாம்.) சடங்குகள் பல உறவுகள் சம்பந்தப்பட்டன. அதனால் அதுபற்றிக் கூற எனக்குத் தகுதி இல்லை. ஆனால் இச் சடங்குகளுக்கு அவர்கள் எதிர்ப்பானவர்கள் எனக் கூறவது அபத்தம்.

இனி இலக்கியச் சந்திப்பில் இவர்கள் (உங்கள் பட்டியலாளர்கள்) எழுப்பும் கேள்விகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் நாம் கடையைக் கட்டிக்கொண்டு தமிழ்நாட்டிற்குப் புறப்பட்டு விட்டதாக குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். புகலிடச் சூழல்பற்றி நீங்கள் சரியாகத் தெரிந்திருக்காவிடினும் நீங்கள் வாழும் தமிழ்நாட்டுச் சூழல்பற்றியாவது நீங்கள் தெரிந்து வைத்திருக்கலாம். ஏனெனில் தமிழ் நாட்டு 'இலக்கிய உலகம்' ஈழத்தமிழரைப்

பாவிக்குமே தவிர உதவியது இல்லை. நான் இங்கு தமிழ்நாட்டு மக்களைக் குறிப்பிடவில்லை (அவர்களின் உதவி அளப்பரியது). எனவே, இங்கு பிரச்சனை எனில் அங்கு வருவது அடுப்பில் இருந்து நெருப்பில் விழுவது போலாகும்.

நாம் இங்கு பயப்படுவது என ஒன்று இருக்குமானால், அது உங்கள் தோழர்களின் கேள்விகளுக்கு அல்ல, மாறாக, அவர்களின் காட்டிக் கொடுப்புக்கே.

சாதாரண நட்புரீதியிலான தொலைபேசி உரையாடலைக் கூட பதிவுசெய்துவிட்டு 'tape உள்ளது' (கற்கறா பாரதிதாசனுக்கு - 26வது இலக்கியச் சந்திப்பு, ஸ்ருட்காட்) என மிரட்டுபவர்கள் இவர்கள். புலிகளுடன் சமூகமாக உறவு கொண்டுள்ள ஒரு நாடக ஆசிரியரின் நாடகம் புலி எதிர்ப்பு நாடகம் எனப் பிழையான வியாக்கியானம் கொடுத்து அவர்மீது தாம் கொண்டுள்ள எதிர்ப்பை 'வேறு' விதமாக அறுவடை செய்யப் பார்த்தவர்கள். காட்டிக்கொடுப்பும், கண்காணிப்பும், தட்டிப் பறித்தலும்தான் இவர்கள் அரசியல்.

இங்கு உள்ள உங்கள் போலிப் புரட்சியாளர்களை போற்றிப் பாடும் நீங்கள் அங்கு பட்டி தொட்டி எல்லாம் சாதி எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பும் கே. ஏ. குணசேகரன் அவர்களைப் பெருநிறுவனங்களுக்கு அடிமையானவர் எனச் சித்தரிப்பது மன்னிக்க முடியாதது.

மேலும் காலச்சுவட்டிற்கும் பல வணிக நிறுவனங்களுக்கும் உள்ள தொடர்புபற்றி நியாயமான கேள்வியை நீங்கள் எழுப்பினாலும் அ.மார்க்ஸ் - குமுதம் connectionபற்றியோ அல்லது அ.மார்க்ஸ் -கோழிப்பண்ணை connection பற்றியோ கேள்வி எழுப்புவது இல்லையே, அது ஏன்?

சில புகலிடத் தகவல்கள் :

* இங்கு கோப்பை கழுவதல், தெருக்கூட்டுதல், மலசல கூட்டம் துப்பரவாக்குதல் என்பன இலங்கை, இந்தியா போல் சாதித் தொழிலாகப் பிரிக்கப்படவில்லை. மாறாக இங்கு எல்லாரும் செய்வதே இது.

* புலம் பெயர்ந்தவர்கள் பற்றி உங்களுக்கு அக்கறை இருந்தால் மேற்கு நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்தவர்களைவிட இந்தியாவின் தடுப்புமுகாம்களில், criminalise பண்ணப்பட்டும் பொலிஸ்காரர்களின் sex slave ஆகவும் ஆக்கப்பட்டும் பல அகதிகள் வாடுகிறார்கள். அவர்கள் பக்கம் கவனம் திருப்பவும், கடைசியாக :

தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் பிற்போக்குத்தனத்தை - பாசிசத் தனத்தை அன்று சுட்டிக்காட்டியவன் என்கின்ற ரீதியில் சொல்கிறேன் "உங்களின் பிராமண எதிர்ப்பிலும் ஒரு பாசிசத் தன்மை உள்ளது."

இறுதியாக :

நீங்கள் எப்படித்தான் இங்கு உள்ளவர்களை தாஜா பண்ணி எழுதினாலும் இம்முறை அவர்கள் உங்களை ஐரோப்பாவுக்கு அழைப்பதாக இல்லை. மாறாக, வேறு ஒருவரை அழைப்பதற்கு முயற்சிகள் நடைபெறுவதாகத் தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன. உங்களிடம் தமக்குத் தேவையான 'சரக்கு' இல்லை என்று நம்புகிறார்களோ தெரியவில்லை. எதற்கும் மனம் தளரா மல் try பண்ணவும், முயற்சி திருவினையாக்கும். இப்படிக்கு

ஸ்பாட்டகஸ்தாசன்.

நன்றி : உயிர்நிழல், செப்.-அக்.2000

தமிழ் இனி 2000 பற்றி ஆறாந்திணை 'ஸ்பெஷலாக' அறிவுமதி கவிதையைக் கேட்டுப் பெற்றதாக இரு இதழ்களிலும் திரும்பத் திரும்ப எழுதி வருகிறீர்கள்.

ஒரு உண்மையல்லாத கற்பனை நிகழ்வைத் திரும்பத் திரும்பத் தாங்கள் கூறி வருவது, அதன் பின்னணியில் உள் நோக்கம் இருக்குமோ என்ற ஐயத்தை எழுப்புகிறது. அறிவுமதியிடம் 'ஸ்பெஷலாக' கவிதை கேட்டுப் பெறப்பட்டது என எந்த ஆதாரத்தில் கூறுகிறீர்கள்? அக்கவிதை அறிவுமதி அவர்கள், கவிஞர் ரவி சப்ரமணியத்திடம் கொடுத்து, அவர் மூலமாக ஆறாந்திணை அலுவலகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது.

தவிர, இக்கவிதை தொடர்பாகவோ அதன் பிரசுரம் தொடர்பாகவோ அறிவுமதிக்கும் ஆறாந்திணைக்கும் இடையே எந்தத் தொடர்பும் நடைபெறவில்லை. ஆனால், தாங்கள் திரும்பத் திரும்பத் தவறான கற்பனையை ஜோடித்து வருகிறீர்கள். இதன் பின்னணி என்ன? உங்கள் கூற்றுக்கு ஆதாரம் என்ன?

அப்பணசாமி
ஆசிரியர் : ஆறாந்திணை
சென்னை

(திரு. அப்பணசாமி குறிப்பிட்டுள்ளபடி ஆறாந்திணை அறிவுமதியின் கவிதையை கேட்டுப் பெற்றது என்று ஆதாரமில்லாமல் கூறவில்லை. தெளிவான ஆதாரத்துடன் தான் அவ்வாறு எழுதினோம். ஆனால் அந்த ஆதாரம் தனிப்பட்ட முறையில் பெறப்பட்டது என்பதால் இங்கு பதிவு செய்ய விரும்பவில்லை. இது தொடர்பான முழு விபரங்களையும் திரு. அப்பணசாமிக்கு கடிதம் மூலம் தெரிவித்திருக்கிறோம். மேலும் மையப் பிரச்சனை கவிதை எப்படி வந்து சேர்ந்தது என்பதல்ல. ஆறாந்திணையும் காலச்சுவடும் இணைந்து நிகழ்த்திய இந்த அரங்கில் எங்கள் வேண்டுகோளை ஏற்று கலந்துகொண்ட எஸ். வி. ராஜதுரை, ரவிக்குமார், சுந்தர ராமசாமி போன்றோரையும் நமது விருந்தினராக வந்திருந்த சேரன் மற்றும் அயல் நண்பர்களையும் மிகக் கீழ்த்தரமாக வசைபாடும் கவிதையை திரு. அப்பணசாமி ஏன் பிரசுரித்தார் என்பதுதான். இதற்கான விளக்கத்தை திரு. அப்பணசாமி தருவார் என எதிர்பார்க்கிறோம் - க)

தமிழ் இனி 2000 இனிதாம் முடிவடையும் நேரத்தில் மாலை இடம் தூறலோடு துவங்கிய அந்தப் பாடும் நடனமும் பலர் மனங்களில் பலவிதப் பதிவுகளை ஏற்படுத்தி, கவிதையாக கட்டுரையாக புகையோவியமாக காலச்சுவடு இதழ் 32ல் வெளியானது கண்டேன்.

அந்த கடைசிப்பாடல் பாடத் துவங்கிய போது அதுதான் கடைசி பாடலாக முடியும் என்று யாரும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. அது துவங்கிய உடனேயே அதுவரை நடனமும் கைத் தட்டலும் சேர, தாளத்தில் துள்ளி குதித்துக் கொண்டிருந்த இளநடு முது எழுத்தாளர் எல்லாம் அமைதியாக நின்று கேட்கத் துவங்கினார்கள்.

அது திரும்பத் திரும்பக் கொண்டு கூட்டி பொருள்பட பாடப்பட்ட ஓசையின்

தன்மையினாலும், அதன் வரிகளில் பொதிந்த மாசிலா மனித நேயத்தினாலும், அப்பாடல் முடிந்தபோது அப்பாடல் கூறிய தத்துவத்தினாலும் கடைசியில் அமைதியாக பிரிய நேர்ந்தது.

அப்பொழுது ஒரு முது எழுத்தாளர் ஒருவர் கேட்டார் இப்பாடலை எழுதியவர் யார் என்று. கருஞ்சுழி ஆறுமுகத்தை அறிந்த ஒரு எழுத்தாளர் சொன்னார் "அது அவருடைய ஊசி நாடகத்தில் வரும் பாடல்." அந்தப் பாடல் இதோ,

ஊசிக்காக உலகத்தையே அழித்தடுவார்/உண்மையை உணராதவர்/காசு பொருள் என்று தினம்/கணக்கெடுத்து கணக்கெடுத்து/கட்டிவைப்பார்/முட்டை முட்டையாய்/மாசிலா மனித நேயம் அதை மறந்துவிட்டு/மண்டியிட்டு நிற்பார்/வெறும்/சட்டங்கள் முன்/ஊசிப் போகும்/உயிர் போனால்/ஊத்தைச் சடலத்துடன்/காதற்ற ஊசியும் வந்திடுமோ/கடைவழிக்கே.

தூங்கி
பாண்டிச்சேரி

திரு. அப்துல் ரகுமான், கவிக்கோ அக். - டி.சு. 2000 இதழில் தமிழ் இனி 2000 அரங்கு பற்றி இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார்.

"சென்னையில் தமிழ் இனி 2000 மாநாடு, அறிவுமதி கலந்துகொள்ள வேண்டாம் என்றார். நான் யோசித்தேன். பா.செயப் பிரகாசம் நம்மில் நான்கைந்து பேரைத்தான் அழைத்திருக்கிறார்கள். நாமும் போக வில்லையென்றால் நம் கருத்துக்கள் அங்கே ஓலிக்காமலே போய்விடும். எனவே நீங்கள் கலந்து கொள்ளுங்கள் என்றார். இது எனக்கு நியாயமாகப்பட்டது.

"நவீன கவிதை பற்றிக் கட்டுரை படித்தவர்கள் பிரம்மாஜன, எம். யு.என் இவர்கள் கட்டுரைகளில் யாரை எல்லாம் தமிழ் உலகம் கவிஞர்கள், என்று அறிந்து வைத்திருக்கிறதோ அவர்கள் பெயர்கள் எல்லாம் கவனமாகத் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தன. கருத்துரை யாளர்களும் இதற்குக் கணடுகொள்ளவில்லை. இந்த 'கணக்கெடு வித்தை'யை 'அறிவு ஜீவி'கள் நெடுங்காலமாகவே செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மக்களிடம் செல்லுபடி ஆவதில்லை.

"அமைப்பாளர்கள் நேர்மையான, நடு நிலையானவர்களை அழைத்திருக்க வேண்டும். அல்லது இரு வேறு முகாம்களின் பிரதிநிதியாக இருவரை அழைத்திருக்க வேண்டும். திட்டமிட்டே இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தகவலும் எனக்கு வந்தது.

"மரபுக் கவிதை' பற்றிச் சிறிபி கட்டுரை படித்தார். ஞானக்கூத்தன் அதை முழுவதுமாக நிராகரித்ததோடு பாரதிதாசனையெல்லாம் கவிஞராக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று பேசியிருக்கிறார். சிறிபி இந்தத் தகவலை எனக்குச் சொன்னதோடு மறுத்துப் பேசுவாவது நீங்கள் அவசியம் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். எனவே கலந்துகொள்ள முடிவு செய்தேன். எனக்குத் தந்திருந்த பொறுப்பு சிறப்புரை. 'பாரதிதாசனுக்குப் பதிதாச க யாரும் அங்கீகாரம் தரத் தேவையில்லை. அவர் ஏற்கெனவே தமிழ் உணர்வாளர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவர்கள் இதய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருப்பவர். எதிர் முகாமில் இருப்

பவர்களுக்கு அவரை விமர்சனம் செய்யும் அருகதை கிடையாது' என்று பேசினேன். வரவேற்றார்கள்."

நவீன கவிதை அமர்வுக்கு அப்துல் ரகுமானை கருத்துரையாளராக அழைத்து 19.7.2000 அன்று கடிதம் அனுப்பியிருந்தோம். பின்னர் இரண்டு முறை தொலை பேசியிலும் தொடர்புகொள்ள முயன்றேன். தொடர்பு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இதன் பின்னர் மாற்று ஏற்பாடு செய்துவிட்டு தமிழ் இனி பணிகளுக்காக ஆகஸ்டு 18ஐ ஒட்டி சென்னைக்குப் பயணமானேன். அப்துல் ரகுமான் காலச்சுவடு அலுவலகத்திலிருந்து என்னுடைய சென்னை எண்ணைப் பெற்றுத் தொடர்பு கொண்டார். தான் வெளிநாடு பயணத்திலிருந்து அன்றுதான் திரும்பியதாகவும் தமிழ் இனியில் கலந்துகொள்ள ஆர்வத்துடன் இருப்பதாகவும் தெரிவித்தார். நான் நவீன கவிதை அமர்வில் இப்போது அவர் இடம் பெற முடியாமல் போன நிலையைத் தெரிவித்தேன். இருப்பினும் அவர் கலந்து கொள்வதை நான் பெரிதும் விரும்புவதாகவும் பின்னர் தொடர்பு கொள்வதாகவும் தெரிவித்தேன். இரண்டு தினங்களுக்குப் பின்னர் அவரைத் தொடர்பு கொண்டு சிறப்புரை ஆற்றும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். உரைக்கான இலக்கிய பொருளை அவரே முடிவு செய்து கொள்ளலாம் என்பதையும் தெரிவித்தேன். அவர் உடனேயே இசைவு தெரிவித்தார். இந்தத் தகவல்களில் ஏதேனும் பிழை இருந்தால் அப்துல் ரகுமான் தெரிவிக்க வேண்டும்.

நவீன கவிதை அமர்வில் திட்டமிட்டு ஒரே முகாமைச் சேர்ந்தவர்களை அழைத்ததாக கூறியிருப்பதைத் திட்டவாடமாக மறுக்கிறேன். எல்லா அமர்வுகளிலும் பல வித நோக்குகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் விதத்திலேயே அழைத்திருந்தோம். பல்வேறு காரணங்களுக்காக ஒரு சிலர் கலந்துகொள்ள இயலாமையைத் தெரிவித்தபோது இதில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. உதாரணத்திற்கு நவீன கவிதை அமர்வில் அப்துல் ரகுமான் கலந்துகொள்ள இயலாமல் போனதைச் சொல்லலாம். அவரை அழைத்திருந்த அமர்வில், தான் அவர் கலந்து கொள்வதை உரிய நேரத்தில் உறுதிப்படுத்தாதபோது, பத்து நிமிட கருத்துரைக்குப் பதிலாக பின்னர் அவருக்கு முப்பது நிமிட சிறப்புரைக்கு ஒழுங்கு செய்த பின்னர் அப்துல் ரகுமான் முன் வைக்கும் சந்தேகங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. மேலும் நவீன கவிதை அமர்வில் எம். யு.எனும் பிரம்மாஜனும் முன் வைத்த கருத்துகளை அழகிய பெரியவனும் பிரதிபா ஜெயச்சந்திரனும் தலித்திய பார்வையில் கிட்டத்தட்ட முற்றாக மறுத்தனர். இந்த அமர்வில் அப்துல் ரகுமான் கலந்து கொள்ளவில்லை என்பதால் பிழையான முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்.

மேலும் மேற்படிச் குறிப்பிலிருந்து திரை மறைவில் திட்டமிடுவது யார் என்பதையும் மாற்றுத் தர்ப்புக்கு விமர்சன கருத்து சுதந்திரத்தை மறுத்து பேசுவது யார் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளலாம். தி.மு.க. அனுதாபியான அப்துல் ரகுமானிடம் புரட்சிகர படைப் பாளியான செயப்பிரகாசம் குறிப்பிட்ட 'நம் மில்' யாரையெல்லாம் உள்ளடக்குகிறது என்பதை அறிய ஆவலுடன் உள்ளேன்.

கண்ணன்

எஸ். ஹர்ஷ வர்த்தனா

1958ல் பிறந்த
எஸ். ஹர்ஷ வர்த்தனா
ஓவியக் கலையினை
சுயமாகப் பயின்றவர்.
உயிரியல்
விஞ்ஞானியான
ஆவர் உயிரியல்
மருத்துவ துறையில்
தான் வசித்து வந்த
உயர் பதவியிலிருந்து
1993ல் விலகி, முழு
நேர ஓவியராகப்
பணியாற்றிவருகிறார்.
இவருடைய
ஓவியங்கள்
இந்தியாவின் பல
பகுதிகளில் நடைபெற்ற
ஓவியக்
கண்காட்சிகளில் இடம்
பெற்றிருக்கின்றன.
தற்சமயம் புதுதில்லியில்
வசித்து வருகிறார்.

UNTITLED -IV, Oil Pastels on Paper, 22"x 30"

With Best Compliments from

S. RANGARAJAN

படிப்பகம்

உலகத்தரம் வாய்ந்த சீட்டுத் திட்டங்கள்

மேன் மேலும் பொல்வுடன்

இந்தியாவில் தோன்றிய தொன்மையான சீட்டு வழிமுறை 2000 ஆண்டுகளை வயதில் கடந்திருந்தாலும் 21ஆம் நூற்றாண்டிலும் வளமைக்கு வழி காட்டுகிறது. கடந்த 200 ஆண்டுகளில் தோன்றிய பல அந்நிய முதலீட்டு முறைகளை விட உன்னதமானவை சீட்டுத் திட்டங்கள். காலத்தை வென்று நிற்கும் இந்தப் பொலிவான வழிமுறை அ தி க ம க் க ளு க் கு ஆண்டாண்டுகளாய் பயன் வழங்கி வருகிறது.

ஸ்ரீராம் சீட்டுத் திட்டங்கள்

மாறிவரும் பொருளாதாரச் சூழல்களை மனதில் கொண்டு சீட்டுத் திட்டங்களில் பல்வேறு மாறுதல்களை உடனடியாய் செயல்படுத்தி இன்றளவும் புதுப்பொலிவுடன் திகழ்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ். புதியதொரு திட்டத்தின் மூலம் உங்களுக்கு கூடுதல் லாபம் தர காத்திருக்கிறது.

கூடுதல் டிவிடென்ட் திட்டம்

விழாக்காலங்களில் சீட்டுத்திட்டங்களில் இணைவோருக்கு ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் பல பரிசுகள் வழங்கும். ஆனால் இந்த முறை ஒரு சீட்டுத் திட்டமே பரிசாக கிடைக்கிறது. ஆம்! அனைவருக்கும் ஆதாயம் தரும் கூடுதல் டிவிடென்ட்

திட்டம். பணத்தேவைக்காக, சீட்டில் சேர்பவர்களுக்கு அதிகப் போட்டியின்றி உடனடியாக தள்ளியெடுக்க வாய்ப்பு உள்ளது.

இதைத்தவிர, சேமிக்கும் நோக்கத்தில் சீட்டில் சேர்பவர்களுக்கு முதலில் தள்ளியெடுப்பவர்களிடம் பிடித்தம் செய்யப்பட்ட டிவிடென்ட் தொகை பகிர்ந்து அளிக்கப்படுகிறது. இதன்மூலம் சந்தாதாரர்கள் கூடுதல் டிவிடென்ட் தொகையை ஆதாயமாகப் பெறுவார்கள்.

ரூ.7,000/- கோடி பட்டுவாடா

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் மூலம் இதுவரை பரிசுப் பணமாக விநியோகிக்கப்பட்ட ரூ.7,000/- கோடியை, 30 லட்சத்திற்கும் அதிகமான குடும்பங்கள் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளன. 15 லட்சத்திற்கும் மேலானோர் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் வேலை வாய்ப்பு பெற்றுள்ளனர்.

நலம் பெற ஸ்ரீராம் சிட்ஸில் இணைவோம்

உலகத்தரம் வாய்ந்த சீட்டுத் திட்டங்களை வழங்கும் ஸ்ரீராம் சிட்ஸில் இணைந்து சந்தோஷமாய் சேமிப்போம். வாழ்வை வளமாக்கிக் கொள்வோம். பல்வேறு பரிசுகள், பற்பல திட்டங்களுடன் உங்களுக்கு சேவை செய்ய காத்திருக்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

வாருங்கள்! வாழ்வை வளப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்!

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் தமிழ்நாடு லிமிடெட்
www.shriramchits.com

சுப்ரமணியன் பில்டிங், 1 கிளப் ஹவுஸ் ரோடு
சென்னை - 600 002. போன்: 8461833 - 39.